

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ 19 ฉบับที่ 279 ตุลาคม 2556

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

พุทธเป็นศาสตร์ลึกซึ้งอนันต์ โลกีย์
ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ทวี สู้ฟ้า
ยิ่งจนยิ่งเศรษฐี เจลี่ยแก่ โลกเฮย
จึงใหญ่และรวยท่า โลกแท้สุขสานต์

ยิ่งเล็ก ยิ่งใหญ่ ยิ่งจน ยิ่งรวย

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์...
๑๙๙๖-๒๕๕๖

ชีวิตคืออะไร? ทุกชีวิตต้องเกิดมาเพื่ออะไร?
เชิญค้นหาคำตอบ และความหมายของชีวิตได้ใน

ดิฉะชีวิต ของ สมณะไพริร์รักษ์ ภาค ๓ ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

- ท่านที่เคยสั่งจองไว้แล้ว กรุณาติดต่อขอรับหนังสือได้
- ส่วนท่านที่มีได้สั่งจองไว้ ก็สามารถติดต่อสั่งซื้อได้

ที่ ธรรมทัศน์สมาคม โทร. ๐๒-๓๓๕-๔๕๐๖, ๐๘๓-๙๘๓-๕๘๖๘
๖๗/๗-๘ ถนนมิตร แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๔ โทรสาร ๐๒-๓๓๓-๔๐๒๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ ยิ่งจนยิ่งรวย

(๑) ยิ่งยิ่งใหญ่นั้น	คือใด
คือเล็กคือน้อยใน	นี้
สัจจะย้อนสภาพไซ	โลกุตระ นั้นแล
คือค้ำมิ่งมนุษย์ชี้	ยากล้ำในคน
(๒) รวยจนเนกเช่นนี้	คล้ายกัน
จนแต่รวยมหิศจรรย	ยิ่งแท้
ธีระอธิษะสรร	สร้างเสก ให้เสย
สัจจะย้อนสภาพแก้	กลับร้ายเป็นดี
(๓) เพราะมีความซับซ้อน	ในธรรม
ทวนกระแสโลกีย์กรรม	วิศิษฐ์สร้าง
พุทธศาสนวิเศษสัม-	ฤทธิ์สู่ สังคมแฮ
เป็นมนุษย์สุดเกือกว่าง	รับใช้โลกา
(๔) ศาสดาพุทธตรัสรู้	ธรรมา
สิทธิ์ประสาทพิชชา	เศรษฐีให้
แก่มนุษย์ที่แสวงหา	ได้สบ
สองสหัสสวรรษาใกล้	ย่างเข้ากลีสัมย
(๕) เมืองไทยแดนพุทธแท้	ถิ่นบรรพ
มีพุทธคู่ชาติฉัน	ชีพเทื่อ
วิญญาณย่อมผูกพัน	ผนีกถัก ผนิตแล
ชนสยามพุทธอุ้นเอื้อ	โอบอุ้มเนานาน
(๖) ห่างกาลพุทธผิดเพี้ยน	แปรไป
ยึดผิดเป็นถูกใน	เมื่อนี้
“อานกะ”วจนะไซ	เปรียบเทียบ ไว้เลย
เนิ่นวรรณกรรมวิบัติชี้	ชัดให้พึงเห็น
(๗) พุทธเป็นศาสตร์ลึกย้อน	โลกีย์
ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ทวี	สู่ฟ้า
ยิ่งจนยิ่งเศรษฐี	เฉลี่ยแก่ โลกเฮย
จึงใหญ่และรวยทำ	โลกแท้สุขสานต์.

“สไมย์ จำปาแพง”

๓๑ ส.ค. ๒๕๕๖

ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ ยิ่งจนยิ่งรวย

เมื่อเอ่ยถึงพระอัจฉริยภาพของในหลวง พ่อท่าน ได้ตั้งคำถามต่อผู้ชุมนุมที่สวนลุมฯว่า “คนที่ จะเข้าใจว่าต้องบริหารประเทศ “แบบคนจน” ขอถามว่า ดร.ที่เรียนจบกันมามากมาย มีนัยที่ ศึกษาแบบคนจนไหม หรือได้เจอในตำราเล่ม ไหนบ้าง?”

คงเป็นคำถามที่หาคำตอบไม่ได้ในประเทศไทย นอกจากมองหาอัจฉริยะในระดับโลก เพราะ ขนาดในวัดเองก็มีแต่ “ขอให้รวย ๆ ๆ กันทั้งนั้น” น่าอัศจรรย์ว่านักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ในศตวรรษ ที่ ๒๐ อย่างไอน์สไตน์ เมื่อต้องวิกฤติทางการเงิน เขาได้เขียนบรรยายความรู้สึกที่อยู่ใจว่า “ความ ยากจนช่างเป็นสิ่งที่สวยงาม และเป็นความ บันเทิงใจเสียนี้กระไร!”

ยิ่งผู้ที่ “ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่” อย่าง มหาตมา คานธี เขาได้ทดลองความจริงจนได้ประจักษ์ชัดว่า “ผู้ที่ สามารถทำตนเป็นคนยากจนด้วยใจสมัครเอง ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติตนจนบรรลุอุดมการณ์ดังกล่าว ย่อมเป็นสักขีพยานได้ว่า เมื่อใดที่เราทำตนให้ เป็นคนไม่มีอะไรได้เลย เมื่อนั้นเราจะเป็นคน ที่ ร่ำรวยที่สุดในโลก”

และในช่วงเวลาที่อินเดียจะได้รับอิสรภาพอยู่ นั้น มีบาทหลวงชาวอเมริกันรูปหนึ่ง ได้ตั้งคำถาม กับคานธีว่า “ศาสนาใดควรจะเป็นศาสนาที่ เหมาะสมแก่ชาวอินเดียครับ?” ขณะนั้นคานธี กำลังปรนนิบัติคนไข้อยู่ ๒ คนในห้องที่บาทหลวง เข้าพบ คานธีชี้ไปทางคนไข้ พลังพูดว่า “ศาสนา

ที่ผมนับถืออยู่ทุกวันนี้คือ ศาสนาแห่งการรับใช้ ผู้อื่น ผมเชื่อว่า ศาสนานี้เหมาะสมแก่อินเดีย เสมอ !”

มีคำถามว่าคานธีกู้อิสรภาพให้อินเดียจาก มหาอำนาจ นักล่าอาณานิคมอย่างอังกฤษได้ แล้ว จะใช้ “ธรรมฤทธิ์” กู้ไทยให้พ้นจากอำนาจของ ระบอบทักษิณได้หรือไม่? พ่อท่านโพธิ์รักษ์ให้ คำตอบว่า ไทยมาถึงวาระนี้แล้ว เราน่าจะมี โอกาสเกิด เพราะมาถึงวันนี้ ๘๑ ปีมาแล้ว ผู้บริหารหรือสภาฯ นั้นตกต่ำสุดแล้ว มันน่าจะ ได้ เปลี่ยนแปลงชะตา ขึ้นอยู่กับว่าคนไทยจะเอา ธรรมะไปใส่ในประชาธิปไตยได้มากน้อยเท่าไร ถ้าไม่เอาธรรมะเข้าแก้ก็ไม่ถูกจุด มันแก้ได้ ชั่วคราวประเทศไทยจะสุดยอดขนาดไหน ถ้า เมืองไทยทำสิ่งที่สวยสดงดงามที่จะปฏิวัติการ เมืองน้ำเน่าให้มาเป็นการเมืองวิเศษอย่างไม่มี การเลือกตั้งขงออก เมืองไทยเรายังไม่มีปรากฏ- การณ์ที่ออกมาชุมนุมอย่าง สันติ อหิงสา ชื่อลัตย์ บริสุทธ์ คมลึก แม่นประเด็น เราต้องพยายาม ทำให้สุดวิเศษ ขอให้มาศึกษา ทฤษฎีของ พระพุทธเจ้านี้แหละ คือประชาธิปไตยที่มีหลักใหญ่ คือเป็นหลักของมนุษยชาติ เป็นเนื้อแท้ของ ประชาธิปไตย อันประกอบด้วย ๑. อิสสรภาพ Independence ๒. ภราดรภาพ Fraternity ๓. สันติภาพ Peace ๔. สมรรถภาพ Efficiency ๕. บุรณภาพ Integrity ลังคมมนุษยชาติ ถ้าจะเป็น ประชาธิปไตยแล้วต้องมี ๕ อย่างนี้ ☸

● จริงจัง ตามพ่อ

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

บท ความของผมใน “เราคิดอะไร” ได้นำแถลงการณ์ฉบับสุดท้ายของ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” มาเผยแพร่ว่า “แกนนำ” จำเป็นต้องยุติบทบาทเพราะอะไร และเราก็ยังเป็นพันธมิตรที่เหนียวแน่นเหมือนเดิม ผมคาดว่า การบริจาคช่วยโทรศัพท์คนเอเอสทีวีคงจะลดลงมาก เพราะคุณสนธิ ลิ้มทองกุล เจ้าของเอเอสทีวีต้องหยุดการเป็นแกนนำ ไม่มีกิจกรรมโดดเด่นอะไรอีกต่อไปแล้ว ผมจึงตัดสินใจหยุดการจัดรายการ “เพื่อชาติและราชบัลลังก์” ซึ่งเคยจัดทุกวันเสาร์ ประมาณหกโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดีมาก เอเอสทีวีจะได้นำเวลาช่วงที่ดีมากนั้นนำไปจัดรายการเด่น ๆ เป็นที่นิยม ประชาชนจะได้ไม่ลดการบริจาคเลย

สรุป ผมหยุดเป็นแกนนำด้วยและหยุดจัดรายการด้วย ชื่อรายการนั้นผมตั้งเอง เพราะถ้อยคำที่พูดกันเสมอ ๆ “ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์” นั้น คำว่า “ศาสนา” เราแทบไม่ได้ช่วยทำอะไรเลย เพราะมีเรื่องที่ต้องช่วยทำมากมายเกินความสามารถของเราในฐานะชาวบ้านธรรมดา ๆ

ผมมาคิดได้ภายหลังว่าชื่อ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” นั้นน่าจะเปลี่ยนเป็น “พันธมิตรเพื่อชาติและราชบัลลังก์” ตรงกว่าและเท่กว่า

หลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรีจัดบ่อยมาก เว้นวันสองวันจัดที่ ผมเลยไม่มีเวลาไปไหนมาไหนกันพอดี และกาญจนบุรีก็ห่างไกลจาก

กรุงเทพฯ ถึง ๑๕๐ กิโลเมตร ผมจึงหาโอกาสไปร่วมใส่บาตรที่เวทีสวณลุมพินีเช้าวันเสาร์หรือเช้าวันอาทิตย์ พร้อมกับเดินทักษทายชาวหมู่บ้าน “ดูไป” และคนที่ไปออกกำลังกาย

เมื่อวันอาทิตย์กลางเดือนกันยายนที่ผ่านมา ผู้รับผิดชอบงานของ “กองทัพธรรม” และ “เอฟเอ็มทีวี” สามสี่คนขอให้ผมขึ้นเวทีสวณลุมพินีเล่าเรื่องราวความเป็นมาของผมในอดีต ซึ่งมีมากมายและน่าสนใจทั้งนั้นจะได้บันทึกเป็นประวัติเอาไว้

เมื่อเกือบสามสิบปีมาแล้ว **คุณรุจน์ रणภ** อดีตพระเอกและผู้กำกับหนัง นัดคุยกับผมที่สันตโศกคุยกัณอยู่นาน คุณรุจน์ก็สรุปว่า อยากเอาความเป็นมาของผมมาสร้างเป็นหนัง แต่ทำไม่ได้เพราะยาวเกินไป อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงท่านหนึ่งให้อาจารย์รุ่นน้อง ๆ ซึ่งเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนผู้นำขอเรื่องให้ผมเขียนประวัติผม ผมก็แจ้งไปว่าผมไม่มีเวลาเขียนเรื่องเก่า ๆ เพราะเรื่องใหม่ ๆ ผมก็ไม่มีเวลาลูขอยอยู่แล้ว อาจารย์ท่านนั้นจึงตัดสินใจจะเขียนเอง ล้มภาษาผมอยู่สี่ห้าครั้ง เขียนไม่ไหว เพราะเรื่องเยอะ ยอมแพ้ไปนานแล้ว

เรื่องราวของผมบางช่วงบางตอนคล้าย ๆ กับนัยปก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้คือ “ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ ยิ่งจนยิ่งรวย” แล้วคนฟังคนชมเอฟเอ็มทีวีจะหาว่าผมอวดตัวอวดตน อยากเด่นอยากดัง (ตอนแก่) ไหมหนอ

เมื่อหารือถกกันไปถกกันมาแล้ว ผมรับทำตามข้อเสนอคือขึ้นเวทีสวณลุมพินี พูดออกอากาศเอฟเอ็มทีวีทุกวันอาทิตย์ ห้าโมงเย็นถึงหกโมงเย็น ผมตั้งชื่อรายการว่า “คนใกล้วัด” โดยเริ่มตั้งแต่วันอาทิตย์ที่ ๑๓ ตุลาคม เป็นต้นไปครับ **๒**

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง

*เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความมั่นคงของประเทศ
อยู่ในเกณฑ์เลวร้ายลงเรื่อย ๆ*

ชนปถอยไปอย่างนี้บ้านเมืองพินาศแน่

กามแม่น้อยก็ไม่มีเพียงพอ กามแม่มากก็ไม่อ้มพอ

จึงน่าสลดใจที่พวกคนพาล(คนโกงเขลา)พากันบ่นว่า

*รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสที่น่าใคร่น่าพอใจ จงมีแก่เรา
ตั้งนั้นผู้มีความเพียร(ในธรรม)อยู่ พึงเว้นกามให้ขาดเถิด*

➤ ชาดกทันยุค

นวนิยาย

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๗๙ เดือน ตุลาคม ๒๕๕๖
 เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ ยิ่งจนยิ่งรวย	สไมย์ จำปาแพง
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจ้ง ตามพ่อ
5 คุณนิคคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	จำลอง
11 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
12 สีสันชีวิต(พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร)	ทีม สมอ.
18 การ์ตูน	วิสูตร
20 บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
25 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
30 คิดคนละข้าว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
38 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทฺธ
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52 เสียงข่อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
57 แค่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
58 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทฺธ
64 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
69 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศนุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 วรินทร์รม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎฐยวัตต์

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
 แสงศิลป์ เตือนหมาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริฐ
 คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย

กัถนแก่น ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๙๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

พ.ท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัถนแก่น

๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@yahoo.com

สีสันชีวิต
12 **ระบอบทักษิณหมายถึงทั้งรัฐบาล**
พรรคเพื่อไทย และ นปช.
จุดอ่อนของรัฐบาลคือการทุจริต คอร์รัปชั่น
ซึ่งทำความเสียหายแก่บ้านเมือง

6 ้อยแกลงส่วนหนึ่งของ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีฯ ที่กล่าวต่อที่ประชุมคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ ๒๔ ณ สำนักงานสหประชาชาติ นครเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส เมื่อ ๙ ก.ย.๒๕๕๖

“ท่านประธาน

สิทธิมนุษยชนเป็นหัวใจของประชาธิปไตย และเป็นหน้าที่ของทุกคนที่ต้องยึดหลักประชาธิปไตย เราไม่สามารถและต้องไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่ขัดต่อหลักประชาธิปไตยและเราต้องคงไว้ซึ่งการสนับสนุนคุณค่าประชาธิปไตยด้วยการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

ในขณะที่เดียวกันประชาธิปไตยไม่ใช่เพียงการชนะการเลือกตั้งด้วยเสียงข้างมาก แต่เป็นการใช้อำนาจในวิถีทางที่เคารพต่อเสียงส่วนน้อย ซึ่งหมายถึงผู้ที่อยู่ในอำนาจต้องไม่ยึดติดกับอำนาจและไม่นำความต้องการของคนใดคนหนึ่งยึดเยียดให้กับผู้อื่น ดิฉันเชื่อว่าการดำเนินการของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและความร่วมมือในการแก้ปัญหาในเรื่องสิทธิมนุษยชนสามารถทำให้รัฐบาลตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนมากขึ้น และจะทำให้อำนาจเป็นของประชาชนเสมอไป

ประเทศไทยได้ผ่านความท้าทายในการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยมาหลายทศวรรษ การเดินทางยังคงไม่ราบรื่น แม้แต่ขณะนี้ ดิฉันยังต้องปกป้องประชาธิปไตยจากผู้ที่มีจิตใจไม่เป็นประชาธิปไตย

แท้จริงแล้ว ประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน ความยุติธรรมและนิติรัฐนิติธรรม เป็นคุณค่าสากลที่เชื่อมประชาชนและประเทศต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ประเทศไทยตระหนักถึงความทุ่มเททั้งหลายในการกำหนดให้มนุษย์เป็นศูนย์กลางการพัฒนา เราสนับสนุนหลักคิดที่จะสะท้อนประเด็นเหล่านี้ภายใต้วาระการพัฒนาหลังปี ๒๐๑๕ อย่างต่อเนื่อง...”

เมื่อเริ่มกล่าวปราศรัยได้เกริ่นวิธีการถูก (เชิด) ชู

ในตำแหน่งอย่างภาคภูมิใจยิ่งนักที่มีโอกาสแสดงตนลงโลกว่าเป็นนักการเมืองสตรีเพียงหนึ่งเดียวผู้สามารถโดดเด่นเหนือชายไทยหลากหลาย

“เมื่อดิฉันเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของไทย ดิฉันรู้สึกว่าจะยังมีผู้คนอีกหลายกลุ่มที่ยังไม่ได้รับสิทธิและโอกาสเท่าเทียมด้วยถูกจำกัดตั้งนั้น ดิฉันจึงสัญญาว่าจะทุ่มเททำงานเพื่อสร้างสิ่งที่ดีกว่ากับพวกเขาเพื่อสร้างโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับทุกคน”

ช่วงระยะเวลาที่รัฐบาลเพื่อไทยครองอำนาจแทบจะเบ็ดเสร็จตลอดมาสองปี มีโอกาสเต็มเปี่ยมแล้วมิใช่หรือที่จะเสียสละ สร้างสรรค์สรรพสาระประโยชน์เพื่อชาติ ประชาชนอย่างจริงใจให้ประจักษ์แจ้ง

ท่านมีโอกาสเต็มเปี่ยมแล้ว แต่...โดนท่านจึงละโอกาสอันดีงามนั้นเสียเล่า หรือระเริงหลงมนต์พอมดผู้ปลุกเสกชีวิตท่านให้มี “วันนี้” เกินคาดฝัน! หากมิได้ทำ “วันนี้” ให้ “คุ้มค่าชีวิตในฝันแผ่นดินไทย”

มีโอกาสดดดแทนพระคุณแผ่นดินกลับละโอกาaskที่สุดจะเปรียบปานแล้ว แต่การไม่รำลึกถึงพระคุณของแผ่นดินเพราะจิตใจผูกพันรำลึกถึงสิ่งอื่นใดยิ่งกว่านั้นวิบากแห่งกรรมย่อมสำแดงผลมิวันใดก็วันหนึ่งจงได้

แผ่นดินไทยแห่งพุทธธรรมยังพร้อมเป็นแดน “อภัยทาน” สำหรับ “นักการเมืองสำนึกบาป” ทั้งปวง !

ในสถานะประชาชนไทย น่าจะยินดีที่มีนายกฯ เป็นหญิงเก่งมีโอกาสได้ไปปราศรัยในที่ประชุมระดับโลก ณ สำนักงานสหประชาชาติ นครเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส เมื่อ ๙ ก.ย.๒๕๕๖

ที่สำคัญและโดดเด่นยิ่งก็คือ คำปราศรัยซึ่งมีสาระในเชิงปฏิบัติการในงานการเมืองและราชการ ยิ่งนัก...หากนักการเมืองพึงสังวรและยึดถือ พากเพียรประพฤติปฏิบัติได้จริง แน่นนอนที่สุด ประเทศชาติย่อมจะรุ่งเรืองพัฒนา ประชาชนจะสมบูรณมั่งพูนสุขถ้วนหน้า รัฐบาลกลางและองค์กรปกครองท้องถิ่น หน่วยราชการทั้งปวงก็จะเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของปวงชนทุกหมู่เหล่าทุกครุยาม

แต่...ในโลกแห่งความเป็นจริง “วาทะ” ที่นักการเมืองบางเผ่าพันธุ์ “เปรย” กับ “กรรม” ที่นักการเมือง “ก่อ” นั้นมิต่างกับ “สีขาวกับสีเทา”!!! ๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ไม่เข้าเนื้อ

เดี๋ยวนี้เดินไปตามถนน เห็นเด็กชายวัยรุ่น บางคนก็ยังคงแต่งตัวนักเรียนอยู่ด้วย แล้วก็มีความ วัยหนุ่ม ๆ เดินสูบบุหรี่กันเกรอ (บางทีก็เห็นสาว วัยรุ่นด้วย)ไม่ค่อยจะเห็นคนสูงอายุเหมือนสมัย ก่อน ๆ ดูแปลกไป รู้สึกว่าการรณรงค์ต่อต้าน พิษภัยควันบุหรี่ก็ได้ผลดียิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในระดับ ผู้สูงอายุ แต่กลับไปซุ่มซ่ามในหมู่เยาวชน เรื่อง นี้ก็น่าห่วงใยเหมือนกันถ้าผู้ปกครอง ครูบา อาจารย์ตามรู้ไม่ทันดูแลไม่ทั่วถึง

• สมาชิก กทม.

👉 smart วารสารเพื่อคนรุ่นใหม่ไม่สูบบุหรี่ ฉบับที่ ๑๖๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ชูป้ายขึ้นหน้าปก ท่ามกลางคนนอนตายระเนระนาด ประกาศ “มี คนไทยตายเพราะบุหรี่วันละ ๑๔๐ คน” และมี ข้อความประกอบปกอีก “ขณะนี้มียุติและเยาวชน ไทยอายุ ๑๕-๒๔ ปี ดิบบุหรี่แล้วถึง ๒,๒๐๐,๐๐๐ คน มีคนไทยตายจากการสูบบุหรี่ปีละ ๕๐,๗๐๐ คน ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ

แสงศรัทธา

คุณหทัยรัตน์ ไชยมุติ สมาชิก “เราคิดอะไร” โทรมาเล่าเรื่องคุณสายใจ ไชยมุติ ประสบ อุบัติเหตุใหญ่ ที่ตะกั่วป่า พังงา คิดว่าชีวิตตัวเอง จะไม่รอดแน่ จึงสั่งเสียน้องว่าหากพี่เสียชีวิตไป ให้จัดงานศพอย่างเรียบง่าย ไม่ให้เบียดเบียนชีวิต สัตว์ หรือใครต่อใคร เพราะคุณสายใจปฏิบัติธรรม ตามคำสอนของพ่อท่าน และจะไม่เปลี่ยนแปลง แม้จะเป็นงานศพของตนเอง ก็ขอให้จัดงานศพที่ไม่เบียดเบียนสัตว์ แต่หลังการผ่าตัดใหญ่ คุณ สายใจรอดชีวิต สมาชิกท่านนี้มีความเชื่ออย่าง ยิงว่าเป็นเพราะผลการปฏิบัติธรรมตามแนวอโศก อย่างเคร่งครัด จึงเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ขอ ปฏิบัติตามคำสอนของพ่อท่านให้เคร่งครัดยิ่งกว่า

เดิม จึงได้ส่งอินทผลัมมาถวายพระ ๑ กล่อง ขอเป็นกำลังใจให้ชาวกองทัพธรรมต่อสู้กับสิ่ง เลวร้ายที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศขณะนี้ด้วย

ได้นำอินทผลัมที่ได้รับมา มอบหมายให้ฝ่าย จัดอาหารถวายสมณะจัดการจัดการตามกุศล เจตนาแล้วค่ะ ยินดีที่มีโอกาสร่วมทางเกวียน สลายเก่าด้วย

• ศीलสนิท น้อยอินตะ : กลั่นแก่น

👉 เมื่อชีวิตพลิกผันเกินคาดฝัน “เหมือนตาย แล้วเกิดใหม่” ก็เป็นโอกาสดีที่จะได้เริ่มชีวิตใหม่ “เลือกชีวิตใหม่” ที่ปลอด “บาปภัย” สมกับที่เกิด มาในแดนพุทธศาสนา ทั้งมีองค์พระประมุขคู่ มิ่งขวัญมั่นอยู่ในทศพิธราชธรรม ...คຸ້ມแผ่นดิน ไทยให้ร่มเย็นปลอดภัยพิบัติ

ของนักปั้นหรือนักมุง?

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๒ ก.ย.๕๖ เป็นวัน กิจกรรม “คาร์ฟรีเดย์” ของเหล่านักปั้นจักรยาน เริ่มที่หน้าห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลเวิลด์ รณรงค์ อนุรักษ์ธรรมชาติ ลด ชยะ มลภาวะ ฯลฯ แต่ ปรากฏว่าหลังกิจกรรมในพื้นที่กิจกรรมเต็มไปด้วยสิ่งตกค้างเป็นขยะพลาสติกต่าง ๆ เกือบ ตามป้ายรถ รถมถนนอุจาดตา มันขัดแย้งกับ กิจกรรมดีที่ทำกัน น่าเสียดายเหลือเกินค่ะ

• คนเดินทาง บางนา กทม.

👉 คนหนุ่มมากมาร่วมกิจกรรมกันมีหลากหลาย ระดับคุณภาพคุณธรรม เมื่ออยู่ร่วมกันก็ค่อย ๆ ศึกษาเรียนรู้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพัฒนาตนเอง ไปตามสติปัญญาของแต่ละคน ชยะที่เห็นนั่นส่วน หนึ่งอาจไม่ใช่ของนักปั้น เพราะของ “นักปั้น” จะ ต้องติดไปกับรถ คิดในอีกมุมหนึ่ง น่าจะเป็น ของ “นักมุง” หรือ “กองเชียร์” ก็ได้ แต่อย่างไร ก็ตามเรื่องนี้ต้องไล่เบียดลงไปสู่พื้นฐานที่ระบบ ครอบครั้ว การศึกษาพื้นฐานว่าอบรมปลูกฝังมา

อย่างไร

สมานฉันท์พลานชาติ?

ติดตามข่าวคราวจากสื่อสารมวลชนทุกวันนี้ รู้สึกว่ารัฐบาลจะถูกถล่มรอบด้าน ทั้งจากพรรคฝ่ายค้าน จากองค์กรเอกชน และสื่อมวลชนอีกต่างหาก ดูเหมือนว่ารัฐบาลจะถูกถล่มแพต่อสู้อยู่โดดเดี่ยวอย่างนั้นแหละ แม้แต่ในคณะรัฐบาลด้วยกันเองก็ใช้ว่าจะกลมเกลียวกันนัก เพียงแต่รอจังหวะจะแพแตกเมื่อไรเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นชาติจึงหวังอะไรมาไม่ได้ คณะรัฐมนตรีก็คงไม่ได้หวังอยู่ยงคงกระพันอะไร เป็นเวรกรรมของคนไทยตอนนี้ในสภาก็ยังทะเลาะกันไม่จบ ซึ่งไม่รู้ว่าจะปะทะกันไปถึงไหน สมัยกรุงศรีอยุธยาเสียกรุงก็เพราะไทยแตกความสามัคคีกัน สมัยนี้ก็จะเข้าตำราเดิมอีกนั่นแหละ ทำไมไม่ยอม ๆ กันบ้างหนอ

- คนรุ่นเก่า บางบาล อยุธยา

☞ หมายความว่า งานการเมืองนั้น จะผิดหรือถูกก็ไม่ต้องยึดถือหลักการอะไรนักหนาหรอก เอาแบบอย่างนักการเมืองแห่งสุพรรณบุรี บ้านที่เมืองน้องกรุงศรีอยุธยาเมืองเก่าของเราแต่ก่อนแบบนั้นใช้ไหมขอรับ ที่กำลังเดินสายปรองดองสมานฉันท์อยู่ยามนี้ เหมือนไม่ประสีประสาวามีพรรคการเมืองหนึ่งวางแผนสลายเครือข่ายจะยึดอำนาจครองชาติถาวร ซึ่งพวกนักรบ นักการเมือง นักวิชาการที่ยังมีสำนึก “คนไทย” มีอาจนึ่งดูตายได้เพียงเพื่อให้บ้านเมืองชื่อว่า “สงบเรียบร้อย” ด้วยน้ำมือของนักการเมืองกาฝากแฝงตัวเกาะกินแผ่นดินเท่านั้น

ก็แค่อยาก...

อยากให้พลตรีจำลอง ศรีเมือง เขียนหนังสือเรื่อง “เมื่อครั้งผมเป็นผู้ว่าฯ กทม.” เพื่อเป็นวิทยาทานแก่ผู้ว่าฯ กทม. และผู้ว่าราชการจังหวัดทั่ว

ประเทศนำไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดความสงบสุขอย่างแท้จริง อยากให้พลตรีจำลองเป็นนายกฯ มาก ๆ เพื่อจะได้พัฒนาประเทศไทยให้ยูติมีสุขอย่างแท้จริง

- จากคนถือศีลกินเจ

☞ ในบ้านเมืองเรายังมีข้าราชการของแผ่นดินดี ๆ อีกมาก ที่พากเพียร “ทำราชการ” ไม่ใส่ใจพรรคการเมือง นักการเมือง กรณี นายถวิล เปลี่ยนศรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เป็นตัวอย่างของการต่อสู้ของข้าราชการประจำ กับอำนาจการเมือง ซึ่งในที่สุดความเป็นธรรมก็ยังคงดำรงอยู่ บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียว แต่ก็ เป็นของเราด้วย จึงมีหน้าที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบ พากเพียรทำดีที่สุดเท่าที่เราทำได้ เรื่องนี้ได้แจ้งให้ลุงจำลองทราบแล้วครับ

☒ USSDNATIGAR

แจ้งข่าวขอเลื่อนการออกหนังสือแถมในวาระครบรอบ ๑๙ ปี “เราคิดอะไร”

สำนักพิมพ์กัลป์กันแก่นต้องขออภัยที่จะต้องเลื่อนการออกหนังสือ “**รู้คนขงสุข รู้คุกขงสัตว์**” ซึ่งจะแถมฟรีใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๗๙ อันเป็นวาระครบรอบ ๑๙ ปี ไปเป็นแถมฟรีในฉบับที่ ๒๘๐ อันเป็นวาระย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ “เราคิดอะไร” แทน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ

สำนักพิมพ์กัลป์กันแก่น

หนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าว
“จำลองชาติรัฐบาล
ต้องแก้เอง “สนธิ” เด
“ตั้งตัวประกอ

ขณะนี้ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนไปทั่วทุก
หย่อมหญ้า ไม่ว่าจะอยู่ในกรุงหรือนอกกรุง
วันที่ ๑ กันยายนที่ผ่านมา น้ำมันขึ้นราคา แก๊ส
ขึ้นราคา ไม่ใช่ขึ้นราคาครั้งเดียวแล้วหยุด
รัฐบาลประกาศว่าจะขึ้นไปเรื่อย ๆ ใครจะทำไม

ของกินของใช้ทุกอย่างขึ้นราคาตามไปด้วย
คนของรัฐบาลออกมาแก้ตัวว่า “ประชาชนรู้สึกไป
เอง ที่จริงข้าวของไม่ได้แพงอะไร” เป็นคำแก้ตัว
ที่ฟังไม่ขึ้น สินค้าจากไร่จากป่ากลับราคาตกต่ำเป็น
ประวัติการณ์จนเกษตรกรต้องออกมาชุมนุม
ปักหลักปักค้าง ปิดถนนสายสำคัญ ๆ หลายแห่ง มี
การปะทะกันเลือดตกยางออก ที่ ๓ จังหวัดชายแดน
ภาคใต้ “ทหารตายรายวัน” มีจำนวนมากขึ้นบ่อย
ขึ้น ในห้องประชุมรัฐสภาของ ส.ส.และ ส.ว. ซึ่ง
ยกย่องตัวเองว่าเป็นผู้ทรงเกียรติ ก็ไม่มีเกียรติอะไร
หลงเหลือ ทะเลาะกันวุ่นวาย โยนเก้าอี้ทุ่มพื้นก็มี

เศรษฐกิจ ลังคม การเมือง และความมั่นคง
ของประเทศ อยู่ในเกณฑ์เลวร้ายลงเรื่อย ๆ ขึ้น
พล่อยไปอย่างนี้บ้านเมืองพินาศแน่ คนหลายกลุ่ม
ที่รักและห่วงใยบ้านเมืองก็ออกมาชุมนุมคัดค้าน
ต่อต้านรัฐบาล “ชาวกองทัพธรรม” หรือ “ชาว
สันติอโศก” ซึ่งมีประสบการณ์ในการชุมนุมอย่าง
โศกโชนจึงออกไปร่วมชุมนุมที่เวทีสวนลุมพินี
โดยใช้เต็นท์จำนวนมากสร้างเป็น “หมู่บ้านดูไป”
“ดูไป” นั้นตรงข้ามกับ “ดูไป” อย่างสิ้นเชิง คนไทย
ที่ “ดูไป” เอาแต่ก่อความเลวร้ายให้แก่ประเทศไทย
อยู่ตลอดเวลา หายมันปั้นมือจะกลับมาเมือง
ไทยอย่างเท่าๆ ไม่ต้องติดคุก ไม่ต้องถูกยึดทรัพย์

กลุ่ม “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย”
ที่ว่าทำสถิติโลกในการชุมนุมปักหลักปักค้างยาว

นานที่สุดรวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน ช่วงแรก ๕
มีนาคม ถึง ๖ เมษายน ปี ๒๕๕๙ เป็นเวลา ๓๓
วัน ช่วงที่สองตั้งแต่ ๒๕ พฤษภาคม ถึง ๓๑
ธันวาคม ปี ๒๕๕๑ รวม ๑๙๓ วัน และช่วงที่ ๓
ตั้งแต่ ๒๕ มกราคม ถึง ๑ กรกฎาคม ปี ๒๕๕๔
นาน ๑๕๘ วัน รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน

แต่ก็สู้ “ชาวสันติอโศก” หรือ “ชาวกองทัพธรรม”
ไม่ได้ ชุมนุมปักหลักปักค้างยาวนานกว่ากลุ่มใด ๆ
ทั้งสิ้น นอกจากจะชุมนุมร่วมกับกลุ่ม “พันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” ๓๘๔ วัน ๓๘๔
คืนแล้ว ยังแถมอีก ๙ วัน ๙ คืน (๑๖ ถึง ๒๔
มกราคม ปี ๒๕๕๙) ชุมนุมที่ถนนวิทญู หน้า กลต.
(สำนักงานกำกับตลาดหลักทรัพย์) ต่อต้านการนำ
เบียร์-เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ รวมทั้งหมดเป็น
เวลา ๓๙๓ วัน ๓๙๓ คืน ประสบความสำเร็จ
ทุกครั้งของการชุมนุม

“ชาวอโศก” คู่แข่งกับสวนลุมพินีเป็นอย่างดี
เมื่อ ๓๒ ปีก่อนโน้น (ปี ๒๕๒๔) ได้ไปจัดงาน
“ศีลสมโภช” ปักกลดเผยแพร่ธรรมะอยู่ที่นั่น
หลายวัน เป็นผลให้มีคนใหม่ ๆ มาปฏิบัติธรรม
อย่างเคร่งครัดกับชาวอโศก

การชุมนุมที่เวทีสวนลุมพินีคราวนี้ก็ไ้ผล
อย่างยิ่งในการเผยแพรธรรมะ ปรกติคนทั่ว ๆ ไป
จะไม่นิยมไปวัด เมื่อยกวัดไปที่นั่น คนที่เสียสละ
ไปชุมนุมช่วยบ้านเมืองก็ได้ฟังธรรมไปด้วย ยิ่งฟัง
ยิ่งสนุก สนุกกว่าไปฟังธรรมที่วัด หรือนั่งฟังธรรม
หน้าจอโทรทัศน์

เช้าวันเสาร์และวันอาทิตย์จะมีการตักบาตร

ลงข่าวหลายประเด็น เช่น
ก่อความขัดแย้ง “ปู”
แม่ “อุปลรรคปฏิรูป”
บ ตระกูลชิน ฯ”

อย่างถูกต้อง ไม่มีการใส่ของแห้งให้พระไปกักตุน
ที่กุฏิ ไม่มีการถวายเงินซึ่งเป็นวัตถุต้องห้าม
สำหรับพระ วันอาทิตย์เว้นอาทิตย์ยังมี **ตลาด
อารียะ** ขายของราคาต่ำกว่าทุนอีกด้วย ซึ่งไม่มี
ทำกันที่ไหนและเราทำติดต่อกันมาหลายปีแล้ว
ไม่ใช่มาทำเพื่อสร้างภาพ

การไปร่วมชุมนุมจะเป็นเวลานานเท่าไรก็ดี
ทั้งนั้น ดีในการให้ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์
บ้านเมืองและการเผยแพร่ธรรมะ ถ่ายทอดสด
ผ่านสถานีโทรทัศน์ เอฟเอ็มทีวี โทรทัศน์เพื่อ
มวลมนุษยชาติ

เมื่อกลางเดือนที่แล้ว ผมร่วมตกเป็นข่าวใหญ่
กับเขาด้วย หนังสือพิมพ์รายวันเกือบทุกฉบับนำ
ภาพและข่าวไปตีพิมพ์ในหน้า ๑ วิทย์และ
โทรทัศน์หลายแห่งช่วยแพร่ข่าวไปทั่ว

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๑๓ กันยายน
ลงภาพใหญ่สุด หน้า ๑ พร้อมกับพาดหัวข่าว
“**เติ้ง**ชวนไม่สำเร็จ **มหา - สนธิ**ปีตร่วม” ก่อนหน้า
นั้นนักการเมืองคนสนิทของคุณบรรหาร **ศิลปอาษา**
(เติ้ง) โทรศัพท์ถึงผมว่าคุณบรรหารต้องการไป
พบผมที่ไหนก็ได้ ผมท้วงติงว่าคุณบรรหารเป็น
ผู้ใหญ่อายุมากกว่าจะไปพบผมคงจะไม่เหมาะ
ติดต่อกันทางโทรศัพท์คงจะดีกว่า ประหยัดเวลา
คุณบรรหารด้วย ทางโน้นยืนยันว่าคุณบรรหาร
ต้องการไปพบผมจริง ๆ ต่อมาผมทราบว่า
คุณบรรหารต้องการพบคุณสนธิอีกคนหนึ่งด้วย
ผมมั่นใจว่าต้องเป็นเรื่องเดียวกันแน่ ๆ คือจะ
ชวนให้เราร่วมสถาปนาปฏิรูปกับรัฐบาล ผมเลยเสนอ
ให้พบพร้อม ๆ กันที่บ้านพระอาทิตย์สำนักงาน

ของคุณสนธิซึ่งไปมาสะดวก

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับดังกล่าว ลงข่าวราย
ละเอียดหลายประเด็น เช่น “**จำลอง**ชัดรัฐบาลก่อ
ความขัดแย้ง “**ปู**” ต้องแก้เอง “**สนธิ**” เฉ่ง **แม่**
“**อุปลรรคปฏิรูป**” “**เติ้ง**ตัวประกอบ **ตระกูลชิน ฯ**”

คุณบรรหารกับผมไม่ได้พบกันมา ๓๒ ปีแล้ว
คุณบรรหารเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรสมัยรัฐบาลป่าเปรม ซึ่งผมเป็นเลขาธิการ
นายกรัฐมนตรี ตอนนั้นเพิ่งมี “**คณะกรรมการ
นโยบายข้าว**” เป็นครั้งแรกของประเทศ ท่านนายก
เปรมเป็นประธาน คุณบรรหารร่วมเป็นกรรมการ
คนหนึ่ง ส่วนผมเป็นกรรมการและเลขานุการ

การพบปะพูดคุยกันวันนั้น ไม่รู้ผู้สื่อข่าวและช่าง
ภาพแห่กันมาจากไหน เข้าฟังและถ่ายทำข่าวแน่น
ห้องจนล้นออกไปข้างนอก น่าเห็นใจคุณบรรหาร
ที่ถูกถามอย่างแรง ๆ จนไม่รู้จะตอบอย่างไร ต้อง
แถไปตอบข้าง ๆ คู ๆ ผมไม่ทราบว่าคุณบรรหาร
คิดถูกหรือเปล่าที่ต้องการพบผมและคุณสนธิ

ระยะหลัง ๆ นี้ผมไม่มีใครมีเวลาไปร่วมงานที่
ไหน ติดอยู่กับการจัด “**หลักสูตรผู้นำการ
เสริมสร้างสุขภาพด้วยการล้างพิษตับแบบ
อาจารย์ขวัญผดุง**” ที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี ผู้ที่
ผ่านหลักสูตรได้นำไปเผยแพร่ เปิด “**ศูนย์ล้างพิษ**” เพิ่ม
ขึ้นมากมาย หลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำมี
เรื่องแปลกแต่จริงเกิดขึ้นเสมอ ๆ อยู่ไกลถึง
ประเทศออสเตรเลีย เสียเวลาและเสียค่าเครื่องบิน
มากมายยังยืนยันว่า “**เกินคุ้ม**”

จดหมายของคนไทยซึ่งอยู่แดนไกลถึงประเทศออสเตรเลีย

๖ กันยายน ๒๕๕๖

เรียน คุณลุงจำลอง ศรีเมือง

(สวัสดิ์คะคุณลุงจำลอง หนู สุภาณิดา ฮูเบอร์ จากออสเตรเลีย ที่มาเข้าค่ายล้างพิษตับ ที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ รุ่นที่ ๖๔ ระหว่างวันที่ ๒๖-๒๙ สิงหาคม ค่ะ) คุณลุงจำหนูได้หรือเปล่าคะ คนที่มีอาการชานพิษหนักที่สุดของรุ่นนี้คะ หลังจากเสร็จการเข้าค่ายล้างพิษตับ หนูอยู่เมืองไทยต่ออีก ๗ วัน เพื่อทำการดีท็อกซ์ สอนล้างลำไส้ ซึ่งครบกำหนดกระบวนการทั้งหมด ในวันพฤหัสบดีที่ ๕ กันยายน วันนี้ (ศุกร์ที่ ๖) หนูกำลังเดินทางกลับออสเตรเลียคะ ตอนนี้อยู่บนเครื่องบินคะ

หนูอยากรายงานผลจากการล้างพิษตับครั้งนี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นการทำครั้งแรก หนูรู้สึกดีมาก ๆ กับการได้ล้างพิษตับในครั้งนี้ หนูรู้สึกว่าร่างกายสดชื่น นอนหลับสบายขึ้น ตื่นขึ้นมารู้สึกสดชื่น ไม่มีมีนิ่วอะไรอีกเลย และสิ่งที่หนูดีใจมากที่สุดคือ ตอนนี้หนูสามารถเลิกดื่มกาแฟได้แล้วคะ หลังจากพยายามเลิกมานานเกือบ ๑๐ ปี แต่ไม่เคยสำเร็จเลย หนูดื่มกาแฟมานานกว่า ๒๐ ปีคะ ดื่มกาแฟ (ดับเบิลเอสเปรสโซ) วันละ ๖ แก้วคะคุณลุง ถ้าถึงเวลาไม่ได้ดื่มจะปวดศีรษะอย่างรุนแรง พอได้ดื่มอาการปวดศีรษะก็จะหายไป เลยเลิกดื่มไม่ได้สักที แต่ในระหว่างเข้าค่ายล้างพิษตับ หนูต้องปฏิบัติตามกฎและข้อบังคับของการล้างพิษตับ ซึ่งหนูยอมรับว่าหนูปวดศีรษะอย่างมาก จึงมีอาการชานพิษมากอย่างที่คุณลุงเห็น หนูรู้สึกว่ามันทรมาณมากและตั้งใจเลยว่าหลังจากนี้แล้ว หนูจะลดปริมาณการดื่มกาแฟลง หรือหากเป็นไปได้จะเลิกกาแฟให้ได้เพราะรู้สึกเลยว่าไม่มีประโยชน์ และมีโทษต่อระบบประสาทและร่างกายอย่างมาก

นับตั้งแต่วันที่เสร็จจากการล้างพิษตับวันแรกจนถึงวันนี้ หนูไม่เคยรู้สึกอยากดื่มกาแฟเลยคะ และไม่เคยปวดศีรษะเพราะอดกาแฟเลย ไปทานอาหารกับเพื่อน ๆ ปกติหลังอาหารต้องต่อด้วยกาแฟ แต่ตอนนี้ดื่มแค่กาแฟอย่างเดียว โดนเพื่อนๆ ล้อเลียนว่า “ไปล้างพิษตับหรือไปเลิกกาแฟมากันแน่” วันนั้นบนเครื่องบินก็เสิร์ฟกาแฟ หนูไม่รู้สึกอยากเลย ขอแต่น้ำดื่มและน้ำอัญชันเท่านั้น แต่ก่อนถ้าหนูเห็นใครดื่มกาแฟจะต้องสั่งบ้าง หนูคิดว่าจากการล้างพิษครั้งนี้ น้ำกาแฟคงถูกกำจัดไปหมดแล้ว เลยรู้สึกเฉย ๆ กับกลิ่นกาแฟ หนูต้องขอบพระคุณคุณลุงเป็นอย่างมากกับการนำสิ่งดี ๆ มาให้คนไทยได้ดูแลสุขภาพกัน (หนูอยากบอกว่าหนูอีกคนคนไทยที่อยู่เมืองไทย และมีโอกาสมาล้างพิษตับอย่างต่อเนื่อง หนูเสียชีวิตที่มีโอกาสไม่มาก แต่อย่างไรก็ตามถ้าปิดเทอมหนูได้กลับเมืองไทย หนูจะมาอีกคะ) ประทับใจทุกอย่างที่นี้ ประทับใจความเอื้ออาทรที่คุณลุงมีให้พวกเราทุกคน ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ประทับใจคุณครู ผู้ช่วยคุณครู และเจ้าหน้าที่ทุกคนที่ให้ทั้งความรู้ การดูแลเอาใจใส่ และกำลังใจ ทำให้ทุกคนได้รับสิ่งดี ๆ.....

หนูอยากให้คุณคนไทยทุกคนได้มีโอกาสมาดูแลสุขภาพตามวิถีการบำบัดแบบธรรมชาตินี้ อยากบอกว่าคุณลุงเสียชีวิตที่เขาอยู่เมืองไทย แต่ไม่ได้มาดูแลสุขภาพตัวเองแบบนี้ (สำหรับหนู การเดินทางมาด้วยค่าใช้จ่ายสำหรับค่าเครื่องบินไปกลับ ๑๔๐,๐๐๐ (หนึ่งแสนสี่หมื่นบาท) และการนั่งเครื่องบินขาเข้า ๑๑ ชั่วโมง และขาออกอีก ๑๐ ชั่วโมงครึ่ง เกินคุ้มคะคุณลุง น่าเสียชีวิตแทนคนไทยที่อยู่เมืองไทยแต่ไม่ได้มาดูแลสุขภาพที่นี้ แล้วหนูจะกลับมาอีกนะคะ)

สุดท้ายนี้หนูขอให้คุณลุง และทุกท่านที่ทำงานที่มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงตลอดไป

ด้วยความเคารพ

☺

สุภาณิดา ฮูเบอร์

● นายนอก ทำเนียบ

ระวัง แม่ปูพาลูกปุตกเหว!

การที่นายกาปู เดินทางไปประเทศมอนเตเนโกร ซึ่งเป็นประเทศที่พี่ชายของตัวเองที่เป็นนักโทษหนีคดีของประเทศไทย ไปแปลงสัญชาติเป็นคนในประเทศนี้ จากนั้นไม่นานก็มีมิติ ครม. ให้คนไทยและคนมอนเตเนโกรไปมาหาสู่กันได้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตเข้าเมืองภายใน ๙๐ วัน ทั้ง ๆ ที่ไทยกับมอนเตเนโกรก็ไม่มีการค้าและการท่องเที่ยวอะไรมากมาย แล้วยังไม่ใส่ใจติดตามนักโทษหนีคดีที่เป็นพี่ชายมาติดคุกเหมือนกับที่ DSI พยายามจับเนรเทศที่หนีความผิดไปต่างประเทศ แต่พี่ชายมีความผิดที่ศาลพิพากษาแล้ว มีความผิดที่ชัดเจนกว่า

แต่ทำไมอะไรกัน? ทำไมนายกาปู จึงไม่ทำหน้าที่รักษากฎหมาย ทั้ง ๆ ที่เดินทางไปถึงประเทศมอนเตเนโกร ที่ นช.ทักษิณ อาศัยหลบหนีคดีอยู่ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นลักษณะ ๒ มาตราฐานชัดเจนซ้ำมัย

นี่แหละเป็นการกระทำที่ทำให้คนไทยขาดความเชื่อมั่นในการบริหารประเทศของรัฐบาล และนายกาปูมากขึ้นว่า เอื้อประโยชน์อันไม่สมควรให้กับพรรคพวกพี่น้องของตนเองมากกว่าประชาชนส่วนใหญ่ภายในประเทศไทยที่กำลังเดือดร้อนในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะความขัดแย้งทางการเมือง และความแตกแยกของคนในชาติ นับวันจะมีความรุนแรงมากขึ้น

อีกทั้งการเดินทางไปสัมพันธ์กับหลายประเทศก็ได้ช่วยให้ปัญหาเกษตรกรลดลง โดยเฉพาะปัญหาราคายางตกต่ำ แล้วยุคคุณภาพ

ข้าวไทยก็ตกต่ำอย่างไม่เคยมีมาก่อน หนี้สินครัวเรือนของคนในประเทศกลับมีจำนวนสูงขึ้น หนี้สินของชาติที่เกิดจากการกู้ของรัฐบาลก็เพิ่มมากกว่ายุคใด ๆ

ที่ซ้ำเติมประชาชนไทยเข้าไปอีกก็คือ สินค้าต่าง ๆ มีราคาแพงขึ้นทั่วไป แต่คนในรัฐบาลกลับเข้าใจว่า มันเป็นเพียงความรู้สึกของประชาชนบางกลุ่มเท่านั้น

เพียงเท่านั้นก็คงเป็นเหตุผลเพียงพอแล้วกระมังที่ประชาชนไทยจะออกมาเตือน หรือประท้วงการทำงานของรัฐบาลยุคนายกาปู ที่บริหารไม่ถูกทิศถูกทาง

หากรัฐบาลยังมองว่าตัวเองเดินตรงทางแล้วยังหาเหตุผลมาเข้าข้างตัวเองอย่างผิด ๆ เช่น ปลัดกระทรวงบางกระทรวง รัฐมนตรีบางกระทรวงที่ดูแลเรื่องพลังงาน รัฐบาลยุคนายกาปู ก็คงไม่ต่างจากแม่ปูที่คิดว่าตัวเองเดินตรงทางแล้วพยายามบอกสอนให้ประชาชนซึ่งเป็นลูกปูเข้าใจว่าแม่ปูเดินตรงแล้ว ทั้ง ๆ ที่เดินไม่ตรงดังการเคลื่อนไหวของคนเลื้อยแดงบางกลุ่มออกมาสนับสนุนการขึ้นราคาแก๊ส LPG เป็นต้น

มันก็เป็นเรื่องที่น่าสงสารทั้งแม่ปูและลูกปู เพราะชาติจะถึงกาลหายนะ ล่มจม เพราะแม่ปูพาลูกปูเดินตกเหวนั่นเอง

จึงไม่น่าสงสัยว่า การศึกษาไทยทุกวันนี้ทำไมจึงล้าหลังกว่าเขมรในรัฐบาลยุคทักษิณคิดเพื่อไทยทำ ทั้ง ๆ ที่เรานำหน้าในกลุ่มอาเซียนมาตลอด แต่กลับล้าหลังที่สุดในยุคนายกาปู! **☒**

สี่สิบสี่ชีวิต | ทีม สมอ.

สมญาตำรวจตงฉินในยุคนั้น
บ่งบอกถึงเกียรติยศและศักดิ์ศรี
ที่สังคมไทยยกย่องเชิดชู

พล.ต.อ. วสิษฐ
เดชกุลบุร
ตำรวจนักเขียน

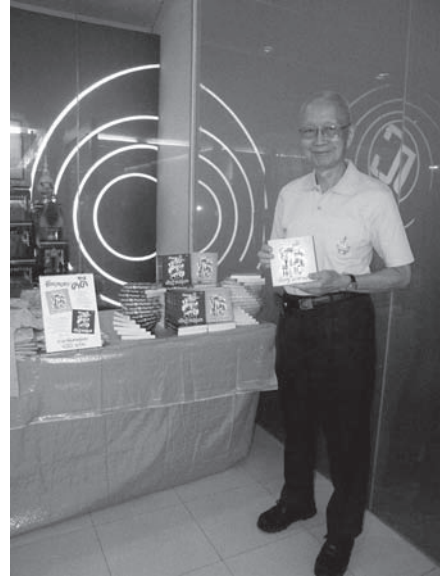

การต่อสู้ภาคประชาชนตามแนวทางของท่าน ควรต่อสู้อย่างไร

ควรกระทำด้วยการชุมนุมโดยสงบและต้องระมัดระวังให้มีการถืออาวุธ ไม่ว่าจะเป็นชนิดใด เพราะหากมีการถืออาวุธ ก็จะเป็นข้ออ้างของเจ้าหน้าที่ในการจับกุมปราบปรามได้ การชุมนุมควรกระทำอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำนวนผู้ชุมนุมจะมีมากน้อยเพียงใด และไม่จำเป็นต้องทำรวมกันแห่งเดียว (อย่างในกรณีท้องสนามหลวงหรือสวนลุมพินี) ควรกระจายกันชุมนุมหลาย ๆ แห่งก็ได้ วัตถุประสงค์ของการชุมนุมคือเพื่อให้ประชาชนรู้ สนใจ เข้าร่วมและมีจำนวนมากขึ้นในที่สุด

จุดอ่อนของระบอบทักษิณคืออะไร? ควรแก้ไขอย่างไร? จุดอ่อนของฝ่ายโค่น ระบอบทักษิณคืออะไร? ควรแก้ไขอย่างไร

ระบอบทักษิณหมายถึงทั้งรัฐบาล พรรคเพื่อไทย และ นปช. จุดอ่อนของรัฐบาลคือการทุจริตประพฤติดมิชอบ หรือคอร์รัปชัน ซึ่งกำลังทำความเสียหายใหญ่หลวงให้แก่บ้านเมืองและปิดไม่อยู่

นามปากกา	โก้ บางกอก
เกิด	๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒ (๘๓ ปี)
อาชีพ	ตำรวจ นักเขียน
บิดา	คเชนทร์ เดชกุญชร
มารดา	เกษร เดชกุญชร
คู่สมรส	คุณหญิงทัศนีย์ เดชกุญชร

พลตำรวจเอก วลีษฐ เดชกุญชร อดีตนายตำรวจราชสำนักประจำ และเป็นผู้ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ไร่ว่างพระราชหฤทัย จนได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้านายตำรวจราชสำนักประจำ ก่อนที่จะออกมาดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมตำรวจ และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ที่เป็นนักเขียนนวนิยายเกี่ยวกับวงการตำรวจ และอาชญากรรม โดยนำมาจากประสบการณ์จริง จนได้รับการเชิดชูเกียรติเป็น **ศิลปินแห่งชาติ** สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับยกย่องว่าเป็นตำรวจตงเงินแห่งกรมตำรวจไทย ยุคปราบปรามคอมมิวนิสต์

ประวัติ

วลีษฐ เดชกุญชร เกิดที่ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุดรธานี บิดามารดามีอาชีพเป็นครู จบการศึกษาชั้นมัธยมจากโรงเรียนประจำจังหวัดขอนแก่น “โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน” เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗ สำเร็จการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาจากจากโรงเรียนอานวยศิลป์พระนคร รุ่งลมหวด ศึกษาต่อที่รัฐศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหา-

นับวันแต่จะถูกเปิดเผยออกไปอย่างกว้างขวาง

จุดอ่อนของพรรคเพื่อไทย คือการที่พรรค หลับหูหลับตาสนับสนุนทักษิณ โดยไม่คำนึงถึง เหตุผล เพราะกำลังเงินของทักษิณ ส่วนจุดอ่อน ของ นปช. นั้นก็อยู่ที่กำลังเงินของทักษิณเช่น เดียวกัน แต่มีบางส่วนของ นปช. ที่เลื่อมใสลัทธิ คอมมิวนิสต์ ที่แฝงมาในรูปของความเป็นปฏิปักษ์ ต่ออำมาตย์

ที่ถามว่าควรแก้ไขอย่างไรนั้น ตอบได้ว่า ไม่ต้องแก้ไข ปล่อยให้ระบอบทักษิณทำลายตัวเอง คอร์รัปชันเป็นความผิดทางอาญา มีโทษหนัก ไม่ช้าก็เร็วผู้ทุจริตจะต้องถูกจับกุมและถูกลงโทษ ส่วนพรรคเพื่อไทยนั้น ในขณะนี้อาจจะแลดู แข็งแกร่ง แต่ก็เป็นเพราะแรงเงินของทักษิณ เท่านั้น ทักษิณคงไม่ยอมสิ้นเนื้อประดาตัวเพราะ พรรคเพื่อไทย

สำหรับ นปช. ก็เช่นเดียวกัน ขณะนี้ทักษิณ อาจจะหวังว่าจะเอาเงินที่ได้มาจากคอร์รัปชันไป เสริม แต่ถ้าถูกจับและลงโทษมากขึ้น เงินจำนวน นั้นก็คงน้อย หรือไม่ได้ตามที่ต้องการ

วิทยาลัย และได้เข้าศึกษา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการตำรวจ จากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เคยเข้ารับการอบรมหลักสูตรการสืบสวน จากสหรัฐอเมริกา จบหลักสูตรวิชาการป้องกันประเทศ จาก วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.รุ่นที่ ๒๓) สมรสกับ คุณหญิงทัศน (บุญนาถ) เดชกุญชร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ มี บุตร ๒ คน คือ ว่าที่ร้อยตรี ดร. สุทธรรศน์ เดชกุญชร และ ร้อยตำรวจตรีหญิงปรีณาภา เดชกุญชร พลตำรวจเอก วลีษฐ มีหลาน ๓ คน ได้แก่ น.ส.ปญจรัตน์ เดชกุญชร, จำเอก ชิชณวัฒน์ เดชกุญชร และ น.ส.ณัฐพร เดชกุญชร

วลีษฐ เดชกุญชร เริ่มรับราชการในตำแหน่งอาจารย์ที่ คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕ ต่อมาได้ลาออกไปสมัครเข้ารับราชการในกรมประมวล ราชการแผ่นดิน (ต่อมาคือกรมประมวลข่าวกลาง) แล้ว โอนไปรับราชการที่กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการ ตำรวจสอบสวนกลาง กองบัญชาการตำรวจตระเวนชาย แแดน และย้ายไปเป็นนายตำรวจราชสำนักประจำในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เคยเป็นอดีตสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นสมาชิกวุฒิสภา ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ และ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๙(๑) - ๒๕๔๓ และเป็นรัฐมนตรีช่วย ว่าการกระทรวงมหาดไทย ในรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นระยะเวลาสั้นๆ ตั้งแต่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ถึง ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ตำแหน่งสุดท้ายใน กรมตำรวจก่อนลาออกไปเป็นรัฐมนตรีเป็น รองอธิบดี กรมตำรวจ ฝ่ายกิจการพิเศษ

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

- เครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือก ชั้นมหาปรมาภรณ์ช้างเผือก (ม.ป.ช.)
- เครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย ชั้นมหาวชิรมงกุฎ (ม.ว.ม.)
- เครื่องราชอิสริยาภรณ์จุลจอมเกล้า ชั้นทุติยจุล จอมเกล้าพิเศษ (ท.จ.ว.) [2]
- เหรียญรัตนาภรณ์ รัชกาลที่ 9 ชั้น 4 (ภปร.4)
- เหรียญราชรุจิ รัชกาลที่ 9

งานเขียน

ผลงานเขียนของ วลีษฐ เดชกุญชร ที่มีชื่อเสียง เป็น นิยายที่เขียนจากประสบการณ์ในราชการตำรวจ มี ตัวเอกเป็นตำรวจที่มีอุดมการณ์ เขียนโดยใช้ชื่อจริง และ เคยใช้นามปากกา “โก้ บางกอก” นิยายหลายเรื่องมีผู้นำ ไปสร้างภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ โดยเฉพาะ

จุดอ่อนของฝ่ายโค่นระบอบทักษิณขณะนี้คือการจัดกระจาย ยังไม่มีเอกภาพ ต้องแก้ไขด้วยการตั้งศูนย์ปฏิบัติการรวม ให้มีตัวแทนของกลุ่มต่าง ๆ เข้าไปอยู่ในศูนย์ จะได้ประสานการเคลื่อนไหวให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ท่านคิดว่าควรใช้ธรรมาภิบาลเพื่อเอาชนะระบอบทักษิณให้ได้?

ธรรมะของพระพุทธเจ้าชนะทุกระบอบ เบื้องต้นผู้ที่จะเอาชนะระบอบทักษิณ ต้องถือศีล ๕ อย่างเคร่งครัด เพราะนอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ตัวเองแล้ว ยังจะทำให้ผู้อื่นเลื่อมใส เชื่อถือ และไม่ตะขิดตะขวงใจที่จะมาร่วมกัน นอกจากนี้ ในการต่อสู้เพื่อโค่นระบอบทักษิณ ผู้ต่อสู้ต้องใช้อิทธิบาท ๔ คือ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา คือ ต้องมีศรัทธาเชื่อว่าการต่อสู้ของตนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ต้องพากเพียรพยายามที่จะเอาชนะ ต้องจดจ่อกับการต่อสู้ ไม่วอกแวกหวั่นไหว และต้องหมั่นทบทวนตรวจสอบผลการทำงานของตนและปรับปรุงแก้ไข

งานชิ้นสุดท้ายที่ท่านอยากทำให้แก่บ้านเมืองคืออะไร?

ผมทำทุกอย่างที่เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่

นวนิยายชุดองค์กรลับต่อต้านผู้ก่อการร้าย ที่มีตัวเอกชื่อ “ธนูส นิราลัย” กับ “ลำพา สายสัทกุล” (สารวัตรเถื่อน, แม่ลาวเลือด, หักลิ้นช้าง, อวสานสายลับ, บ่วงบาศ, ประกาศิตต่อสูร)

ผลงาน

ดงเย็น, จันทน์หอม, ลว.สุดท้าย, สารวัตรเถื่อน, แม่ลาวเลือด, หักลิ้นช้าง, อวสานสายลับ, บ่วงบาศ, ประกาศิตต่อสูร, สารวัตรใหญ่, สันติบาล, เลือดเข้าตา, เมี่ยงล่าง, พรหมแดน ผลงานตีพิมพ์ล่าสุด หนังสือรวมเรื่องสั้น สัพเพเหระคดี เล่ม ๑ และ ๒ โดย Cruditas Publishing

ผลงานที่ถูกนำไปสร้างละครโทรทัศน์

- สารวัตรเถื่อน (๒๕๓๐) ฉายทาง ช่อง ๗ นำแสดงโดย ฉัตรชัย เปล่งพานิช ฐาปนกรณ์ ดิษยะนันท์ [๗]
- แม่ลาวเลือด (๒๕๓๓) ฉายทาง ช่อง ๗ นำแสดงโดย ฉัตรชัย เปล่งพานิช จริยา สรณคม เกรียงไกร อุณหะนันท์ รัชญา ศิยานนท์ [๗]
- สารวัตรใหญ่ (๒๕๓๖) ฉายทาง ช่อง ๗ นำแสดงโดย ลิขิต เอกมงคล รับบท พ.ต.ท.ใหญ่ เวิร์จน์ ยุทธพิชัย ชาญเลขา รับบท ว่าที่ ร.ต.ต.พิทยธรร
- เลือดเข้าตา (๒๕๓๘) ฉายทาง ช่อง ๕ นำแสดงโดย จักรกฤษณ์ อำมะรัตน์ รับบท ร.ต.ต.พันแสง อัสวโกวิทวัฒน์ สันติสุข พรหมศิริ รับบท สารวัตรก้อนแก้ว
- หักลิ้นช้าง (๒๕๓๙) ฉายทาง ช่อง 7 นำแสดงโดย พิท ทองเจือ รับบท ธนูส นิราลัย ลินดา ครอส รับบท คริสติน่า
- สันติบาล (๒๕๓๙) ฉายทาง ช่อง 5 นำแสดงโดย ไมเคิล พูพาร์ท รับบท การุณ ฟ่างู๋ ชาลีรักษ์ รับบท โจเซฟิน ขจรศักดิ์ รัตน์นิสสัย รับบท พ.ต.อ.สาม

บทบาทในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา

ในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ พล.ต.อ. วลีษฐ ซึ่งในขณะนั้นมียศ พันตำรวจเอก (พ.ต.อ.) ดำรงตำแหน่งนายตำรวจราชสำนักประจำ มีบทบาทในการดูแลความสงบบริเวณพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน อันเป็นสถานที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นสูงหลายพระองค์ รวมถึงบริเวณพระราชวังดุสิตด้วย โดยเป็นผู้ติดต่อและเจรจากับทางฝ่ายผู้ชุมนุมและเป็นผู้อัญเชิญพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาอ่านให้แก่ผู้ชุมนุมฟัง ก่อนจะสลายตัวไป แต่จากอุปสรรคทางการสื่อสารประกอบกับมีมวลชนเป็นจำนวนมาก ผู้นำชุมนุมจึงไม่อาจควบคุมได้ทั้งหมด จึงเกิดเหตุนองเลือดในเวลาต่อมาหลังจากนี้

บ้านเมือง ไม่ว่าจะเป็นการเขียน การพูด หรือ การร่วมประชุม ร่วมชุมนุม แสดงความเห็นและ ผมไม่จัดลำดับก่อนหลังของงานที่ผมทำให้บ้านเมือง ทุกชิ้นสำคัญทั้งนั้น แต่ละชั้นผมพยายามทำให้ เต็มสติกำลัง ถ้าผมตายไปในขณะที่กำลังทำงาน ชิ้นใด ก็คงต้องถือว่างานชิ้นนั้นเป็นชิ้นสุดท้ายที่ผมอยากทำ

ท่านเคยเป็นนายตำรวจราชสำนักประจำ อยู่ ใกล้เบื้องยุคลบาท มีเรื่องราวความประทับใจ ไอบ้างที่จะเล่าสู่คนไทยให้ได้รับรู้?

มีมากและคงเล่าไม่ได้หมดในที่นี้ แต่ขอเล่า โดยสรุปว่า สิ่งทีประทับใจผมทีสุดระหว่างที่ดำรง ตำแหน่งนายตำรวจราชสำนักประจำ คือความ อุทิศพระวรกาย โดยปราศจากเงื่อนไขของ พระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ที พระราชทานแก่คนไทย ถ้าจะพูดโดยไม่ใช้ราชาศัพท์ ก็ต้องพูดว่าท่านหายใจเป็นบ้านเมือง ทรง ตรากตรำทำงานทรมารุ่งหามค่ำ โดยไม่คำนึงถึง ความเหนื่อยยากของพระองค์ สมัยที่ผมเป็นนาย ตำรวจราชสำนักประจำนั้น บ้านเมืองกำลังมีภัย อันตรายจากการคุกคามของคอมมิวนิสต์ ครึ่ง ประเทศเป็นสนามรบ ทั้งทหาร ตำรวจและพลเรือน ต้องต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตปีละมาก ๆ แต่พระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระ

บรมราชินีนาถก็มีได้ทรงหวาดหวั่นกลัวอันตราย เสด็จไปทุกพื้นที่ ประชาชนอยู่ที่ไหนท่านต้อง เสด็จไปที่นั่น มีพระราชประสงค์ที่จะทรงศึกษา ทุกข์ของประชาชนด้วยพระองค์เองจากต้นตอ จริง ๆ ไม่ใช่จากรายงานของเจ้าหน้าที่ ความ ใกล้ชิดระหว่างองค์พระประมุขกับพลกนิกรนั้น ไม่มีให้ดูในประเทศอื่น มีแต่ในเมืองไทยแห่งเดียว

ในอดีตท่านเคยเป็นนายตำรวจราชสำนัก ประจำ ท่านนำพระบรมราโชวาทของพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาปรับใช้ในการทำงาน ของท่านอย่างไรบ้าง

ผมได้รับพระราชทานมาเท่าไรก็ใช้ไป เท่านั้นเลย เยอะด้วย ความจริงสิ่งที่พระราช ทานมานั้น ผมก็ใช้กับตัวเองมาโดยตลอดจนถึง ทุกวันนี้ คือ **ความซื่อสัตย์สุจริต ความไม่เห็น แก่ตัว**ผมคิดว่าคือสิ่งที่มีค่ามากที่สุดทีพระราชทาน มา ไม่ใช่แค่ผมคนเดียวนะ แต่รวมถึงทุกคนด้วย ทีเข้าไปใกล้กับเบื้องพระยุคลบาท ทีทรงเตือน แล้วเตือนอีกว่า ทำงานอย่าหวังเอาบำเหน็จ คือ อย่างนี้กว่าถ้าทำงานไปเท่านี้จะได้บำเหน็จมาเท่านี้

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระ พระเจ้าอยู่หัว ทรงสอนให้ผมรู้สึกครั้งแรกว่า ความสำเร็จของงานนั้นเอง ให้ถือเป็นบำเหน็จ ไม่จำเป็นต้องได้เท่านั้นเท่านี้

อย่างผมแม้จะเข้าไปอยู่ในวังก็ไม่ได้บำเหน็จ นะ เพราะก่อนทีจะเข้าไปนายก็เขม่น ทีจริงถ้า ไม่ใช่เพราะบารมีปกเกล้าฯ ผมอาจจะถูกรังแก มากกว่านั้นก็ได้ ผมถูกตั้งกรรมการสอบสวน เรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ไม่สุข และได้เขียนหนังสือการ ทำงานของตำรวจ มันไม่ใช่เรื่องใหม่ทีผมมานั่ง วิพากษ์ตำรวจเด็ก ๆ เพราะยศพันตำรวจตรี ผม ได้เป็นบรรณาธิการ น.ส.พ.ตำรวจแล้ว นายผม จะเห็นผมสามารถขีดเขียน แต่สิ่งที่สมาชิกร น.ส.พ.ตำรวจสมัยโน้นรู้คือว่า หน้าหลังทีผมเขียน ชื่อคอลัมน์ “พูดจาภาษาตำรวจ” ผมวิพากษ์ ตำรวจตลอด ตั้งแต่เป็นพันตำรวจตรีจนถึงพลตำรวจ

(จากสัมภาษณ์พิเศษ โดย ASTV ผู้จัดการ)

ชีวิตของท่านมีเรื่องใดที่ทำให้ท่านภาคภูมิใจที่สุด?

การได้มีโอกาสรับใช้เบื้องพระยุคลบาท เป็นสิ่งที่ผมภาคภูมิใจที่สุด ไม่ใช่เพราะเป็นเกียรติเป็นศรีแก่ตัวเองและวงศ์ตระกูล แต่เพราะรู้สึกว่าได้เป็นส่วนหนึ่ง (แม้จะน้อยนิดเดียว) ของการทรงงานของพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินี

พระพุทธรูปนามับทบาทสำคัญต่อชีวิตของท่านอย่างไร?

มีบทบาทสำคัญที่สุด ตรงที่ทำให้ผมสามารถเผชิญกับความขึ้นลงของชีวิตได้โดยไม่หวั่นไหวหรือท้อแท้ การศึกษาและปฏิบัติธรรมทำให้ผมรู้โลกธรรม รู้ว่าลาภ ยศ สรรเสริญและสุขนั้น เป็นของคู่กันกับความเสื่อมลาภ ความเสื่อมยศ นินทาและทุกข์ เพราะฉะนั้นผมจึงไม่หลงระเริงเมื่อได้ลาภได้ยศ หรือเมื่อมีผู้คนยกย่องสรรเสริญ และเมื่ออยู่ในช่วงที่มีความสุข ผมก็สามารถเตือนตนเองได้เสมอว่า สุขอาจหมดไปและทุกข์อาจเข้ามาแทนที่เมื่อใดก็ได้ ถ้าไม่เพราะพระพุทธศาสนา ผมอาจจะอยู่มาได้ไม่ถึงวันนี้ **☛**

๗ วิธีแก้นิสัยไม่ตรงเวลา

๑. อย่าคิดว่าสายไม่เป็นไร อย่าพูดให้ตัวเองคิดว่า “แค่ไม่กี่นาที” หรือ “แค่ครึ่งชั่วโมงเอง” เวลาของคุณก็ไม่ได้มีมากกว่าของคนอื่น อย่าคิดว่าคนอื่นต้องมาเปลี่ยนชีวิตและตารางเวลาของพวกเขา เพื่อให้ตรงกับตารางเวลาของคุณ

๒. บันทึกการนัดหมาย ข้อแก้ตัวเรื่องการลืมนัด หรือการมาสาย ก็คงใช้ไม่ได้ผลอีกต่อไป บันทึกวันเวลาที่นัดหมาย ชื่อคนที่คุณนัดด้วย เวลาในการเดินทาง และเวลาที่คาดว่าจะเสร็จสิ้น พยายามอย่าให้แน่นเกินไป เพราะอาจทำให้นัดต่อ ๆ มา ต้องสายหรืออาจเลื่อนไปเรื่อย ๆ

๓. เผื่อเหลือเผื่อขาด เผื่อเวลาไว้สำหรับเหตุฉุกเฉิน เช่น รถติด หรือการประชุมก่อนหน้าไม่เสร็จตามเวลา คุณก็ยังพอมีเวลาเหลือเพื่อไปให้ทันนัดถัดไป

๔. อย่าอัดตารางนัดให้แน่นเกินไป เว้นระยะเวลาระหว่างนัดต่าง ๆ ไว้พอสมควร เพราะไม่เพียงแต่จะช่วยให้คุณมีเวลาสำหรับการเดินทางแล้ว ยังทำให้มีเวลาในการสะท้อนและการประมวลผลข้อมูลจากการประชุมก่อนหน้านี้ และเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับนัดต่อไป

๕. จัดลำดับความสำคัญ!! อย่าตอบรับไปหมด ในเมื่อคุณไม่ได้มีมือหรือมีเวลาที่จะทำทุกอย่างที่ใครมาร้องขอได้ บังคับตัวเองให้เรียนรู้วิธีการปฏิเสธอย่างสุภาพ เช่น “คงไม่ได้หรอก ขอโทษนะ ฉันไม่มีเวลาที่จะทำมันในวันนี้ แต่ฉันพอจะมีเวลาพรุ่งนี้” ตอบอย่างหนักแน่น และไม่ปล่อยให้เขาอ้างว่าใช้เวลาทำเพียงไม่กี่นาทีก็เสร็จ

๖. ซ้ำลงหน่อย! คนส่วนใหญ่มักจะสายเพราะลืมนัดที่ลืมก็เพราะพวกง่วนอยู่กับการทำงานที่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย กลายเป็นรู้สึกว่าการทำงานอยู่ภายใต้ความกดดันตลอดเวลา เลยลืมนัดนั้นลืมนี่ คุณเป็นเพียงคนเดียวที่กำหนดจำนวนชั่วโมงในหนึ่งวันเอง ดังนั้นอย่าสร้างตารางเวลาที่มันเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

๗. ตั้งระบบการให้รางวัลและการลงโทษ เช่น ถ้าคุณไปนัดเพื่อนสาย ก็บอกเพื่อนว่าคุณจะเป็นคนเลี้ยงอาหารมื้อนั้นเอง (ถ้าเพื่อนคุณมาสายก็ต้องตกลงกันกับเพื่อนว่าเค้าต้องเป็นคนเลี้ยงนะ) หรือถ้าคุณปรับปรุงตัวเองดีขึ้นในเรื่องของการตรงต่อเวลา ก็ลองให้รางวัลกับตัวเองบ้าง

เหล่านี้คือ ๗ วิธีแก้นิสัยชอบสาย ที่จะช่วยให้คุณตรงต่อเวลามากขึ้น

ขอบคุณข้อมูลจาก <http://ranuka28.wordpress.com/>

ตกต่ำถึงที่สุดหรือยังจะ? อะไรดูเขมรจะชนะไปหมด

บุชตนาโกง ตนน้า-กลางน้ำ-ปลายน้ำ
 ๑ ปี ทหมดไป ๖.๗ แสนล้าน แต่ถึงมือชาวนา
 เพียง ๘๖,๐๐๐ ล้าน แลวขาวเกา
 อีก ๒๐ กว่าล้านตัน
 สะเฮาไปทิ้งกันที่ไหน?

๑. เขมรส่งออกข้าวเพิ่ม ๑๐๗% มีไทยเป็นลูกค้ารายใหญ่

เด็กอเมริกัน... ไร้ฝีมือถือฟังเพลง

พบเด็ก ป.๓ ไทย ฮาน - เซียน - คิตเลข
 ไม่อ่านบทกวีฉบับแสนคน
 ทั้งๆที่มุ่งงบไปหาการศึกษาเป็นอันดับ ๑!

เด็กไทย... ไร้แทบเส็ด...!?
 (แต่ติดอันดับใจรั้งท้ายในฮาเซียน)

ชีวิตที่เรียบง่าย
 ทำให้เกิดความคิดที่สูงส่ง

เด็กกัมพูชา... ไร้กัชะตานชวนร!

PLAIN LIVING
 HIGH THINKING

๒. การศึกษาไทยตกต่ำสุดฯ พ่ายแพ้แม้กระทั่งเขมร !

CAMBODIA CHANGE

ไม้อาจู๋แซ็ง
ชาติน์-ชาตินหัว

พระสงฆ์และชาวบ้านพูซาพากัน
ไซโยไท่ของเมือได้รับชัยชนะในระดับหนึ่ง

...และชาติไหนๆ

ไม้อาจู๋แซ็ง
ตลอดไป

นี่คือชัยชนะ
ทางจิตใต้!

ทอ. ๒๕๖๖

๓. เขมรนับแสนออกมาชุมนุมเพื่อ แซ็ง แต่ไทย เจย

สร้างแพศตี ๑. รमत. นท. เทล (ฮ่าเสย) เฮาโฮฟักไฟ
ไผตลประโยชน์ประเทศกัมพูชา ยิ่งกว่าพลประโยชน์
ของประเทศไทย (คำฟ้องปปช. ในกาซที่
ไปส่มอสมไท่เขมรหลายอย่างจน
ทนายฝ่ายเขมรนำไปยกอ้าง)
๒. รमत. ซี้ซา ไท่คนไทย
ยสมแพตังแต่ยังไม่สู้...??!

โกซก
ดขไมได้

ไม้อา
ระขอบ
ทุศีล

๔. ฤไทยต้องเสียดินแดนครั้งที่ ๑๕ ให้เขมรในคติเขาพระวิหาร?

งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

The Celebration of the 100th Birthday Anniversary of
His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara
the Supreme Patriarch of Thailand
3rd October 2013

บทความพิเศษ

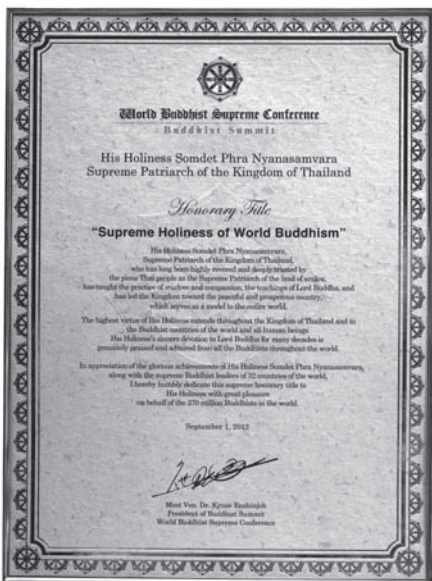
๑๐๐ ปี พระชันษา สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
กับพระศาสนากิจเผยแผ่พระพุทธศาสนาสู่สากล
ที่ชายุโก โหตุ สังฆราชา

ตอนจบ

- ทศพันธ์ นรทัศน์
ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน
www.ictforall.org
www.facebook.com/ICTforAll.org

พ.ศ. ๒๕๔๑ เสด็จเยือนประเทศญี่ปุ่น ทรงเป็นประธานเปิดการประชุมนานาชาติครั้งแรกของผู้นำพระพุทธรศาสนาจากทั่วโลก เรื่อง “การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในโลก (The First World Buddhist Propagation Conference)” ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น จัดโดยพุทธศาสนิกชนในญี่ปุ่น

จากพระศาสนกิจต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น ทำให้เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงเป็นที่เคารพสักการะตลอดไปถึงพุทธศาสนิกชนในนานาประเทศ ด้วยเหตุนี้ ทางรัฐบาลสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา จึงได้ทูลถวายตำแหน่ง “อภิธมหารัฐครู” อันเป็นสมณศักดิ์สูงสุดแห่งคณะสงฆ์เมียนมา และที่ประชุมผู้นำสูงสุดแห่งพุทธศาสนาโลก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้ทูลถวายตำแหน่ง “ผู้นำสูงสุดแห่งพระพุทธศาสนาโลก”

งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

ตราสัญลักษณ์งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี

ความหมายของตราฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี
สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

อักษรพระนาม ญสส ย่อมาจากสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก อักษร ญ สีฟ้า (ผงคราม) หมายถึงวันประสูติ คือวันศุกร์ อักษร ส สีขาว หมายความว่าทรงบริสุทธิวิเศษ เป็นศรีศุภมงคลในพระบวรพุทธศาสนา อักษร ๑ สีเหลือง หมายความว่าทรงเป็นสกลมหาสังฆปริณายก องค์ประมุขแห่งคณะสงฆ์ อักษรพระนาม ญสส อยู่ภายใต้เศวตฉัตร ๓ ชั้น อันเป็นเครื่องยศสมณศักดิ์ สำหรับสมเด็จพระสังฆราช รูปอักษรพระนามและฉัตรอยู่ภายในมณฑลประภา คือรัศมี พระเจ้า หมายความว่าทรงเป็นผู้ปราศจากมลทิน อันสืบวงศ์ของพระชินสีห์บรมศาสดา มีรูปช้างไอยราวัคชูครอบรัศมีมณฑลอยู่ หมายถึงทรงดำรงตำแหน่งสมเด็จพระสังฆราช แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และหมายถึงทรงอุบัติในสกุลคชวัตร ได้รูปช้างไอยราวัค มีเลข มหามงคล ๑๐๐ หมายถึงทรงเจริญพระชันษายืนยาวนานกว่าสมเด็จพระสังฆราชองค์อื่นใด ในอดีตที่ผ่านมา ด้านล่างสุดถูกเป็นแพรแถบสีหงษา (ชมพู) ขอบขลิบทองปลายทั้งสองเป็นช่อกระหนก มีข้อความอักษรสีทองว่า การฉลองพระชันษา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ปลายแพรแถบข้างขวาของตราสัญลักษณ์ เขียน ๒๕๕๖ เป็นปี พ.ศ.ประสูติ แถบข้างซ้ายเขียนปีที่ฉลองพระชันษาครบ ๑๐๐ ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

The Emblem for
the Celebration of the 100th Birthday Anniversary of His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara
the Supreme Patriarch of Thailand

The cypher of “Nya-Sa-Sa” is an acronym for His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara Somdet Phra Sangharaja Sakalamahasanghapharinayaka (the Supreme Patriarch of Thailand). The letter “Nya” in blue (indigo) signifies his birth day i.e. Friday. The letter “Sa” in white signifies his quality of exceptional purity which brings lustrous auspiciousness into Buddhism. The letter “Sa” in yellow signifies his position of Sakalamahasanghapharinayaka, the Supreme Patriarch of the Buddhist Sangha.

The cypher of “Nya-Sa-Sa” is under the white three-tiered umbrella, symbol of Ecclesiastical decoration for the Supreme Patriarch. The acronym name and umbrella are inside the mandala radius i.e. the sacred radius which means His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara, the Supreme Patriarch is free from all defilements who has descended from the line of the Buddha. There is a picture of Airavata elephant raising his tusks to raise up the mandala which signifies enthronement as the Supreme Patriarch of the city of Ratanakosind and also means His Holiness was born in the lineage of Gajavatra (an elephant who takes religious vows). Under the picture of Airavata elephant there is a great auspicious number of 100 which signifies his birthday, the longest reigning Supreme Patriarch than any other Supreme Patriarch of the past. At the lower end there is a vermilion ribbon bow (pink) with golden borders ending each end with golden panicles. Inside the ribbon there are words written in gold saying ‘The celebration of the 3rd October 2556 (2013).’ At the right curling ribbon of the emblem ‘it is written 2456 (1913),’ His Holiness’ birth year. At the left curling ribbon of the emblem it is written ‘The celebration of the 100th birthday anniversary Buddhist Era 2556 (2013).’

วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นปีมหามงคล
ที่สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหา
สังฆปริณายก จะมีพระชันษา ๑๐๐ ปี ซึ่งใช้ชื่อการ
จัดงานภาษาไทยว่า “งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี
สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกล
มหาสังฆปริณายก ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖” ชื่อภาษาอังกฤษว่า “The Celebration of the 100 th
Birthday Anniversary of His Holiness Somdet
Phra Nyanasamvara the Supreme Patriarch
of Thailand 3rd October 2013” ระยะเวลาของ
การจัดงานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปีฯ ตั้งแต่วันที่ ๒๑
เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ.
๒๕๕๖ เนื่องจากวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖
เป็นวันครบ ๒ รอบ หรือ ๒๔ ปี ของการได้รับ
พระราชทานสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราช ทั้งนี้
สามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ กอง
อำนวยการ งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี สมเด็จพระ
ญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหา
สังฆปริณายก ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ วัดบวรนิเวศวิหาร
คณะสูง (นานาชาติ) ชั้น ๑ แขวงวัดบวรนิเวศ เขต
พระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐ โทร.๐-๒๒๘๒-
๙๘๖๖, ๐๘-๑๖๒๖-๐๐๘๔, ๐๘-๕๑๐๕-๕๔๗๓ โทร
สาร ๐-๒๒๘๑-๕๐๕๑ และมูลนิธิสมเด็จพระญาณ
สังวร สมเด็จพระสังฆราช วัดบวรนิเวศวิหาร โทร.๐-
๒๒๘๒-๒๔๔๗ โทรสาร ๐-๒๒๘๑-๙๕๕๕ ดาวน-
โหลดข้อมูลงานได้ที่ www.watbowon.com
อีเมล: somdej100y@yahoo.com

ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ จึงขอเชิญชวนหน่วยงาน
ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ร่วมกันปฏิบัติและ
จัดกิจกรรมถวาย เป็นพระกุศลแด่สมเด็จพระญาณ
สังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ดังนี้

๑. ประดับธงตราสัญลักษณ์งานฉลองพระชันษา
๑๐๐ ปีฯ ตามอาคารของหน่วยงานและบ้านเรือนที่
เหมาะสม โดยประดับในระยะเวลาของการจัดงาน
ฉลองพระชันษาฯ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ เมษายน - ๓๑
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๒. เข้าร่วมงานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปีฯ
ระหว่างวันที่ ๑-๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ณ วัดบวร

นิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีการจัดนิทรรศการ
และกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา อาทิ พิธีทำบุญ
ตักบาตร การจัดนิทรรศการ “พระชันษา ๑๐๐ ปี
สตุติพระสังฆบิดร” ณ อาคารมหาวิทยาลัยมหา
มกุฏราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศวิหาร การจัด
ประชุมเสวนาพระธรรมทูตไทย ๔ ทวีป (ณ ตึก
สว ธรรมนิเวศ วัดบวรนิเวศวิหาร) พิธีบำเพ็ญพระ
กุศลทักษิณานุประทาน และพิธีบำเพ็ญพระกุศล
ฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี (ณ พระอุโบสถวัดบวร
นิเวศวิหาร) การทอดผ้าป่าสมทบทุนมูลนิธิสมเด็จพระ
ญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช วัดบวรนิเวศ
วิหาร ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://watbowon.com>

๓. ลงนามถวายพระพรแด่สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก เนื่อง
ในการฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี ณ พระตำหนักเพชร
วัดบวรนิเวศวิหาร ระหว่างวันที่ ๑-๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๔. ร่วมบริจาคโลหิตถวายเป็นพระกุศลแด่สมเด็จพระ
ญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆ
ปริณายก ในวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เวลา ๐๘.๐๐-
๑๕.๐๐ น. ณ อาคารวิชิราภรณ์วงศ์โรงเรียนวัดบวรนิเวศ

๕. เข้าร่วมกิจกรรมในโครงการปฏิบัติบูชา
“ญาณสังวร” ฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี สมเด็จพระ
ญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริ
ณายก ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.bia.or.th

๖. จัดนิทรรศการเกี่ยวกับพระประวัติและ
พระศาสนกิจของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวรใน
โรงเรียน มหาวิทยาลัย สถาบันการศึกษา สถานที่
ราชการ วัด สาธารณสถานต่างๆ เพื่อเป็นการเผยแพร่
พระประวัติและพระศาสนกิจให้เป็นไปอย่าง
กว้างขวาง โดยผู้ที่สนใจสามารถดาวนโหลดแผ่น
ภาพนิทรรศการได้ที่ [http://watbowon.com/
100y/download/](http://watbowon.com/100y/download/)

๗. จัดพิมพ์หนังสือพระนิพนธ์ของเจ้าพระคุณ
สมเด็จพระญาณสังวร เผยแพร่เป็นธรรมทาน โดย
สามารถติดต่อขออนุญาตได้ที่ สำนักเลขานุการ
สมเด็จพระสังฆราช วัดบวรนิเวศวิหาร เลขที่ ๒๔๘
ถนนพระสุเมรุ แขวงวัดบวรนิเวศ เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐ โทร.๐-๒๒๘๐-๘๒๐๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๐-๐๓๔๓ e-Mail: asakya@gmail.com

๘. การปฏิบัติบูชาตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา โดยการไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การทำจิตให้ผ่องใส

ทั้งนี้ ในส่วนของชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club) จะได้ร่วมกับสมาคมอุตสาหกรรมการแปลแห่งเอเชีย (AATI) สมาคมรัฐธรรมนูญเพื่อประชาธิปไตย สมาคมพัฒนาผู้บริโภคไทย และภาคีองค์กรต่างๆ จัดทำโครงการเผยแพร่หนังสือพระนิพนธ์ในสมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก สู่ปวงชน สามารถติดตามรายละเอียดได้ที่ www.ictforall.org

บทส่งท้าย

ตลอดระยะเวลากว่า ๒๓๐ ปีของกรุงรัตนโกสินทร์ พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชจักรีวงศ์ได้ทรงสถาปนาพระมหาเถระผู้ทรงธรรม ทรงวินัย ในตำแหน่งที่สมเด็จพระสังฆราช ต่อเนื่องมาแล้ว ๑๙ พระองค์ พระองค์ที่ ๑๙ ได้แก่ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก นับแต่การพระราชพิธีสถาปนา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๒ จนถึงบัดนี้ พุทธศักราช ๒๕๕๖ รวมเวลาที่ทรงดำรงอยู่ในตำแหน่ง ๒๔ ปี นับว่าทรงดำรงตำแหน่งนี้ยาวนานกว่าสมเด็จพระสังฆราชพระองค์ใดในอดีตที่ผ่านมา และการที่จะทรงเจริญพระชันษา ๑๐๐ ปี ในศกนี้ จึงทรงเป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ที่มีพระชันษายืนยาวที่สุดเท่าที่มีปรากฏมาในประวัติศาสตร์ของคณะสงฆ์ไทย

จึงขอเชิญชวนพุทธศาสนิกชนทั้งหลายน้อมเกล้าฯ ถวายพระกุศลถวายพระพร ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและพระกุศลบารมีที่ได้ทรงบำเพ็ญมาแล้ว จงอำนวยให้เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงมีพระสุขพลานามัยสมบูรณ์ ทรงเจริญพระชนมายุยิ่งยืนนาน เสด็จสถิตเป็นสิริมิ่งมงคลแก่ปวงพุทธบริษัทและปวงชนทั่วไป ตลอดกาลนาน เทอญ...ที่mayıโก โทตุ สังฆปริณายโก ที่mayıโก โทตุ สังฆราชา

เอกสารอ้างอิง

กองอำนวยการ งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖. (๒๕๕๖). พระประวัติสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (เจริญสุทนต์โน ฌว้ตร). [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.watbowon.com100y> พระประวัติไทย_english.pdf. (วันที่ค้นข้อมูล: ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖), มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (๒๕๕๕). 100 คำสอน สมเด็จพระสังฆราช. กรุงเทพฯ : มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์, ศรีธัญย์ ทองปาน. (๒๕๕๕). พระผู้สำรวมพร้อม สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก. กรุงเทพฯ : สำนักเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช, ส. สุทธิพันธ์. (๒๕๕๕). รอยสรวลสมเด็จพระสังฆราช. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, สำนักเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช.(๒๕๕๒). พระพุทธเจ้าของเรานั้นท่านเลิศล้ำ ตอน จิตตนคร. กรุงเทพฯ : ธรรมธรรม, อัจฉราวดี สติอคมั่นน. (๒๕๕๒). พระผู้เจริญพร้อม สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก. กรุงเทพฯ : สำนักเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช,

๒

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ความสุขที่ซื้อไม่ได้...

...คือการแบ่งปัน/เสียสละ

(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรุทธีเย็นตะวันเดือน
โทร.081-777-2586, 085-255-1828

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๘)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น“อารยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกียะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อารยบุคคล”ที่ต้องการตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สัมมาทิวฐัม” นั้น ยิ่งบรรลุธรรม“โลกุตระ” ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“อารยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี“บุญ”แบบโลกียธรรม โลกุตระธรรมนั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังขะ”** และมีทั้ง“บุญ”แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตระธรรม”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขะ”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวกลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังจะ **ผู้โลกุตระตามลำดับ** จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”] ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”** เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ต้องทำความเข้าใจกับความเป็น“แม่-พ่อ”และความเป็น“ลูกทางจิตวิญญาณ”ของโอบปาตกัตว์นี้ให้คมลึกแม่นยำให้ดีๆ จึงจะ“สัมมาทิวฐิ”ตามประธานของ“มรรคอันมีองค์ ๘”ถูกต้องที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อที่ ๗-๘ ของ“สัมมาทิวฐิ ๑๐”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗)

“แม่-พ่อ”ที่ทำให้“สัตว์โอบปาติกะ”นี้เกิด ก็ทำแค่เพียง“กรรม”เช่น กายกรรม(กายวิญญูติ)และวจีกรรม(วจีวิญญูติ)ของ**พระพุทธเจ้าคือ“พ่อ”** ส่วนกรรมทางกาย(กายวิญญูติ)และกรรมทางวจี(วจีวิญญูติ)ของ**สัตว์บุรุษทั้งปวง**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

คือ“แม่”เป็นต้น แล้วผู้รับรู้เรียนรู้มาได้เข้าใจดีเป็น **สัมมาทิฐิ**ก็นำมาปฏิบัติเองจนมี**“การเกิดด้วยกรรม ของตนเอง,มีกรรมเป็นกำเนิด,กรรมเท่านั้นที่พาเกิด”** (กัมมโยนิ)ในตนเอง เช่น **เกิดเป็นอุบัตืเทพ-วิสุทธิเทพ** เป็นต้น การเกิดนี้เป็น**การเกิด (ชาติ)**อย่าง**โอปปาติกโยนิ**

มิใช่**“การเกิด”**(โยนิ)อย่างอื่นอีก ๓ โยนิ ซึ่งเป็น การเกิดของมหาภูตรูป ๔ ที่ไม่ใช่เรื่องของจิตวิญญาณ

โอปปาติกโยนินี้ผู้ปฏิบัติกำลังทำการประกอบขึ้น ให้มี**จิตเป็นผลผลิตใหม่(นิพพัตติ)** เพื่อให้**“เกิด”**(โยนิ)

“การดับ”(นิพพาทน,นิโรธ) เข้าใจให้ดีขึ้นให้**เกิด**ความดับ หมายความว่า ทำให้**“ความดับ”****อุบัติขึ้นในจิตตนเอง**

ปัจจุบันใดมี**“ความดับหรือความตายของอกุศล จิต(กิเลส)** ก็คือ ปัจจุบันนั้นมี**“ความเกิดขึ้นหรืออุบัติ ขึ้นของกุศลจิต”**ในจิตวิญญาณของผู้นั้น ณ บัดนั้น

โดย**“การตายหรือการดับ”**ก็ไม่มีความ และแม้ **“อุบัติหรือการเกิดขึ้น”**ก็เกิดอย่าง**“สุดเกิด”** เมื่อเหตุ ปัจจัยของ**“การดับหรือการตาย”**ครบถ้วนบริบูรณ์..ไปบ! ก็มี**“การเกิดของจิตวิญญาณ”**นั้น..ไปบ!ทันที การเกิด ชนิดนี้ชื่อว่า**“โอปปาติกโยนิ”**(การเกิดทางจิตวิญญาณ)

ซึ่งเป็น**“การเกิด”**ที่เกิดจาก**“กรรม”**(กายกรรม-วจี กรรม-มโนกรรม)ของผู้กระทำนั้นๆ(กัมมโยนิ) ทั้ง**สังเคราะห์ กัน**(การจัดการชำระกันของเหตุปัจจัยหรือของกรรม=synthesis) ทั้ง**สังขารกัน**(สิ่งที่ถูกปัจจัยปรุงแต่งหรือจัดการกันขึ้น)เป็น ปรุงแต่งขึ้น**“อภิสังขาร”** มี**การหมดไปดับไป**ของ**“อกุศล จิตหรือกิเลส”** มี**การเจริญขึ้นสะอาดขึ้น**ของ**กุศลจิต**

เมื่อ**สังเคราะห์-สังขารกัน**เสร็จถึงที่สุดก็เป็น**“ผล”** เกิดขึ้น **“ผล”**นี้แหละคือ**“จิตวิญญาณที่เกิดขึ้นใหม่”**

“การเกิดขึ้นของจิตวิญญาณ”(โอปปาติกโยนิ)ทุกครั้ง จะประกอบไปด้วย**“เหตุปัจจัย”** เช่น มี**รูปกับนาม**ขณะ **“ผัสสะ”**ในปัจจุบันใด ปัจจุบันนั้นเรียกว่า**“สมัย”**(สมัย)

ซึ่งภาวะของ**“สมัย”**นั้นจะมีทั้ง**ความพร้อมเพรียง** แห่ง**เหตุ(สมวาย) ขณะ(ขณะ) วาระ(กาล) กลุ่มของการประชุม กัน(สมุท) ปัจจัย(เหตุ) ความเห็น(ทิฐิ) การได้มา(ปฏิลาภ) การละ,การกำจัด(ปทาน) การแห่งตลอด(ปฏิเวธ)**ในกาลใด มี**“การประชุม”**เหตุปัจจัยและ**สังเคราะห์-สังขารกัน**ถึง บันสำเร็จบริบูรณ์**“ผล”**คราใดก็เรียกว่า**“เกิด”**ครานั้น

การเกิดหรือการดับของจิตวิญญาณจึงมี**“ผล”** แท้จริง ที่สามารถทำได้ และรู้แจ้งเห็นจริงได้ โดยเฉพาะ **“เหตุ”**ที่เป็น**ตัวการใหญ่** คือ **“อวิชชา”** หากผู้ใดศึกษา ให้**สัมมาทิฐิ** และปฏิบัติให้**สัมมาปฏิบัติ** ย่อมมี**สัมมา ปฏิเวธ** โดย**การสำรอกโดยไม่เหลือ**ได้สำเร็จแท้จริง

ผู้ปฏิบัติที่ทำให้**“อวิชชา”**ถูกสำรอกไปจนหมด ถึง**สุดสิ้นอาสวะ**ได้จริง ย่อมจะมี**“ปัจฉัตถลักษณะ”**ที่เป็น**“ปัจฉัตถ เวทัพโพ ญาณุหิ”** หุดถูก บอกผู้อื่นได้ เพราะ**“อวิชชา”**นั้นแหละ**“ดับ”** ด้วยการ**สำรอกโดยไม่เหลือ “สังขาร”**จึงดับ

เพราะ**สังขารดับ** วิญญาณจึงดับ เพราะ**วิญญาณดับ** นามรูปจึงดับ เพราะ**นามรูปดับ** สฬายตนะจึงดับ เพราะ**สฬายตนะดับ** ผัสสะจึงดับ เพราะ**ผัสสะดับ** เวทนาจึงดับ เพราะ**เวทนาดับ** ตัณหาจึงดับ เพราะ**ตัณหาดับ** อุปาทานจึงดับ เพราะ**อุปาทานดับ** ภพจึงดับ เพราะ**ภพดับ** ชาติจึงดับ เพราะ**ชาติดับ** ชราและมรณะโสภ บริเทวะทุกขะโทมนัสและอุปายาสจึงดับ **“ความดับ”**แห่ง**กองทุกข์ทั้งหมด**นี้ ย่อม**“มี”**ด้วยประการฉะนี้

การปฏิบัติที่มี**“วิญญาณ ๖-อายตนะ ๖-ผัสสะ ๖-เวทนา ๖-ตัณหา ๖”**ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส จึงบริบูรณ์ ด้วย**“รูป”**ด้วย**“นาม”**ครบพร้อมทั้ง**ภายนอกภายใน**

จึงสัมบูรณ์ด้วยความเป็น**“กาย”**ตั้งแต่**สักกายทิฐิ** ตลอดไปทั้ง**อัตตานุทิฐิ** ถึงที่สุดตัวตนของ **“อนุสัย”** ก็ดับสนิท **จึงหมดสิ้น“อัตตา” สะอาดสุด**เกลี้ยง**“อาสวะ”** เป็นภาวะแห่ง**“อนัตตา”**แท้จริง ซึ่งเกิดจากการรู้แจ้งเห็นจริงทั้ง**“รูปกาย”**และ**“นามกาย”** ถึงพร้อมด้วย**ภายนอก**และ**ภายใน**ที่ต่อเนื่องกันอยู่เป็น **องค์ประทุม** คือ **“กาย”** ไม่ขาดหกตกหล่น

ถ้าแม้ผู้ปฏิบัติใดไม่**“สัมมาทิฐิ”**ตั้งแต่ขั้นต้นใน คำว่า**“วิญญาณ”** โดยผู้ศึกษาจะต้อง**“รู้เห็นวิญญาณ** เกิดขึ้นจากการสัมผัสของ**ทวาร ๖** แต่ละ**ทวารหรือพร้อม กันหลายทวาร”** ต้องศึกษาจาก**“วิญญาณ”**ที่เกิดจริง เป็นจริงจาก**“รูป”**และ**“นาม”**ที่ต้องมี**“การสัมผัส”**กันอยู่ ในปัจจุบันนั้น มีภาวะจริงพิสูจน์ได้ดังว่านี้

ก็ไม่สามารถยืนยันเป็น**วิทยาศาสตร์** หรือ**แท้ๆ** ไม่ใช่**“ปรมาตถธรรม”**ที่เป็น**ความจริงสูงสุดของจิตใจ**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

แต่เนื่องจากผู้มี**มรรคปฏิบัติ**หรือ**วิธีปฏิบัติ**ให้เกิด “**อริจิตสิกขา**” ให้เป็นฉานเป็นสมาธิ **ของผู้ไม่สัมมาทิฐิ** นั้นปฏิบัติด้วยการปิดตาปิดหูปิดทวารภายนอกหมด แล้วหลบเข้าไปสร้าง “**ฉาน**” สร้าง “**สมาธิ**” อยู่ในภาวตั้ง ทั้ง “**รูป**” “**นาม**” “**รูป-นาม**” สัมบูรณ์พร้อม จนกระทั่งเกิด “**ญาณ**” สัมบูรณ์ มันต้องมี “**รูป**” และ “**นาม**” นั้นๆเป็น **ภาวะที่สัมผัสได้** ยืนย่นอยู่ต่างๆจึงจะเรียกได้ว่า **รูปรูป-นาม** ให้เจ้าตัวผู้รู้ “**รู้**” อยู่เห็นอยู่ไหนไหนเป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว” (ชานโต ปัสสโต วิหริตี) **การสัมผัส “รูป-นาม” อยู่ไหนไหนทั้งๆ เป็นปัจจุบัน** ฉะนั้นเองที่ชื่อว่า “**ธรรม**” คือ ทรงอยู่, ทรงไว้ครบพร้อมทั้ง “**รูปธรรม-นามธรรม**”

ถ้าไม่ครบพร้อมเช่นนี้ ก็ไม่สามารถรู้แจ้ง “**รูปนาม**” ในขั้น ๕ ครบครัน จนกระทั่งเห็นแจ้งว่า ในโลก ในคน ในวิญญูสงสารที่เต็มไปด้วย “**สุขัลลิกะ**” และ “**ทุกข อริยสัจ**” นั้นว่า มีแต่ “**รูป**” กับ “**นาม**” เท่านั้นที่ “**เป็นเหตุ เป็นปัจจัย**” กันและกัน “**เกิด-ดับ**” ง่ายๆ อยู่ด้วย **อวิชชา**

ถ้าขาดการเป็น “**เหตุ**” เป็น “**ปัจจัย**” แก่กันและกันแล้ว ก็ไม่มี “**ธรรม**” **ไม่มีอะไร “ทรงอยู่”** (ธรรม) ให้เรียนรู้อัน **รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง “สัจจะ”** ความจริงที่เป็นทั้ง “**สมมุติ สัจจะ**” และ “**ปรมาตตสัจจะ**” บริบูรณ์ได้

“**ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งมวล**” จึงปรากฏขณะมี “**เหตุ**” ภายนอกอยู่ไหนไหนให้เรารู้แจ้งเห็นจริงอยู่ **ทั้งๆที่มันย้วยวน มันมอมเมาผู้ตกเป็นทาสมันนั้น** แทะลืออยู่เป็นการยืนย่น “**ความหลุดพ้น**” อย่างแท้จริง เพราะ “**จิตใจ**” ภายในของเรา **สะอาด-สว่าง-สงบ-สัมผัส-สำเร็จ-สัมบูรณ์** อยู่อย่างแท้จริงที่สุด ไม่มีอะไรลึกลับชนิดที่เป็นที่สุด (อรหัตต์) แล้ว ถ้าแก่นผู้ปฏิบัตินั้นมี “**อุปปนาสมาธิ**” สัมบูรณ์พร้อมด้วย “**สมาหิตจิต**” และ “**วิมุตตจิต**”

ผู้บรรลุสูงสุดแล้วเช่นนี้ ก็จะไม่มีความ **“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”** (อทุกขมสุข, อุเบกขา) ในใจของผู้บรรลุนั้นเลย จะรู้แจ้งเห็นจริงแต่ “**ความจริงตามความเป็นจริง**” จากขณะ “**สัมผัส**” อยู่

เช่น **รู้ว่า** ตาสัมผัสรูป เป็นรูปอะไร ก็รู้ตามที่เป็นจริงของรูปนั้น หูสัมผัสเสียง เป็นเสียงอย่างไร ก็รู้ตามที่เป็นจริงของเสียงนั้น ฯลฯ **รู้เหมือนคนธรรมดา** ทั่วไป

รู้ ไม่บกพร่อง เพียงแต่ “**ไม่มีอารมณ์สุขหรือทุกข์**” (อทุกขมสุข, อุเบกขา) เกิดในใจของผู้นั้นแล้ว ซึ่งเป็น “**อารมณ์**” สงบจากกิเลสหรือสงบจากความเป็นสัตว์โลกีย์” (ปัสสทธิ)

“**ความสงบ**” เช่นนี้แหละที่เป็น “**ความสงบ**” (สันต) ที่เป็นอาริยะเป็นโลกุตระ ซึ่งต้องทำความเข้าใจให้ **สัมมาทิฐิ** ที่เดียว ว่า เป็น “**ความสงบของใจ**” ที่มี “**อารมณ์ หรือความรู้สึก**” (เวทนา) ของคนตื่นรู้แจ้งอยู่ครบทุกทวารจะเต็มสภาพของคนธรรมดา ที่เปิดทวารสัมผัสทั้งภายนอกภายในทำงานปกติธรรมดา และจิตใจก็ทำงานอยู่ปกติ ธรรมดา “**ปรุงแต่งเป็นปกติธรรมดาอยู่**” ซึ่ง **ไม่ไปคนหลังตามภาวะอยู่ในภวังค์ด้วย**

และ “**การปรุงแต่ง**” นี้ปรุงแต่งอย่างไม่มีกิเลสที่ปฏิบัติได้กำจัดสำเร็จแล้ว เรียกเป็นภาษาวิชาการว่า “**อกิสังขาร**” (การปรุงแต่งที่พิเศษยิ่ง) หรือ “**วิสังขาร**” (ไม่มีกิเลสที่กำจัดได้นั้นร่วมปรุงแต่ง) **อารมณ์ฉะนี้เอง** ชื่อว่า “**อารมณ์ที่สงบ**” จากอารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์ (เนกขัมม ลิตอุเบกขาเวทนา) หรือ “**อารมณ์ที่สงบจากกิเลส**”

จึงเป็น “**อารมณ์หรือความรู้สึก**” (เวทนา) ที่เรียกว่า “**ความสงบ**” ซึ่งถ้าจะนับว่าเป็น “**ความสุข**” ก็ฉะนี้เองคือ “**ความสุขเพราะจิตสงบจากกิเลส**” (อุปสมสุข, วุปสมสุข, ปรมสุข) ในขณะที่มี “**สัมผัสทางทวารทั้ง ๖ อยู่บริบูรณ์ เป็นสามัญ**” ซึ่งไม่ใช่ขณะหลับตาอยู่ในภวังค์เท่านั้น

และ **ไม่ไป “ความสงบ”** ที่หมายถึงแค่ความนิ่งของร่างกาย แม้แต่ความนิ่งของจิตไม่คิดไม่นึกอะไรไปเลย **จิตใจอยู่ว่างๆเปล่าๆ** และ **ไม่ไป “ความสงบ”** บันนิโรชที่ดับความรู้สึกดับอารมณ์ ไร้ความรู้สึกใดๆไปหมด **ดับมืดไม่รับรู้อะไรเลยแล้วหลงผิด** “**ว่านี่คือนิโรชอริยสัจ หรือ “ความสงบ”** ที่เข้าขั้นนิพพานเด็ดขาด

แต่เป็น **ความสงบเพราะเวทนาหรืออารมณ์ ในใจ** ส่วนหนึ่งที่เป็นโลกียรสดับไปแล้ว เพราะผู้ปฏิบัติได้ “**ดับเฉพาะเหตุคือตัณหา** (ทุกขสมุทัยอริยสัจ) นั้นๆหมดสิ้น” เป็น “**ทุกขนิโรชอริยสัจ**” (ซึ่งมีใช้ “**มัจฉานิโรช**” ดังที่ได้จากการหลับตาทำสมาธิ) จึงเรียกว่า **สงบ** ที่เป็น “**ความสงบ**” แบบพุทธ

ซึ่งเป็น “**ความสงบ**” จาก “**อารมณ์สุข**” หรือ “**วิญญาณเวทนา**” ที่เป็นสมมุติเทพ (เวทนาดอกีย์ยังมีใช้ อุบัติเทพ) **ดับไป** [มีต่อฉบับหน้า]

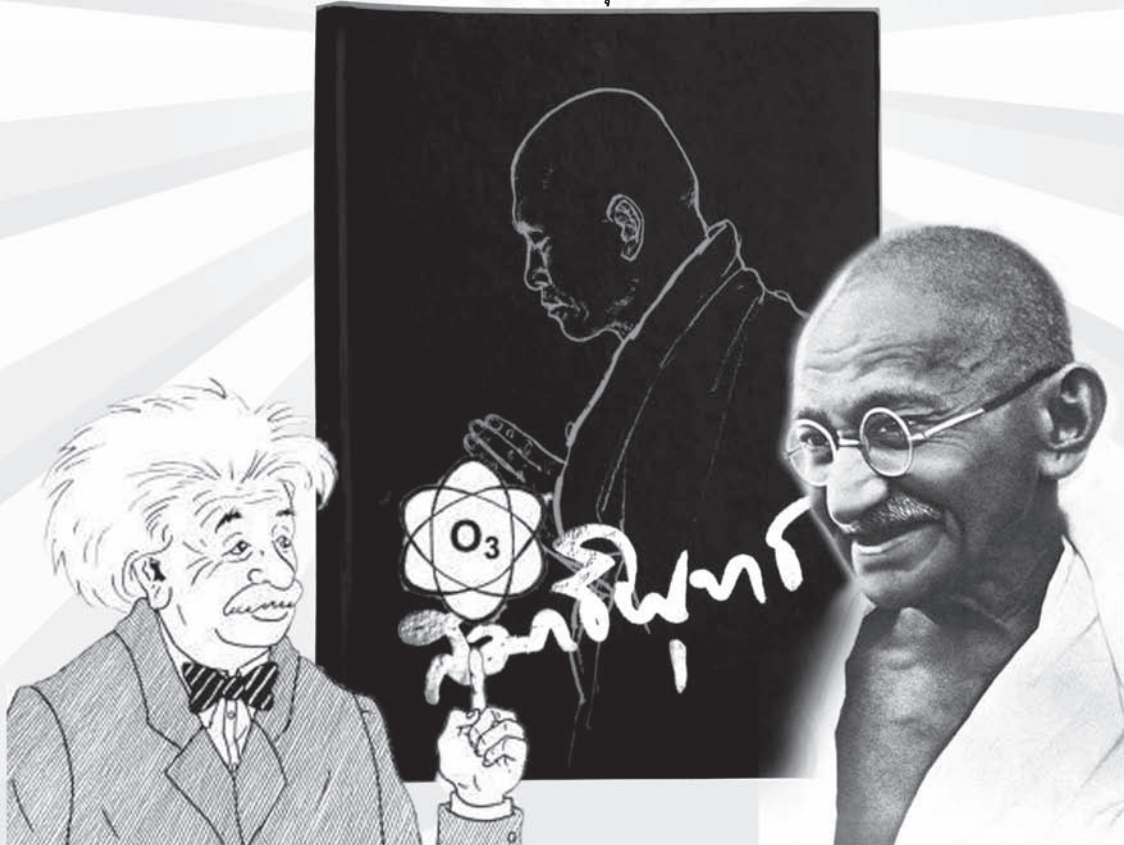

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๘

● เมื่อมองในภาพรวม ผมเชื่อว่าทัศนคติของคานธีเป็นทัศนคติทางการเมืองที่สว่างไสวมากที่สุดในยุคของเรา... ไอน์สไตน์

● ผู้ที่สูญเสียชีวิตโดยทำการต่อสู้ แน่นนอนเป็นคนที่กล้าหาญ แต่ผู้ที่เผชิญหน้ากับความตายโดยไม่มีการยกแม่เพียงนิ้วเล็กๆ ของเขามาต่อสู้เป็นผู้กล้าหาญกว่า...คานธี

● เมืองไทยเรายังไม่มีปรากฏการณ์ที่ออกมาอย่าง สันติ อหิงสา ชื่อลี้ภัย บริสุทธิ คมลึก แม่่นประเด็น เราต้องพยายามทำให้สุดวิเศษ ถ้าเมืองไทยทำสิ่งที่สวยงามที่จะปฏิวัติการเมืองนำเมาให้มาเป็นการเมืองพิเศษอย่างไม่มีกรรมาแกงเลือดตกยางออก ประเทศไทยจะสุดยอดขนาดไหน ?... สมณะโพธิรักษ์

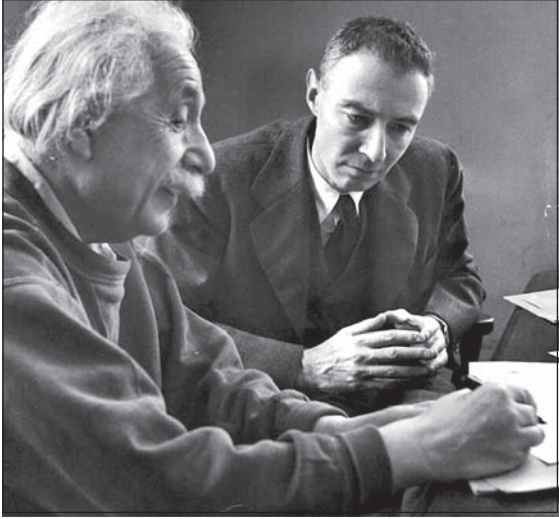
โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๑

“**โสเครตีส**” นักปราชญ์ชาวกรีกโบราณผู้เป็นนักประชาธิปไตยด้วย ได้กล่าวถึงประชาชนออกมาประท้วงหรือคัดค้าน หรือต่อต้านการกระทำของรัฐบาลว่า ถือเป็น การ “ดื้อแพ่ง” หรือ “Civil Disobedience” โดยสามัญชนได้ตั้งเอาอำนาจที่พวกตนเคยมอบให้แก่รัฐบาลกลับคืนมา หรือเป็นการกระตุกขารัฐบาลให้บริหารประเทศโดย

สร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม

● ด้วยประการฉะนี้ การที่ประชาชนออกมา “ดื้อแพ่ง” หรือ “ชุมนุมประท้วง” รัฐบาลโดยสันติปราศจากอาวุธ หรือฝ่ายค้านที่ต่อต้านกฎหมายที่อยู่ศีลธรรมในสภาพอย่างถึงพริกถึงขิงจึงเป็น “สิทธิของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย” (จากเสียบวิภาวดี น.ส.พ.แนวหน้า)

อำนาจสูงสุด....ไอน์สไตน์

อุดมคติทางการเมืองของข้าพเจ้า คือ ประชาธิปไตย มนุษย์ทุกคนควรได้รับความเป็นปัจเจกบุคคลของเขาและอย่าได้เทิดทูน (ผู้นำ) คนใดอย่างล้นหลามให้เป็นที่ตั้งพระเจ้า

- ในทุกประเทศ อำนาจล้วนตกอยู่ในมือของคนหิวอำนาจที่มักใหญ่ใฝ่สูง นี่คือความจริง ไม่ว่าจะระบบการเมืองจะเป็นเผด็จการหรือประชาธิปไตย อำนาจในการให้ยอมรับไม่เฉพาะแต่ด้วยการบังคับเท่านั้น หากยังด้วยการโน้มน้าวใจและการหลอกลวงอย่างแยบคายผ่านระบบการศึกษาและสื่อประชาสัมพันธ์

เราหวังกันได้แต่เพียงว่า มีประชาชนทั่วทั้งโลกมากพอที่จะมีความซื่อสัตย์สุจริต ในการดำเนินอิทธิพลชั่วร้ายเหล่านี้ สิ่งที่สำคัญก็คือ ปัจเจกบุคคลมีความจริงใจและความกล้าหาญมากพอที่จะยืนหยัดปกป้องความปึกใจเชื่อของตน

- ในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยในทุกวันนี้ ชะตากรรมของประเทศตกอยู่ในมือของประชาชน ดังนั้น ประชาชนแต่ละคนควรตระหนักในข้อนี้เสมอ

- เมื่อมองในภาพรวม ผมเชื่อว่าทัศนะของคานธีเป็นทัศนะทางการเมืองที่สว่างไสวมากที่สุดในยุคของเรา

อำนาจสูงสุด...คานธี

- เมื่อใดที่การปกครองเกิดความชั่วร้ายขึ้นจนถึงกับทนไม่ไหว เมื่อนั้นมนุษย์ก็ต้องยอมเสียสละแม่แต่เสรีภาพส่วนตัวเข้าต่อสู้ด้วยวิธีการของอหิงสา

- การเมืองที่ปราศจากศาสนาเป็นความโลมมที่ควรละทิ้งเป็นอย่างยิ่ง

- เอกราชมิได้หมายความว่าเพียงให้ชาวอังกฤษออกไปจากแผ่นดินอินเดีย เอกราชหมายความว่าถึงชาวไร่ชาวนาในอินเดียทุกๆ ไปจะต้องมีความสำนึกว่าเขาเป็นผู้สร้างชะตากรรมของเขาเอง เขาเป็นผู้ออกกฎหมายโดยอาศัยผู้แทนราษฎรที่เขาเลือกเข้าไปนั่งในรัฐสภาทำงานแทนตัวเขา

- เรามักจะเข้าใจกันว่า อำนาจนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็โดยผ่านทางรัฐสภาเท่านั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นความเข้าใจซึ่งเกิดจากความเฉื่อยชาของพวกเรา หรือไม่ก็เป็นเพราะเราถูกสะกดจิต การศึกษาประวัติศาสตร์ของอังกฤษอย่างผิวเผินทำให้เราคิดว่าอำนาจทั้งหมดที่ประชาชนจะพึงมีพึงได้นั้นมาจากรัฐสภา

- ความจริงมีอยู่ว่าอำนาจอยู่กับประชาชน แต่ประชาชนมอบอำนาจนี้ให้ผู้แทนราษฎรนำไปใช้ ในรัฐสภาแทนตัวเขา รัฐสภาไม่มีอำนาจอะไร นอกเหนือไปจากอำนาจที่ได้ไปจากประชาชนโดยผ่านผู้แทนราษฎร รัฐสภาจะไม่มีชีวิตอยู่ได้หากไม่มีประชาชน

- ข้าพเจ้าได้พยายามตลอดมาเป็นเวลา ๒๑ ปี ที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงความจริงง่ายๆ ข้อน

อำนาจสูงสุด...สมณะโพธิรักษ์

เมืองไทยนี้ถูกครอบงำไม่ให้เข้าใจประชาธิปไตย คือไม่ให้รู้ว่า ประชาชนนี้เป็นเจ้าของอำนาจนี้ ทุกคนมีอำนาจเต็ม หนึ่งคนหนึ่งเสียงเต็ม ๆ ร้อยคนร้อยเสียง พันคนพันเสียง หมื่นคนหมื่นเสียง แสนคนแสนเสียง ล้านคนล้านเสียง ที่จะออกมา แสดงอำนาจ ออกมาประกาศความเป็นเจ้าของ สิทธิ เจ้าของประโยชน์ เจ้าของประเทศ ซึ่งคนไทยทุกคนเป็นเจ้าของ

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าเจ้าของออกมาแสดงสิทธิ์ ก็ย่อมมีสิทธิ์ทุกเวลา แม้การเลือกตั้งก็เป็นวิธีการ สำคัญวิธีหนึ่งในระบอบประชาธิปไตย ก็ต้องไป ช่วยกันลงคะแนนเลือกซิ จะเอาใครขึ้นมาทำงาน

หน้าที่แม่ครัว มาทำงานหน้าที่คนสวน ก็ไปเลือกตั้ง เพราะประเทศจะต้องมีวิธีนั้นอยู่ แต่ต้องเป็นการ เลือกตั้งที่สุจริตยุติธรรม ประชาชนมีความรู้ ความเป็นประชาธิปไตย

แต่ไม่ได้หมายความว่ามอบประเทศนี้ให้เขา มอบสมบัติ มอบพลเมืองนี้ให้เขามีอำนาจเบ็ดเสร็จ เต็ดขาดหมด ปล่อยให้ผู้ที่เราเลือกตั้งเข้าไปยึด อำนาจไว้หมด ประชาชนต้องทำตามที่เขากำหนด ปัญหาทุกอย่าง ไม่ใช่!

พลเมืองยังเป็นเจ้าของอำนาจ และประชาธิปไตย ไม่ใช่จบลงแค่เลือกคนสวน คนครัว เท่านั้น

เพราะฉะนั้น ขณะนี้คนซีโกงได้รับมอบไปเป็น คนครัว คนสวน เบ่งใหญ่เลย ธิบอำนาจใหญ่เลย แล้วคนไทยก็ไม่รู้ความจริงชะด้วย ไปหลงเชื่อว่า คนสวนเป็นเจ้าของอำนาจ แต่จริง ๆ แล้วอำนาจ ของประชาชนที่มาแสดงคะแนนเสียง ออกมา แสดงตัวนั้น เป็นอำนาจอธิปไตยขั้นที่ ๑ ซึ่ง อำนาจในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมี ๔ ลำดับชั้น

อำนาจลำดับที่ ๑ คือ อำนาจของประชาชน (อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย)

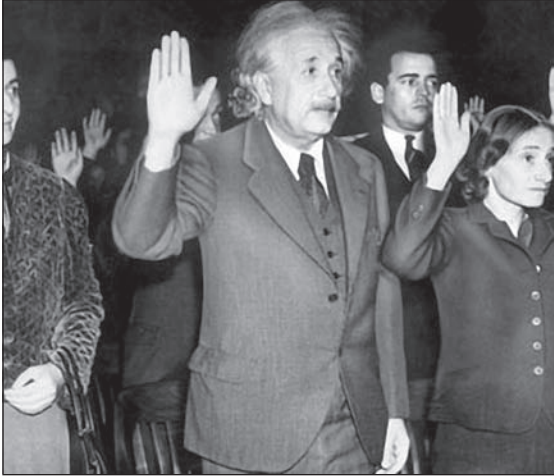
อำนาจลำดับที่ ๒ คือ พระมหากษัตริย์ ผู้เป็น รัฐอธิปัตย์ตาม Supreme law (อำนาจลำดับที่ ๑ ร่วมกับอำนาจลำดับที่ ๒ เป็นราชประชาสมาสัย)

อำนาจลำดับที่ ๓ คือ พระมหากษัตริย์ใช้อำนาจ นั้นผ่าน ๓ สถาบัน **อำนาจลำดับที่ ๔** คือ ประชาชนไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งตามกฎหมาย

อำนาจลำดับที่ ๕ คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) **อำนาจลำดับที่ ๖** คือ นายกรัฐมนตรี ที่ได้รับเลือกจาก ส.ส. **อำนาจลำดับที่ ๗** คือ คณะรัฐมนตรีที่นายกฯ เป็นผู้เลือกมาทำงาน

อำนาจลำดับที่ ๘ คือ ข้าราชการที่ต้องเป็นกลไกที่เป็น กลาง และมีความสามารถในการนำนโยบาย การเมืองมารับใช้ราษฎร

แต่ทุกวันนี้พวกนักการเมืองที่ประชาชนเลือกให้ เข้าไปทำงาน ต่างพากันเบ่งใช้อำนาจจนไม่เห็นหัว เจ้าของอำนาจ ซึ่งเป็นอำนาจสำคัญอันดับ ๑

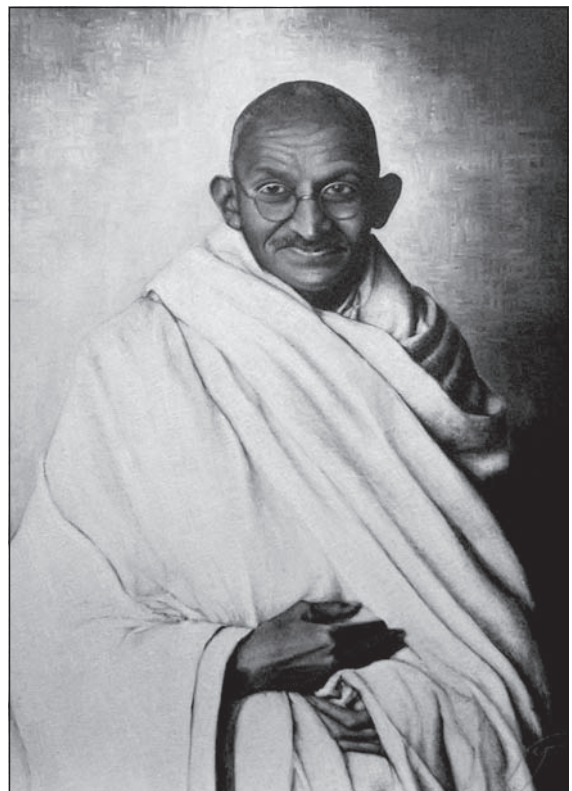

หัวใจของประชาธิปไตย...ไอน์สไตน์

- ผมเชื่อแน่ว่าความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ได้มาซึ่งความยุติธรรม และสัจธรรมนั้นสามารถยกระดับฐานะของมนุษย์ได้... **ขออย่าให้เราหลีกเลี่ยงการต่อสู้เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องพิทักษ์ความถูกต้องชอบธรรมและเกียรติภูมิของมนุษย์** หากเราปฏิบัติเช่นนี้แล้ว ในไม่ช้าเราก็จะได้หวนกลับไปสู่สภาพที่สร้างคามยินดีปรีดาในความเป็นมนุษย์ให้แก่เราเอง (ไอน์สไตน์นอกจากจะเป็นอัจฉริยะทางด้านวิทยาศาสตร์แล้ว ยังมีบทบาทที่สำคัญในการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างมาก เป็นผู้นำในการต่อต้านลัทธินาซีของฮิตเลอร์ จนถูกตามล่าและตั้งค่าหัว เนื่องจากไอน์สไตน์ไม่ชอบสงครามและต่อต้านรัฐทหาร แม้มาอยู่สหรัฐฯ เขาก็คัดค้านอังกฤษยุโรปและสหรัฐฯ ในด้านการเสริมสร้างอาวุธยุทธภัณฑ์ นอกจากนั้นแล้วไอน์สไตน์ยังต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิมนุษยชนในเรื่องการเหยียดสีผิวในสหรัฐอเมริกาอีกด้วยจนถูกเอฟบีไอขึ้นบัญชีดำ) ณ ที่ชุมนุมเพื่อปกป้องเสรีภาพ ในการแสดงความคิดเห็น...

- ที่จริงผมไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า เสรีภาพในการสอนและการแสดงความคิดเห็น เป็นรากฐานของพัฒนาการที่มั่นคง และปกติสุขของประชาชนทุกคน บทเรียนจากประวัติศาสตร์

โดยเฉพาะในยุคหลังๆ ล้วนชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นนี้เป็นอย่างดี ทุกคนมีภารกิจที่จะต้องยืนหยัดพิทักษ์รักษาและส่งเสริมเสรีภาพเหล่านี้ตลอดจนชักชวนให้ประชาชนเห็นภัยอันตรายที่กำลังเป็นอยู่ให้ถึงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ...ดังนั้น ขอให้เราทุกคนจงรวมพลังกัน เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา เพื่อไม่ให้คนรุ่นหลังพูดได้ว่าผู้นำทางปัญญาของประเทศนี้ชี้ขาดตาขายอมละทิ้งมรดกที่บรรพบุรุษอุทิศสละให้ไว้ให้โดยไม่มีการต่อสู้ใดๆ ซึ่งเป็นมรดกที่พวกเขาไม่มีค่าควรแก่การเป็นเจ้าของเลย

หัวใจของประชาธิปไตย...คานธี

- การต่อสู้แห่งเป็นขุมรวมกำลังของประชาชน ขอให้ท่านลองหลับตาวาดภาพดูว่า อะไรจะเกิดขึ้นหากประชาชนทั้งหมดร่วมกันไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นๆ! การต่อสู้แห่งประชาชนจะทำให้

จักรกลแห่งอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหาร
ชะงักงัน กำลังตำรวจและกำลังทหารนั้นใช้บังคับ
ได้ก็แต่กลุ่มชนจำนวนน้อย แต่กับประชาชนที่ลุก
ขึ้นมาปฏิบัติการพร้อมกันทั้งหมดแล้ว ไม่ว่าจะม
มากสักเพียงไร กำลังตำรวจและกำลังทหารก็ไม
สามารถเอาชนะจิตใจอันแข็งแรงแห่งประชาชน
ได้ โดยเฉพาะในเมื่อประชาชนเหล่านั้นพร้อมที่จะ
เผชิญกับความทุกข์ยากที่เขาจะได้รับอันเนื่องมา
จากปฏิบัติการของเขา

- การต่อสู้อย่างเบ็ดเสร็จคือ การกบฏโดย
ปราศจากการใช้กำลัง ผู้ต่อสู้อย่างแท้จริงจะ
ไม่นำพาต่ออำนาจรัฐ เขาคือกบฏที่ไม่ยอมรับ
นับถือกฎหมายทุกฉบับของรัฐที่ไม่ชอบด้วย
ศีลธรรม เช่น จะไม่ยอมเสียภาษี ... ฯลฯ...ประชาชน
ผู้ตระหนักถึงความชั่วช้าของรัฐจึงไม่ควรยอมท
อยู่ในสภาพเช่นนั้น (ยอมให้รัฐทำชั่วช้าอยู่ต่อไป
เพื่อแลกกับความอยู่รอดของตัวเอง)

- และด้วยเหตุนี้จึงปฏิบัติการต่อสู้เพื่อบังคับให้
รัฐจับกุมตัวเขาไปคุมขัง ในขณะที่เขาปฏิบัติกา
รต่อสู้อยู่ ทั้งนี้อาจมีผู้ไม่เข้าใจเขา หว่าเขาเป็นผู้
ก่อความสงบสุขของบ้านเมืองอย่างไรก็ดีเมื่อ
พิจารณากันด้วยเหตุผลแล้วจะเห็นได้ว่า การต่อสู้
แบบลัทธิเคราะห์หรือต่อสู้เป็นการแสดงออกซึ่ง
ความปวดร้าวทางใจอย่างเข้มแข็ง ทั้งเป็นการ
ประท้วงอย่างแจ่มแจ้งที่ไม่ต้องการให้รัฐบาลที่ช
ั่วครองอำนาจอยู่ต่อไป การปฏิรูปทั้งหลายใน
ประวัติศาสตร์มิได้มีความเป็นมาในทำนองนี้ดอก
หรือ? ไม่เป็นความจริงหรือที่นักปฏิรูปจะต้องไป
ยอมเสวนากับพฤติกรรมที่ชั่วช้าทั้งหลายทั้งปวง
ทั้งๆที่คนร่วมสมัยกับเขาอาจจะไม่เห็นด้วยกับการ
กระทำเช่นนั้นของเขา

- นักต่อสู้แบบต่อสู้ไม่จำเป็นต้องมีจำนวนมาก
เพราะการต่อสู้แบบนี้เป็นการต่อสู้ด้วยกำลังใจ
ไม่ใช่การต่อสู้ด้วยกำลังกาย อันที่จริงแล้ว
นักต่อสู้แบบต่อสู้ที่แท้จริงเพียงคนเดียวก็
สามารถที่จะเอาชนะสงครามธรรมที่มีต่อฝ่าย
อธรรมได้ (จากโลกทั้งผองพี่น้องกัน)

หัวใจของประชาธิปไตย...สมณะโพธิรักษ์

การที่เราไปชุมนุมประท้วงนี่จะเป็นเรื่องใหญ่
ของประชาธิปไตย เป็นอำนาจของประชาชนที่มีอยู่
ตลอดเวลา การชุมนุมประท้วงคือการไปแสดง
สิทธิ ไปแสดงเสียงของประชาชน การออกไป
ชุมนุมรวมหัวเมื่อไหร่ ก็คือคะแนนเสียงประชาชน
มีบางพรรคดูแคลนการออกมาชุมนุมของ
ประชาชนว่า เป็นการเมืองข้างถนน การเมือง
ต้องอยู่ในสภา....แต่ว่าขณะนี้ไม่ว่าพรรครัฐบาล
หรือพรรคฝ่ายค้าน ต่างเรียกร้องให้ประชาชน
ออกมาแสดงตนกันที่ท้องถนนเป็นหลัก จึงทำให้
เขามีอำนาจอยู่ทุกวันนี้ การชุมนุมประท้วงนี้ มัน

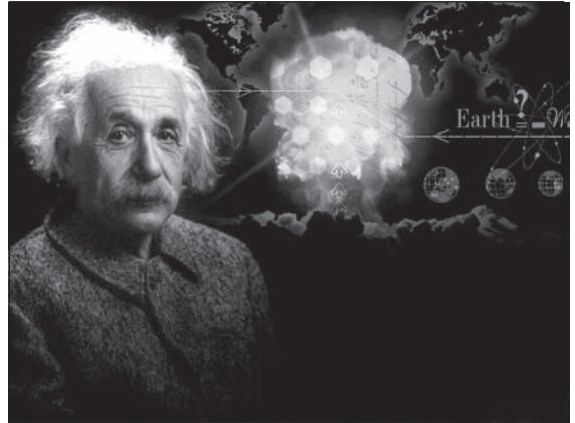
มีฤทธิ์ตลอด นี่แหละคือพลังประชาชน

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยคืออะไร? คือชุมนุม คือลงคะแนนเสียง ถ้าเข้าใจความหมาย โดยใช้ภาษาอีกภาษาหนึ่ง การไปแสดงคะแนนเสียงก็ชุมนุมไง! ไปรวมตัวกันแสดงคะแนนเสียง เขาจึงไปนั่งนับหัวกันเลย เพราะงั้นจึงโชว์กันเรื่อยเท่านั้นนะเท่านั้นนะ ออกมาเป็นแสน นี้ออกมาเป็นหมื่น หัวพันก็ว่ากันไป มันเป็นเรื่องของการเมืองประชาธิปไตยแท้ๆ

ทีนี้เราไปชุมนุมนี่นะ เราไม่มีมวลมาก แต่เรามีคุณภาพของประชาธิปไตยอีกแง่หนึ่งสงบเรียบร้อย มีคุณธรรม อันนี้แหละเอาตมาเห็นว่าเป็นผลได้ที่เราได้ไปทำด้านนี้ ให้เกิดแก่สังคมประเทศ มันเป็นประชาธิปไตยอีกประเด็นหนึ่ง ที่เป็นประเด็นสำคัญของโลก ใช้พลังของความดี พลังของคุณธรรมในมวลของประชาชน

เราไปแสดงมวลของประชาชนเหมือนกันทุกคนไปคนละไม้ละมือ ไปแสดงทั้งนั้นแหละ แต่มวลมันไม่ได้เยอะ ไม่ได้แสดงลักษณะคะแนนเสียงเป็นเอก แต่เอาตมาเชื่อมมันอยู่ในใจว่า อีกหน่อยเมื่อเราออกไปชุมนุมกัน คนที่เข้าใจเขาจะมากขึ้น ประชาชนจะเข้าใจประชาธิปไตยว่า...อ้อไปออกคะแนนเสียง! ไปแสดงพลังคะแนนเสียงเพิ่มขึ้นซึ่งเอาตมาก็พูดๆ ๑ ๑ แต่เขาก็ไม่ค่อยเข้าใจคือไม่เคยสอนกันนะว่าประชาธิปไตยคืออะไร เอาแต่จะไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

นี่แหละคะแนนเสียงชั้นหนึ่ง ไอ้เรื่องคะแนนเลือกตั้งมันชั้นสองชั้นสาม มันไม่ใช่ชั้นหนึ่ง คะแนนเสียงจริงๆ คือตัวจริงออกไปเลย แสดงตัวจริงออกมาเลย พอปานกหวีดปรืด! ประชาชนทุกคนออกไปแสดงตัวจริง คะแนนเสียงจริงเลยอาจจะไม่ได้ออกเสียง แต่แสดงตัวเต็มที่เลยไม่ใช่ไปหย่อนแค่บัตร แต่แสดงตัวจริงๆ เลย ถ้าประชาชนออกมาแสดงพลังอำนาจของมวลมหาประชาชนสัก ๑ ล้านคน ด้วยความสงบเรียบร้อย เชื่อมันว่าประเทศไทยจะเป็นตัวอย่างของประชาธิปไตยให้แก่โลกทีเดียว

ธรรมฤทธิ์...ไอน์สไตน์

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวถึงมหาตมะ คานธี ว่า “เป็นผู้นำของประชาชนโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจจากสิ่งภายนอก

เป็นนักการเมืองซึ่งประสบชัยชนะที่มีใช้ด้วยรถถังหรือความมหัศจรรย์

หรือเครื่องมือใด ๆ แต่ด้วยจิตใจอันกล้าแข็ง

เป็นนักสู้ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทำให้กองกำลังที่เกรียงไกรหมดความหมาย

เป็นบุคคลผู้เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและความอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อมนุษยชน

เป็นผู้นำกองกำลังคานธีที่เด็ดเดี่ยวและเสมอต้นเสมอปลายอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

เป็นบุคคลที่อุทิศกำลังทั้งหมดเพื่อยกระดับจิตใจและความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

เป็นบุรุษที่ทำทนายอานาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุโรป ด้วยศักดิ์ศรีความเป็นคนอันเรียบง่ายซึ่ง

ทุกครั้งก็สามารถอยู่เหนือกว่า

อนุชนรุ่นหลังอาจจะไม่เชื่อว่า มีผู้ยิ่งใหญ่ที่มีเนื้อหนังเช่นนี้มาเดินอยู่ในโลกใบนี้

แนวทางของมหาตมาคานธี คือ ปัญญาญาณที่นักการเมืองทุกคนควรเรียนรู้ เราควรใช้การสร้างสรรค์และการต่อสู้ที่สันติ มิใช่ความรุนแรงที่เรากรู้อยู่แกใจว่าเลวร้าย

โลกต้องการวีรชนแห่งสันติภาพ มิใช่วีรชนแห่งสงคราม” (จากหนังสือ ปัญญาญาณของไอน์สไตน์)

ธรรมฤทธิ...คานธี

ความปรารถนาอันสูงส่งของข้าพเจ้าก็คือการเปลี่ยนแปลงชาวอังกฤษด้วยวิธีไม่รุนแรง และให้เขามองเห็นความผิดที่เขาทำแก่อินเดีย ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำการใดๆ อันเป็นอันตรายแก่ประชาชนชาวอังกฤษ ข้าพเจ้าต้องการให้การบริการแก่เขาเท่ากับที่ข้าพเจ้าต้องการให้บริการแก่ตัวข้าพเจ้าเอง ชาวอังกฤษต้องการให้มีการต่อสู้ด้วยอาวุธปืนกลที่เรามีโดยเราไม่มี แต่เรามีความมั่นใจว่าจะเอาชนะชาวอังกฤษอย่างแน่นอน นั่นก็คือการต่อสู้ด้วยสื่อที่เรามีแต่เขาไม่มี

ข้าพเจ้าไม่เชื่อในการใช้วิธีลัดที่มีความรุนแรงเพื่อบรรลุถึงความสำเร็จ ถึงแม้ข้าพเจ้าอาจจะเห็นอกเห็นใจและยกย่องชมเชยแรงเร้าใจที่มีคุณประโยชน์มากเพียงใดก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็ยอมไม่ได้ต่อการใช้วิธีการรุนแรงนั้นแม้เพื่อประโยชน์ที่สูงส่งก็ตาม ประสบการณ์ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า **ความดีที่ยืนยงไม่เคยเป็นผลมาจากความไร้ศีลธรรมและความรุนแรง**

ข้าพเจ้าขอคัดค้านต่อความรุนแรงเพราะเมื่อความรุนแรงปรากฏเพื่อทำความดี ความดีจะคงอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น ความชั่วที่เกิดจากความรุนแรงจะยืนยงตลอดกาล

โลกกำลังเบียดเบียนต่อความตายอันเกิดจากการหลังเลือด โลกกำลังแสวงหาหนทางให้พ้นจากความทุกข์ ข้าพเจ้าขอยกย่องตัวเองว่ามีวิธีการ

ใหม่เป็นหนึ่งในโดยเฉพาะของอินเดีย คือ ความไม่รุนแรงซึ่งอาจจะช่วยชี้ช่องทางให้โลกพบหนทางไปสู่ความรอดพ้นจากปัญหา ความทุกข์ ความรุนแรงในโลกทั้งหมดได้

การปฏิวัติโดยไม่ใช้ความรุนแรงไม่ใช่การยึดอำนาจ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงลัทธิพันธภาพซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการโอนอำนาจโดยสันติ

ผู้ที่สูญเสียชีวิตโดยทำการต่อสู้ แนนอน เป็นคนที่กล้าหาญ แต่ผู้ที่เผชิญหน้ากับความตายโดยไม่มีกรการยกแม้เพียงนิ้วเล็กๆ ของเขามาต่อสู้เป็นผู้กล้าหาญกว่า

ถ้าคนที่ต่อสู้กับสิ่งแปลกประหลาดแล้วตายลง ถือว่าเป็นความกล้าหาญแล้วไซ้ร การปฏิเสศที่จะต่อสู้ และปฏิเสศที่จะยอมสยบให้แก่ผู้ยึดอำนาจ เป็นความกล้าหาญมากกว่า

ความเข้มแข็งไม่ได้มาจากความสามารถทางร่างกาย แต่มาจากเจตนารมณ์ที่ไม่มีอะไรมาครอบงำได้

ความเข้มแข็งโดยถือเอาจำนวนเป็นเกณฑ์อาจเป็นความยินดีของคนขลาด ความเข้มแข็งแห่งจิตใจจะช่วยให้แกลวกกล้าในการต่อสู้ ไม่ว่าท่านจะเป็นคนเดียวหรือหลายคน ความเข้มแข็งแห่งจิตใจนี้เป็นความเข้มแข็งที่แท้จริง ความเข้มแข็งแห่งจิตใจนี้ไม่สามารถจะบรรลุถึงได้ถ้าไม่มีการเสียสละ มีความตั้งใจจริง มีศรัทธา และมี
ความอ่อนน้อมถ่อมตน

ขอให้เราทั้งหมดมีความกล้าหาญพอที่จะยอมตายอย่างวีรชนผู้เสียสละ แต่ขออย่าให้ใครมีความใคร่เพื่อเป็นวีรชน

ความไม่รุนแรงเหมือนกับรังสีที่ใช้งาน จำนวนเพียงเล็กน้อยที่ใส่เข้าไปในผู้ที่มีความประสงค์ร้าย ย่อมทำงานอย่างต่อเนื่อง เจียบ และไม่หยุดจนกว่าจะได้เปลี่ยนแปลงมวลเนื้อเยื่อที่มีโรคร้ายทั้งหมดเป็นเนื้อเยื่อที่มีสุขภาพดี ทำนองเดียวกันความไม่รุนแรงแท้จริงเพียงเล็กน้อยย่อมปฏิบัติงานด้วยวิธีการอันเจียบสงบ สูงส่ง มองไม่เห็นและยกระดับสังคมทั้งหมดให้มีความเท่าเทียมกัน

ธรรมฤทธิ์... สมณะโพธิรักษ์

นีโอโพรเทส (Neo protest) เป็นการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ให้ตรงตามรัฐธรรมนูญ เพื่อเอาความถูกต้องมาล้มล้างสิ่งผิด สิ่งไม่ดีงาม แล้วมาร่วมกันทำสิ่งดีงามให้สำเร็จ อาตมาไม่ได้คิดเอาแพ้นะใคร เพราะเป็นเรื่องของคนที่จะชกกันเท่านั้นเอง แต่เรามาสร้างความเจริญ ถ้าจะเอาชนะก็ชนะความเสื่อมความชั่วความเลว แต่จะให้รบราฆ่าฟันหรือชกเบ่ง เราไม่ทำ

พวกเราไม่ได้มารวมตัวกันเพื่อให้เกิดความกระหึ้นกระหือรือ แล้วเอาอำนาจไปชนะด้วยอำนาจบาตรใหญ่ จะเรียกว่าปฏิวัติ อย่างประเทศต่าง ๆ เอากลุ่มอำนาจประชาชนไปโค่นล้มจนชนะ เสร็จแล้วก็เหมือนเดิม ไม่ได้แก้ไขหรือคนไม่ได้เปลี่ยนจิตใจ คนก็ยังหลงในโลกธรรม เปลี่ยนกันไปเปลี่ยนกันมาแบบอำนาจผลัดกันชก ถ้าไม่ตะหมาเข้าปากหมา ก็ตะหมาเข้าปากหมู

ไทยเรามาถึงวาระโอกาสนี้แล้ว ไทยเราน่าจะมาถึงจุดเปลี่ยนได้แล้ว เพราะมาถึงวันนี้ ๔๑ ปีมาแล้ว ผู้บริหารหรือสภาฯ นั้นตกต่ำสุดแล้ว มันน่าจะจะได้เปลี่ยนแปลงเสียที การเมืองแก้ด้วย

การเมือง ด้วยปากหอกปากปืนมา ๔๑ ปีไม่สำเร็จ มันล้มเหลวมามากต่อมากแล้ว **ขอใช้ธรรมะแก้ไขหน่อยได้ไหม?**

เอาธรรมะไปใส่ในประชาธิปไตยจะได้มากน้อยเท่าไรก็อยู่ที่คนไทยจะเอาไหม? มันขาดธรรมะการเมืองจึงเลวร้ายทุจริตขนาดนั้น ถ้าไม่เอาธรรมะเข้าแก้ก็ไม่ถูกจุด มันแก้ได้ชั่วคราว มันพัฒนาช้า เรารู้แล้วก็เอาธรรมะใส่เข้าไปเลย เอาให้สำเร็จหน่อยเถอะน่า จะเป็นธรรมฤทธิ์จริง

จะใช้คำว่า **“ปฏิวัติด้วยธรรมฤทธิ์”** ให้ดังไปทั่วโลก ไม่มีเสียเลือดชกหยด เปลี่ยนแปลงการเมืองน้ำเน่ามาเป็นการเมืองใหม่เลย ยังไม่มีสถิติประเทศไหนทำได้! ประเทศไทยทำให้โลกดูก่อนได้ไหม ฟังให้ดี เมื่อเราบอกให้มารวมตัวกันพยายามให้ปรักพร้อมเถอะ ถ้าคนเห็นด้วยออกมากันมาก ๆ เลย ถ้าออกมาลั่นเสียงจะมีพลังนิวเคลียร์ทางจิตวิญญาณ ไม่ต้องมาทำอะไรให้ออกมาอย่างสงบแล้วแสดงความเห็นนะ เช่นไม่ต้องการให้กู้เงินสองล้านๆ ก็ออกมากันเลย

แล้วอยากจะทำคุณนางสาวนายกปลุ่จะว่าอย่างไร เมืองไทยเรายังไม่มีปรากฏการณ์ที่ออกมาอย่าง **สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น** เราต้องพยายามทำให้สุดพิเศษ ถ้าเมืองไทยทำสิ่งที่สวยสดงดงามที่จะปฏิวัติการเมืองน้ำเน่าให้มาเป็นการเมืองพิเศษอย่างไม่มีการฆ่าแกงเลือดตกยางออก ประเทศไทยจะสุดยอดขนาดไหน ?

ขอยืนยันว่า ทฤษฎีพระพุทธเจ้านี้แหละคือประชาธิปไตยที่มีหลักใหญ่ คือเป็นหลักของมนุษยชาติ เป็น **เนื้อแท้ของประชาธิปไตย**

๑. **อิสระเสรีภาพ Independence**
๒. **ภราดรภาพ Fraternity**
๓. **สันติภาพ Peace**
๔. **สมรรถภาพ Efficiency**
๕. **บูรณภาพ Integrity**

สังคมนมนุษยชาติ ถ้าจะเป็นประชาธิปไตยแล้วต้องมี ๕ อย่างนี้ **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

● อสรพิษร้ายกาจนัก
 ล่อให้รักโลกหลงมัน
 แย่งกันรวยฉวยไม่อัน
 คอรัปชั่นพังทั้งเมือง

ภาพอินเทอร์เน็ต

อสรพิษร้าย

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร กรุงสาวัตถีนครหลวงของแคว้นโกศล ทรงแสดงธรรมแก่ภิกษุทั้งหลายถึงเรื่องของชวานานคนหนึ่ง

.....

ชวานานนั้นมีที่นาอยู่ใกล้ๆกรุงสาวัตถี

วันหนึ่ง มีพวกโจรลอบเข้าไปในพระนครทางท่อน้ำ แล้วเจาะอุโมงค์เข้าไปในบ้านเศรษฐีตระกูลหนึ่ง ปล้นเอาทรัพย์เงินทองจำนวนมาก หลบหนีกลับไปทางท่อน้ำนั่นเอง

มีโจรคนหนึ่งแอบเอาถุงเงิน ๑,๐๐๐ ซ่อนไว้ที่เกลียวผ้าของตน แล้วช่วยแบกทรัพย์ที่ปล้นไปแบ่งกัน ในบริเวณนาของชวานานนั้น พวกโจรแบ่งทรัพย์กันเสร็จ ต่างก็พากันแยกย้ายหนีไป แต่โจรที่ซ่อนถุงเงินไว้ที่เกลียวผ้า ทำถุงเงินหล่นอยู่ในที่นา นั้น โดยไม่รู้ตัว

เช้าวันรุ่งขึ้น พระศาสดาทรงตรวจดูสัตว์โลก ทรงมีอนาคตังสญาณ(ญาณหยั่งรู้อนาคต)เห็นกาลภายหน้าว่า

“ชวานานนี้จะโดนจับกุม เพราะถุงเงินที่หล่นอยู่ในนาของเขา นอกจากเราแล้ว จะไม่มีใคร

อื่นเป็นพยานแก่เขาได้เลย เราควรไปในที่นั้น เพราะอุปนิสัยแห่งโลดปลัดติมรรค(ทางปฏิบัติเพื่อบรรลุโสดาบัน) ของชวานานนั้นมีอยู่”

แล้วเสด็จไปยังที่นา นั้น มีพระอานนทเถระติดตามไปด้วย

แต่เจ้าตรูชวานานนั้นกำลังไถนาอยู่ ครั้นเห็นพระศาสดาเสด็จมา เขาจึงเข้าไปถวายบังคม จากนั้นก็เริ่มไถนาต่อ พระศาสดาทอดพระเนตรไปเห็นถุงเงินนั้นแล้ว ก็ตรัสว่า

“อานนท์ เธอเห็นไหม อสรพิษ”

“เห็น พระเจ้าข้า อสรพิษร้าย”

พระศาสดาตรัสเพียงเท่านั้น แล้วก็เสด็จไป แต่ชวานานนั้นได้ยินแล้ว บังเกิดความคิดขึ้นมาทันที

“ที่นาที่เราทำนาต้องเดินไปเดินมาเสมอๆ หากมีอสรพิษอยู่ เห็นทีเราจะต้องกำจัดเสีย เพื่อความปลอดภัย”

คิดแล้วก็คว้าด้ามประดัก(ไม้ที่ฝังเหล็กแหลมไว้ที่ปลาย) เดินไปค้นหาอสรพิษ แต่กลับพบเจอถุงเงิน ๑,๐๐๐ แทน จึงได้สติว่า

“อสรพิษนั้น พระศาสดาคงตรัสหมายถึงเงิน ๑,๐๐๐ นี้เป็นแน่”

เขาจึงนำเงินไปซุกฝังไว้ กลบด้วยฝุ่น แล้วก็กลับไปไถนาทำงานของตน

ตอนสายของเช้าวันนั้น พวกบริวารของ เศรษฐีออกติดตามรอยเท้าของพวกโจร กระทั่งมาถึงที่นา นั้น ได้เห็นรอยเท้าของชาวนานั้นด้วย จึงตามรอยเท้าไป จนได้พบถุงเงินที่ฝังไว้ แล้วก็ถือเงินมาข่มขู่คุกคามชาวนานั้น

“แกปล้นเรือนเศรษฐีแล้ว มาทำที่ไถนาอยู่หรือ”

โดยไม่รอคำตอบ ก็โบยตีชาวนาด้วยท่อนไม้ แล้วคุมตัวไปหาพระราชากราบทูลพยานหลักฐาน ให้ทรงทราบ พระราชาทรงสดับความเป็นไป แล้วตัดสินพระทัยรับสั่งให้ประหารชีวิตชาวนานั้น

พวกราชบุรุษ(คนของพระราช)จึงมัดเขาเอา แขนไพล่หลัง เหยียนด้วยหวาย พาเดินไปสู่ตะแลงแกง(ที่ประหารชีวิตนักโทษ)

ระหว่างทาง แม้เขาโดนเหยียนตีสักเท่าใด ก็ไม่พูดอย่างอื่นเลย นอกจากกล่าวว่า

“อานนท์ เธอเห็นไหม อสรพิษ”

“เห็น พระเจ้าข้า อสรพิษร้าย”

เขากล่าวซ้ำๆอยู่อย่างนี้ จนในที่สุดพวกราชบุรุษอดไม่ได้ที่จะถามเขา

“เจ้ากล่าวแต่ถ้อยคำของพระศาสดา กับพระอานนทเถระอยู่อย่างนี้ทำไมกัน สำคัญอะไร”

คราวนี้ชาวนาจึงยอมตอบพวกราชบุรุษ

“หากเราได้เข้าเฝ้าพระราชาก็อีกครั้ง จึงจะบอก วิงวอนท่านช่วยด้วยเถิด เป็นคำขอร้องครั้งสุดท้าย ก่อนเราจะถูกประหาร”

พวกราชบุรุษจึงไปกราบทูลพระราช พระองค์ก็ทรงอนุญาตคำขอครั้งสุดท้ายก่อนตาย

เมื่อชาวนานั้นได้เข้าเฝ้าอีกครั้ง พระราชตรัสถาม

“เพราะเหตุใด เจ้าถึงเอาแต่กล่าวถ้อยคำของพระศาสดา กับพระอานนทเถระเล่า”

“ข้าแต่สมมุติเทพ ข้าพระองค์ไม่ใช่โจร...”

แล้วเขาก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดกราบทูลพระราช พระองค์ทรงรับฟังจบ ทรงพิจารณาแล้วตรัส

“ชาวนาผู้นี้อ้างเอาพระศาสดาเป็นพยาน แต่เรายังไม่อาจจะยกโทษแก่เขาได้ เราจะต้องทูลถามพระศาสดาก่อน”

แล้วทรงพาชาวนาไปยังสำนักของพระศาสดา ในเย็นวันนั้นเอง ได้ทูลถามพระศาสดาว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ได้เสด็จไปยังที่นาของชาวนาผู้นี้ พร้อมกับพระอานนทเถระจริงหรือ”

“จริง มหาบพิตร”

“พระองค์ทอดพระเนตรเห็นอะไรที่นา นั้นพระเจ้าข้า”

“ถุงเงิน ๑,๐๐๐ มหาบพิตร”

“แล้วทรงกล่าวถ้อยคำอย่างไรหรือ”

“อานนท์ เธอเห็นไหม อสรพิษ แล้วอานนท์ก็ตอบเราว่า เห็น พระเจ้าข้า อสรพิษร้าย”

สิ้นคำตรัสของพระศาสดา พระราชาทรงอุทานว่า

“ถ้าชาวนานี้ไม่ได้อ้างบุคคลผู้เลิศในโลก เช่นพระองค์เป็นพยานแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตรอดแน่ แต่เพราะเขากล่าวคำที่พระองค์ตรัสแล้ว จึงมีชีวิตรอดอยู่ได้”

พระศาสดาทรงสดับคำของพระราชแล้ว จึงตรัสคาถาธรรมบทถวายแต่พระราช

“บุคคลกระทำกรรมใดแล้ว

ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง

ร้องให้น้ำตานองหน้า ได้รับผลกรรมอยู่

กรรมนั้นชื่อว่า ทำแล้วไม่ได้”

ชาวนาได้ยินธรรมบทนี้แล้ว ก็ได้บรรลุ โสดาปัตติผล(พระโสดาบัน)ในที่นั้นเอง

.....

พระศาสดาตรัสธรรมเทศนาจบแล้ว ภิกษุทั้งหลายที่มาประชุมกันฟังธรรม ก็บรรลุอาริยผล (ได้สำเร็จเป็นพระอาริยะ) มีโสดาปัตติผล เป็นต้น

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “คาถาธรรมบท พาลวรรค”

ข้อ ๑๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๔๑ “เรื่องชาวนา” หน้า ๑๙๙)

นักการเมืองมองเกษตรกรโดยตรงเป็นหัวคะแนน
 แต่พอมาเป็นรัฐบาลก็จะนำรำคาญ
 ต้องคอยช่วยโน่นช่วยนี่ แถมภาษีก็ไม่ได้เป็นกอบเป็นกำ...
 เป็นคนจนนี่ทั้งเกะกะ ทั้งนำรังเกียจจริง ๆ
 ถ้าไม่ให้คะแนน คงปล่อยตายทั้งเป็นแน่ ๆ!?

เกษตรกรจะพึ่งรัฐบาลตลอดชาติ หรือพึ่งตน?...เรามีคำตอบ!

๑. หมองูตายเพราะงู รัฐบาลก็จะแยในวิธีที่คิดว่า “เยี่ยม!” ลงทุนเป็นแสนล้านซื้อใจชาวนา ให้ราคาสูงกว่าพ่อค้า

วันนี้ “ยางพารา” ก็เรียกกร้อบ้าง ต่อไปล่ะข้าวโพด กะปิ หอม กระเทียม ฯลฯ?

ระบบซื้อเหมาเพื่อขายต่อ มีเงินก็ถึงก็ทำยาก เพราะลีนค้ารอช่วยมีมากมาย!

๒. ของเคยได้ หยุดเมื่อไหร่ก็มีปัญหา
 กิเลสตัณหามนุษย์ไม่เข้าข้างใคร
 มีเงินเขาก็นับเป็นน้อง หมดเงินเขาก็
 มองเราเหมือนหมาตัวหนึ่ง!

เพราะเหตุนี้ ลำพังจะใช้เงินซื้อใจเกษตรกร
 จึงไม่ไหว! ไ้อห้วงตายแน่!

รัฐบาลยุคบริโภคนิยม จึงต้องหาทางออกที่
 สวยงาม แม้ไม่ช่วย เขาก็ไม่ตำเรา!

วิธีที่ ๑ ส่งเสริมนายทุนใหญ่ให้ทำเกษตร
เกษตรกรรายย่อยจะค่อย ๆ หายไปอย่าง
เงียบเชียบ

เหนื่อยมากก็ขายทิ้ง

หนี้สินเยอะก็ขายทิ้ง

ลูกหลานเกษตรกรกรเขียร์ให้ขายทิ้ง

วิธีที่ ๒ ส่งเสริมสินเชื่อเกษตรกร ให้เขาหยิบ
ยืมเงินจากธนาคารได้ง่าย

ธนาคารเอกชนเขาไม่เอา กลัวหนี้สูญ แต่
ธนาคารรัฐใจมันคง เพราะเงินเป็นของประชาชน!

รัฐบาลพยักหน้าทั้ง ธกส. ทั้งออมสิน ทั้ง
กรุงไทย ต้องตื่นตัววิ่งหาลูกค้า วิ่งหาเงินสำรอง

เรื่องคินหนี้สิน ขอบคิดที่หลัง!

เป็นหนี้ท่วมหัวท่วมหัว ถ้าไม่ถูกยึดก็ต้องขาย
ทิ้งอย่างแน่นอน

เกษตรกรรายย่อยก็จะลดลงไปอีก

วิธีที่ ๓ ให้เงินชดเชยค่าปุ๋ย ค่ายา ค่านม
ค่าอะไรต่ออะไรก็ว่ากันไป ถือว่าซื้อใจกันไปก่อน

ช่วยหนัก ๆ ไม่ได้ ก็ช่วยปภิณกะ ลัฟเพเหระ

วิธีที่ ๓ ถือว่า ซื้อเวลารัฐบาล!

วิธีที่ ๔ ส่งเสริมนายทุนต่างชาติซื้อที่ดินได้
เกษตรกรเขาจนอยู่แล้ว ก็จะตัดสินใจ “ขายทิ้ง”
เร็วขึ้น

วิธีที่ ๕ ส่งเสริมอุตสาหกรรมให้นักเข้าไว้
พื้นที่ทำเกษตรก็จะค่อย ๆ ลดไปเอง

เกษตรกรก็จะค่อย ๆ หายหัวไป ล้มหายตาย
จากไป

ลูกหลานเกษตรกรก็จะหันมาเป็นลูกจ้าง
โรงงานมากขึ้น ได้เงินใช้ทุกเดือน ทุก ๑๕ วัน
เขาก็เลือกอยู่แล้ว!

๓. นักการเมืองมองเกษตรกรโดยตรง
เป็นหัวคะแนน

แต่พอมาเป็นรัฐบาลก็นำราคา
ไหนจะต้องคอยช่วยโน้นช่วยนี้ เงินก็ไม่
ค่อยมี

แลมภาษาก็ไม่ได้เป็นกอบเป็นกำเสียอีก

เป็นคนจนนี้ทั้งเกะกะ ทั้งน่ารังเกียจจริง ๆ

ถ้าไม่ให้คะแนน คงปล่อยตายทั้งเป็นแน่ ๆ!?

๔. ทางรอดในยุคทุนนิยม คือ “อุดรูรั่ว”

-ลดต้นทุนชีวิต

-ลดต้นทุนการเพาะปลูก

ลด-ละ-เลิกอบายมุข หัดช่วยตัวเอง

ก่อนที่จะให้คนอื่นมาช่วยเรา

เริ่มปลูกในสิ่งที่กิน และผลิตในสิ่งที่ใช้

เกษตรกรใช้เงินสดมาก ๆ ใน ๒ เรื่อง

๑) ใช้ซื้อกับข้าว เกษตรกรที่เข้าตลาดเพื่อซื้อ
กับข้าวแทนที่จะปลูกกินเอง

ถือเป็นเรื่องน่าละอาย!

๒) ใช้ซื้อปุ๋ย ซึ้อยา ใช้กับต้นไม้ต้นไม้

ชีวิตเกษตรกรก็เหมือนคนเมือง ต่างถูก
กระดุนในสิ่งไม่จำเป็น

บริษัทขายอาหารเสริม อาหารสุขภาพ รวย
อู้ฟู!

บริษัทขายปุ๋ย ขายยา รวยฉิบหาย!

เจ้าว่าอะไรดีก็ว่าตามเจ้า คุ่มไม่คุ่ม ไม่เคยคิด
เชื่อง่าย!

ใช้แล้วอนาคตของพืชของดินจะหายนะแคไหน
ไม่นำพา!

๕. มารณรงค์อย่าใช้ปุ๋ยใช้ยามาก

มาใช้ปุ๋ยธรรมชาติกันดีกว่า

อาหารเสริม ยาเสริม ได้ไม่คุ้มเสีย

ปุ๋ยเคมีเลิกซะ

ปุ๋ยอินทรีย์ก็ต้องซื้อ ก็ยังสิ้นเปลือง

มารณรงค์ปุ๋ยไบโอบีโอบุ๊ยกันเถิด

ทุกหนทุกแห่งมีปุ๋ยธรรมชาติมากมาย

ได้ผลช้าหน่อย แต่ลดต้นทุนมหาศาล!

ไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ

ปุ๋ยธรรมชาติ ฟาดินให้มา โยจึงต้องเสียเงิน?

ประหยัดต้นทุนขนาดนี้ ไม่ต้องกลัวเจ้าแก้กต

ราคา ไม่ต้องง้อรัฐบาลช่วยเหลือ

หากเห็นดี...ทำเลย!

๗

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

กรรมทุกกรรม หรือการกระทำทุกการกระทำ
ไม่ว่า ดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น“ผลวิบาก”ที่ตนต้องรับทั้งนั้น
ไม่ยกเว้น ไม่ขาดหกตกหล่น เราทำลงไปจริง
ทั้งกรรมทางกาย,วาจา,ใจ
เป็นสมบัติของตนทั้งสิ้น ทำแล้วไม่เอาก็ไม่ได้ด้วย
เรียกตามภาษาวิชาการทางธรรมว่า “กัมมัสสกะ”

● ภาพอินเทอร์เน็ต

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา **ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข**
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ“มีผลแน่” โดยเฉพาะ“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหากผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละ”แก่กันและกัน“นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง“ประโยชน์”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคัมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“ประโยชน์”ขั้นสูงขั้น คือ“สัมปรายิกัตถะ”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ“เทวนิยม”เพราะเข้าใจเรื่อง“ศรัทธาและศีล”ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง“ศีล”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง“ไม่สัมมา” เพราะแยก“ศีล” แยก“สมาธิ” แยก“ปัญญา”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง“ไตรลักษณ์”อย่างเป็น“ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อตตทานทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย และต้องมี“องค์รวม”ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา”(อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“ศีล” จนกระทั่งนำไปทำให้เกิด“สัมมาสมาธิ”และเกิด“ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อย่างเป็น“องค์รวม”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“ศีล” ก็ย่อมเกิด“ศรัทธา” และ“ศรัทธา”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย“องค์ธรรม”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์ขาริยสังข์” เป็น“บรมประโยชน์”ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข”(ปรมสุข)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยๆ

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่สัมมาทิฏฐิ”(มิจฉาทิฏฐิ) แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายิกัตถะ”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

เพราะไม่มี“วิชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในจิตที่มีพลังพิเศษ มีอำนาจพิเศษ ที่สัมมาทิฏฐิ

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“รูป”เป็น“นาม”อย่างสัมมาทิฏฐิ

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะของความเป็นสัญญา (ความกำหนดหมายหรือความจำ) ด้วยปัญญา หรือด้วยวิชา แท้จริง จึงกำหนดรู้ใน“สัญญา”ของตนว่า มีกิเลสที่ตนเอง

ยึดอยู่(อุปาทาน) แล้ว“กำจัดกิเลส”นั้นนอกจากจิตตนยังไม่ได้ มันจึงเป็น“จิต”ที่มี“กิเลส”ร่วมปรุงแต่งจิตใจของตนตามอำนาจของมันอยู่(สังขาร)

“จิตยังไม่สะอาดจากกิเลสนั้นๆ”เรียกว่า จิตยังมี“อุปาทาน” ภาษาทางวิชาการก็ว่า “สัญญาูปาทานักขันธ” (สัญญาขันธที่มีอุปาทานทำหน้าที่ยึดถืออยู่)

กิเลสมันจึงยังมีอำนาจ สามารถที่จะใช้“สัญญา”ทั้งที่มีมันยังมีกิเลสอยู่นั้นมากำหนดหมายอะไรต่ออะไรซ้ำซ้อนคือ ทั้งเอา“กิเลส”ที่ยังยึดไว้จำไว้มาใช้กับจิตตนเองอยู่มาใช้ ทั้งกำหนดหมายใหม่เพิ่ม“กิเลสใหม่”ให้ทำงานในปัจจุบันนั้นอีก กิเลสก็เพิ่มขึ้น “ตน”จึงยิ่งเลวร้ายยิ่งขึ้น

ผู้ซึ่งจึงยังคือ ผู้ซึ่งไม่มี“อิสระ” ยังตกอยู่ใต้อำนาจ“กิเลส” เจตนา(ความปรารถนามุ่งหมาย)ก็จะยังยึดกิเลสไม่ได้ ไม่สามารถให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งได้ ตาม“เจตนา”ของตน เพราะ“กิเลส”มันยังมีอำนาจมากกว่า เป็นต้น

เพราะ“สัญญา”ยังไม่“อิสระ” สัญญายังมี“อุปาทาน”คือ ยัง“ยึด”ตามทฤษฎี(ความเชื่อ) ตามธรรมเนียม-ตามความยินดี(อัศจรรย์)ของตนอยู่ เป็นต้น จึงยังมี“ตน”(อัตตา) หรือมี“สัญญา”เป็น“ตน”(อัตตสัญญา)อยู่

หรือ“นาม ทั้ง ๕”นั้นแหละ ล้วนยังถูกอำนาจของ“กิเลส”กำหนดขงการได้ออยู่

“เวทนา”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ตัว“สัญญา”เองก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง “เจตนา”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง “ผัสสะ”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง “มนสิการ”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง คือ“นาม ทั้ง ๕”ยังไม่สามารถทำตนเมื่อวิวัฒนาการพัฒนาขึ้นมาได้

“ปฏิจสุมุขบาท”ไม่เจริญก้าวหน้าสู่โลกุตระนั้นเอง

เพราะความฉลาด(จพายตนะ)ยังไม่เจริญเป็นอาริยะ ยังไม่มี“กำลัง”(อินทรีย์,พลัง)พอ ยังไม่“เห็นจริง”หยั่งลึกเข้าไป ว่า สิ่งต่างๆเหล่านั้นล้วน“ไม่เที่ยง(อนิจจัง)ไม่คงทน(อนิจจัง)ไม่คงที่(อนิจจัง)อยู่คงเดิมอย่างนั้นตลอดไปหรอก”

“ทุกข์”เท่านั้น“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”

ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตน ไม่มี“ความเป็นอย่างนั้น”

อยู่ตลอดกาลนานนิรันดรจริงเลย

เพราะไม่มี“วิชชา”ในความเป็น“รูปและนาม”แท้จริงจนสามารถทำให้“อุปจยะ”สู่กุศลจิตได้จริง

“เหตุ”เพราะแม้ความเป็น“รูป ๒๘”ก็ยังไม่รู้แจ้งในความเป็นปรมาตถัจจะชนิดที่เป็น“รูปรูป-นามรูป”สัมบูรณ์ที่สุดยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงใน“ลักขณรูป”ถึงขั้นเห็นจริงๆ ว่า ทุกอย่างมันต้องเสื่อมไปๆ คือ“ขรตา” มันไม่เที่ยง, ไม่คงที่หรอก ทุกสรรพสิ่ง คือ“อนิจจตา”ทั้งสิ้น

เพราะยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงใน“ลักขณรูป”ที่ตนเองสามารถถึงขั้นทำให้กุศลก่อตัวหรือเติบโตสั่งสมขึ้นในจิตตนได้“อุปจยะ” และรู้แจ้งเห็นจริงในขณะปัจจุบันโดยมันยังเชื่อมต่อกันอยู่, มันยังไม่ขาดสายกันไป คือ“สันตติ”

ภาวะที่มัน“ตั้งอยู่”(ฐ,ฐายิ)ใดๆ จะชั่วคราว หรือจะนานแสนนานนั้นมันล้วนเกิดด้วย“เหตุปัจจัย”ทั้งนั้นจริงๆ ซึ่งคนผู้นั้นจะต้องมี“อินทรีย์” จะต้องมี“พลัง”ถึงขั้นทำการสะสมส่วนที่เป็นกุศลได้สำเร็จ,

ถึงขั้นทำการพอกพูนส่วนที่เป็นกุศลได้สำเร็จ,

ถึงขั้นทำการรวบรวมส่วนที่เป็นกุศลได้สำเร็จ

การมีอินทรีย์-มีพลังเช่นนี้ได้ คือ ผู้มี“อุปจยะ”

และจะต้องยืนยันความจริงอยู่หลักๆโทเท์โต้งๆอยู่ช่วงนี้(สมยะ)ขณะนับแต่เดิวนี่(สัมปติ) เห็นภาวะมันต่อเนื่องกันอยู่ไม่ขาดสาย มันเกิดอยู่ๆไม่ขาดสาย

ต่อเนื่องอยู่ ไม่ขาดสายอยู่ นั่นคือ มี“สันตติ”

เรารู้แจ้งเห็นจริงความจริง“ภาวรูป ๒”ที่“ถูกรู้”(รูป)นั้นอยู่หลักๆโทเท์โต้งๆอยู่ตอนนี้ ภาวะใดจะเป็น“อิตถิภาวะอยู่” ยังไม่สูงสุดถึง“บริสุทธิ์ภาวะ”ผู้มีวิชชาที่ จะรู้แจ้งเห็นจริงภาวะนั้นๆอย่างสัมบูรณ์

ต้องมี“กาย”คือ“องค์ประชุมของรูปและนาม” ต้องมี“สัญญา”คือ“ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้และจำ”

ซึ่งมีทั้ง“ภาวะของมหาภูตรูป ๔” ทั้ง“ภาวะของนามรูป”อันเป็น“รูปของนามธรรม”เรียกว่า“อุปาทายรูป ๒๘” ไม่แยกขาดจากกันทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” มี“สัมพัทธ์”กันอยู่ ภาษาใช้เรียกว่า“กาย”(องค์ประชุม)

กาย หมายถึง องค์ประชุม,กลุ่ม,กอง,จำนวนที่รวมกัน,การรวมเข้าด้วยกัน,หมวดหมู่,ภายในตัวตน คือ การรวมเข้ากันของธาตุต่างๆมากมายหลายหลาก แม้แต่หมายถึง หมวดแห่งเจตสิกธรรมคือ เวทนา-สัญญา-สังขาร

กาย คำเดิวนี่ เป็นคำรวมแทนทั้ง ๓ อย่าง คือ

ทั้งกาย-วาจา-ใจ

ซึ่งคนละความหมายกับคำว่า ร่าง ที่เป็นภาษาไทย
ร่าง ในภาษาไทย หมายถึง สรีระ(ที่เป็นภาษาบาลี) รูป/
โครง, รูปทรง, ตัว, ลักษณะ, รูปโฉม, โครงสร้างของรูป,
ส่วนทั้งหมดของรูปโฉม ซึ่งไม่ใช่ความเป็น“นามธรรม”เลย

ซึ่ง“อุปาทายรูป ๒๔”ความเป็น“รูป”ก็มี “นาม”ก็มี
“อุปาทายรูป ๒๔”นี้มีอยู่ เป็นสิ่งปรากฏอยู่ ซึ่งจะ
“ถูกรู้”ด้วยญาณหรือปัญญาเราเองอยู่ครบพร้อม

และใน“อุปาทายรูป ๒๔”ทั้งหลายนั้นแหละ ที่เริ่ม
จากความเป็น“กายในกาย”นี้เองคือ“นาม”ทั้งหลายทั้งปวง
ซึ่งเป็น“นามรูป”(นามธรรมที่อยู่ในสภาพถูกรู้) และยังอยู่ในภาวะ
“มี”(โหด) ย่อมจะให้“ถูกรู้”ด้วยปัญญาหรือญาณของเรา

แต่ที่ต้องเรียกว่า“รูป”ก็เพราะมันอยู่ในฐานะของ
“ภาวะที่ถูกรู้” แม้ในตัวมันเองจะเป็น“ธาตุรู้”อยู่ เช่น เป็น
“ความรู้สึก”(เวทนา) ก็“ถูกรู้”ได้ เป็น“ความจำหรือความ
กำหนดหมายรู้”(สัญญา) เป็น“ความจัดแจงปรุงแต่งกันเป็น
องค์รวมอยู่”(สังขาร) หรือเป็น“ตัวธาตุรู้องค์รวม”(วิญญาณ)
ศึกษาให้สัมมาทิฐิเถอะ ฝึกฝนให้ดีๆเกิด จะ
บรรลุสำเร็จความจริงที่ลึกล้ำเหล่านี้ได้

เมื่อสามารถบรรลุสูงที่สุดก็จะอยู่อย่างไม่มี“ทุกข์” และ
อยู่อย่างมีประโยชน์คุณค่าให้แก่โลกแกสังคมตราบที่มีชีวิต
เราจึงมีชีวิตอยู่โดย“อาศัย”รูปนาม”ทั้งปวงเท่านั้น

และที่สำคัญ ถ้าใครไปหลงภาวะที่อาศัยมันอยู่
ขณะนั้น แล้ว“ยึดมั่นหมายว่า นี่แหละจริง นี่แหละแท้
นี่แหละเที่ยง(สัญญาะ นิจจาณี)” เราก็จะต้องซ้อกๆๆๆ
วิ่งหา แสวงหา มาเป็น มามี มาได้ ให้ตัวที่มันหลงยึดว่า
“จริง”ตามที่มีมันสั่ง-มันอยาก(ตัณหา)อยู่ไม่สิ้นสุดสักทีแน่ๆ

ก็ขอกลับวนไปพูดซ้ำซากอีกว่า “กิเลส”ไม่ใช่ของจริง
“กิเลส”เป็นผีหลอก “กิเลส”มันจรมมาหลอกเป็นคราวๆให้เรา
หลงว่า“ปรุงแต่ง”อย่างนี้“เกิดอย่างนี้ขึ้นแล้ว” แล้วมันก็หลอก
ว่า “นี่แหละคือภาวะที่นำได้นำมาเป็น” เราก็หลงเชื่อมัน
“อาการที่ใจเราก็เป็นไปตามมันหลอก” เราก็เลยเป็นไป
ตามมันหลอก” คือ โง่ไปตามผี ก็เลยเป็นผีไปตามมัน

พระพุทธเจ้าตรัสว่า กิเลสมันเป็น“อาดันตุกะ” คือ
มันแค่“ผู้มาเยือน”เท่านั้น มันไม่ใช่“เรา” มันไม่ใช่“ตัวเรา”

ผู้ได้พิสูจน์ จนเกิดปัญญารู้แจ้ง กระทั่งตนเองไม่ยึดมั่น
ถ้อยมั่นในกิเลส แม้แต่สิ่งที่อาศัย ก็อาศัยไปตามควร จึง
จะเป็นผู้เข้าใจในความเป็น“อตตะ” เพราะไม่ลึกลับใน
ความเป็น“อตตะ”แล้ว หมัดสั้น“ความรู้”(อวิชชา) จึงมี
ชีวิตอยู่กับ“การอาศัยอตตะ”อย่างผู้มี“วิพชา” ไม่ทำบาป
ทั้งปวง(สัพพปาปัสสะอกรรมัง) ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม(กุสลัส
สุปสัมปทา) เพราะทำจิตสะอาดได้แล้ว(สจิตตปรีโยทปนัง)

คนผู้นี้ชื่อว่า ผู้“อรหัตตา”หรือ“อรหันต์”
เป็นผู้หมดสิ้น“อุปาทาน”ใน“สัญญาขันธ์”แน่แท้
เนื่องจากเป็นผู้ได้“ศึกษา”พุทธธรรมมาอย่างสัมมา
ทิฐิ และปฏิบัติจนมีมรรคผลบรรลุได้จริงแท้

“สัญญา”จึงต่างกัน ด้วย“ความรู้”(วิชชา)ที่ต่างกัน
ผู้ไม่เข้าใจอย่างนี้ ย่อมไม่ปฏิบัติอย่างนี้ ก็ไปปฏิบัติ
แบบอื่น ย่อมได้ผลแบบอื่น ก็เป็นไปตามที่มีจริงเป็นจริง

พระอนุสาสน์มีชี้ไว้ชัดว่า “สัญญาอย่างหนึ่งย่อม
‘เกิดขึ้น’เพราะการศึกษา -สัญญาอย่างหนึ่งย่อม‘ดับ’ไป
เพราะการศึกษา” หากไม่มีการศึกษาที่สัมมาทิฐิจริงแล้ว
ย่อมไม่สามารถ‘ดับสัญญาที่ยังเป็นกาม’”(กามสัญญา) จะ
ไม่สามารถ‘ดับสังโยชน์’เครื่องผูกมัดความเป็นสัตว์ที่
ยังเสพกาม(กามสังโยชน์) เป็นต้น

ผู้มีกามกัถ์ กิเลสอื่นกัถ์ อยู่ในใจก่อนแล้ว อันเป็น
“สกสัญญา”คือความกำหนดหมายตามที่ตนเป็นตนมีกิเลส
อยู่ ยังมีอวิชชา จึงไม่พ้นแม้แค่“สักกายทิฐิวินิจฉัย”

ดังนั้น ป่วยการกล่าวถึงที่สุดชั้น“อรุปลัตว์หรืออรุปล
อตตะ” เพราะยังห่างความหวังอีกไกลที่จะสามารถเห็น
แจ้งว่า สัญญาอย่างหนึ่ง“ดับ” สัญญาอย่างหนึ่ง“เกิดขึ้น”
เพราะลึกล้ำยิ่งนัก ซึ่งมีศาสนาพุทธเท่านั้นที่สอนอย่างนี้

“ความดับ”หรือ“นิโรธ”จึงมีใช้“ดับ”สัญญากันตะพีต
จนกระทั่ง“ดับสัญญา”เป็น“อสังขณีสัตว์” ตาม“ทิฐิ”และ
การปฏิบัติของจิตสายใจเด หรือสายศรัทธาที่หลงยึดถือกัน
นัยสำคัญที่ว่านี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ปุฏฐปาทุตตร ข้อ ๒๗๙ ว่า “สัญญาของบุรุษ
มีเหตุ มีปัจจัย เกิดขึ้นก็มี ดับไปก็มี สัญญาอย่างหนึ่ง
ย่อมเกิดขึ้นเพราะการศึกษาที่มี สัญญาอย่างหนึ่งย่อม
ดับไปเพราะการศึกษาก็มี”

คำตรัสมียืนยันอยู่ชัดเจนอย่างนี้

ส่วนจิตตรรกะ หรือสายปัญญาบางพวกที่ไม่ชัดเจน เช่น คนที่ไปหลงยึดเอาแค่เข้าใจว่า“สัญญาเกิดขึ้น ก็มีสัญญาดับไปก็มี” พอตนใครครวญรู้ชัดแม่นยำแทนที่ ก็นึกว่าเป็นการบรรลุธรรมแล้ว หลงกันอย่างนี้ในพวกนักศึกษานิรุกติธรรมบ้าง นักปรัชญาบ้าง นักขบคิด เช่น ลัทธิเซ็นในชาวมหายานบ้าง ต่างได้รู้เท่านี้ ก็หลงว่าตนบรรลุสำเร็จแล้ว เพราะคนที่มิทวิญญู“มีจณา”ดังว่านี้ จะเข้าใจเพียงว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นธรรมชาติเท่านั้น เกิดขึ้น แล้วก็ดับไปทั้งสิ้น ไม่ละเว้นสิ่งใดเลย พอ“ตนเข้าใจชัดแจ้งแล้ว” เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดและดับ ก็รู้แจ้งจบแล้วนี้ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างก็ล้วนเป็นเพียงธรรมชาติ คือ มันเกิดขึ้น แล้วก็ดับมันก็ดับไป “ก็มันดับไปแล้ว”จะไป“ดับอะไรอีก” จะมัวมโขงคิดว่า มี“อตตตา”อะไรกันอยู่อีกเล่า?!

และจะพึงโทษว่า ถ้าใครขึ้นคิดว่า “ตนยังมีอตตตา” ผู้นั้นก็มีจณาทวิญญู เพราะ“ทุกสรรพสิ่งมันล้วนไม่ใช่อตตตา” แล้วจะไปมัวหลงว่า“มีอตตตา”อยู่ที่ไหนอีกเล่า!!!! แล้วก็ตัดสินว่าคนผู้นี้ยังหลงผิดเห็นว่า อตตตายังมี หรือหลงเห็นว่า ตนยังหลงสิ่งที่ไม่ใช่อตตตา เป็น“อตตตา”อยู่

ที่จริงทุกอย่างสักแต่ตัวว่าเป็นรูปเป็นนาม รูปก็เป็นรูป นามก็เป็นนามเท่านั้น อตตตาก็แค่รูปแค่นาม มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วก็ดับไป ผู้ใดขึ้นยังหลงเห็น-หลงเข้าใจ-หลงเชื่อว่าอะไรๆยังมี อตตตายังมี นั่นคือ ผู้ยังยึดว่า“มีตัวตน”ก็จะต้องไปล้าง“ตัวตน”ให้“ไม่มีตัวตน”อีกที

พวกนี้คือ พวก“นิรัตตทวิญญู” เป็นมีจณาทวิญญู เพราะไปหลงเห็นอยู่ได้ -หลงเข้าใจอยู่ได้ -หลงเชื่ออยู่ได้ว่า “รูป-นาม”มีตัวตน ก็รูปไม่ใช่ตัวตน นามก็ไม่ใช่ตัวตน มันเรื่องธรรมชาติล้วนๆต่างหาก ที่เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป!!!!

มันแค่“รูป” แค่“นาม”เท่านั้น ที่“เกิดขึ้น” แล้วมันก็ต้อง“ดับไป” ยังไงๆๆๆมันก็ต้อง“ดับ” ไปหลงยึดว่า“มันมี”อยู่ได้ ใครไปยึดเขาก็“มีตัวตน”เท่านั้นเอง ว่างอยู่ได้

ทุกอย่างเป็น“ไตรลักษณ์” ฐัจจก สามัญลักษณ์นี้ให้ได้ ก็จบแล้ว มันเกิด-มันดับไปอยู่ตลอดเวลา ไม่เห็นหรือ?

เพราะที่เท่านั้น มัน“มีแต่ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ความดับไป”ของเหตุปัจจัยเท่านั้น ผู้เห็นแจ้งได้อย่างนี้ คือ ผู้เห็น

“ธรรม” นี้แหละคือ ผู้เห็น“ตาภาค”แล้ว

ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น(ทวิญญู)เช่นนี้ เป็นภาษาที่มี“ความถูกต้อง”จริงอยู่ส่วนหนึ่ง แต่มันเป็นแค่“ปรัชญา”ในตรรกะเท่านั้น ซึ่งเป็นความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็นระดับหนึ่ง แค่เป็น“ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น”ที่เรียกว่า“ทวิญญู”ยังไม่ถึงขั้น“สัมมปปัญญา”

หาก“ทวิญญู”นี้จะมีความหรือมีเก่งเจริญขั้นได้ก็แค่“สุดมยปัญญา” สูงสุดก็แค่“จินตามยปัญญา”

ยังไม่ใช่“สัมมปปัญญา”ที่เป็นความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น(ทวิญญู)ที่ยิ่งกว่า เจริญขั้นสูงกว่า จนถึงขั้น“ภาวนามยปัญญา” ซึ่ง“ภาวนามยปัญญา”นี้เป็น“ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น”ที่มีสารสังจะเจริญพัฒนาถึงขั้นมีมรรคผล หรือเกิดผลธรรมในจิตใจที่เดียว จึงเรียกว่า“ภาวนา” ซึ่งแปลว่า“การเกิดผล”

ซึ่งสูงเลยพ้นไปกว่า “การเกิดมรรค”เสียด้วยซ้ำ จึงเป็นความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น(ทวิญญู)ที่สูงกว่าเจริญพัฒนากว่าแค่ขั้นได้รู้ได้ฟังมา(สุดมยปัญญา) หรือแค่นำมาขบคิดไตรตรองพิจารณาอย่างลึกซึ้งซึ่งจนทะลุปรุโปร่งที่เรียกว่า“จินตามยปัญญา”

เพราะเป็นความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็นที่สูงกว่าเจริญพัฒนาสูงกว่าขั้น“ภาวนามยปัญญา”อันเป็น“ภาวนา” ซึ่งคำว่า“ภาวนา”นี้แปลว่า “การทำให้มี-การทำให้เป็น-การทำให้เกิด” ซึ่งเป็น“การเกิด”(นิพพัตติ,อภินิพพัตติ)อันเป็นทั้ง“การเกิดของจิตใจ”(เจโต)และเป็นทั้ง“การเกิดของปัญญา”(ปัญญา)ที่ได้เจริญพัฒนาจากเดิมสูงขึ้นไปบรรลุธรรมเป็น“ความรู้”ที่ถึงขั้นมีสาระ“ภาวนามย”

ซึ่งคำว่า“ภาวนามย”นี้แปลว่า “อันสำเร็จด้วยการทำให้มีขึ้น-อันสำเร็จด้วยการทำให้เป็นขึ้นมาได้-อันสำเร็จด้วยการทำให้เกิดขึ้นมาได้” ที่เป็น“อุกโตภาค”(ครบ ๒ ส่วน)

“ความรู้”ขั้น“ภาวนามยปัญญา”จึงเป็น“ความรู้-ความเชื่อ-ความเห็น”ที่สูงเลยพ้น“ทวิญญู”หรือ“ทฤษฏี”เท่านั้น ซึ่งสูงขึ้นเป็น“การเกิดขึ้น”ของจิตใจใหม่ เป็น“ภาวะใหม่” เพราะได้กำจัดจิตใจภาวะส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”ของตนให้ดับไปได้ จึงมีทั้ง“การเกิดขึ้นและการดับไป”ของจิตใจผู้ปฏิบัติเอง ถึงขั้นมี“ผลธรรม”สำเร็จจริง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า การเกิดขึ้น-ดับไปนั้น “มีอยู่จริง” ทั้งที่เป็นธรรมชาติแห่งไตรลักษณ์ ผู้ขบคิดพิจารณาตีๆ ใครๆ เข้าใจได้ไม่ยากอะไรนี้ ไม่ลืกลับ ไม่ลืกซึ่งอะไรด้วย จึงเป็น “สามัญลักษณ์” จริง ก็ได้รับ “สามัญ” ปกติของธรรมชาติ

ซึ่งก็คือ **ไตรลักษณ์ที่เป็นสามัญลักษณ์ของธรรมชาติ** ก็อย่าไปยึดมั่นถือมั่น มันเป็น “อุปาทาน” ยึดถือไว้ได้แค่นี้ เรากรู้แค่นี้ ซึ่งก็แค่หลงยึดมั่นใจว่า ตนได้บรรลุ “ความรู้แจ้ง” ถึงที่สุดแล้วในความเป็น “ไตรลักษณ์” สัมบูรณ์แล้ว

แต่ถ้าได้ศึกษาและ “ยึด” อย่างสมทาน เช่น สมทาน “ศีล” เป็นต้น แล้วศึกษาด้วย “ไตรสิกขา” ให้สัมมาทิฐิ แล้วปฏิบัติให้เกิด “สัมมาสมาธิ” จนกระทั่งที่สุดบรรลุ “สัมมปปัญญา” (การรู้ชอบ, ปัญญาที่แท้จริง) เพราะสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย” เห็น “ความสิ้นอาสวะ” ของตนได้สัมบูรณ์ ชนิดที่รู้ อยู่เห็นอยู่ ชานโต ปัสสโต วิหริติ สำเร็จอิริยาบถอยู่ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ ดังที่ได้กล่าวถึงมาหลายคราแล้ว

เราก็จะสามารถทำให้ “สัญญา” เป็น “สัมมปปัญญา” ได้ด้วยการศึกษา จึงจะบรรลุไตรลักษณ์ที่ชื่อว่า “ปัจจัตตลักษณะ” นั่นก็คือ เป็นผู้มีมรรคผลอันได้เฉพาะตน

แต่ละคนที่ศึกษาเป็นสัมมาทิฐิ และปฏิบัติจนบรรลุ ได้จริง จนกระทั่ง “กิเลส” นั้น “ไม่เกิดอีก” หรือแม้แต่ “สัญญา” อย่างหนึ่งเกิดขึ้น “สัญญา” อย่างหนึ่งดับไปชนิดที่ “ดับสนิทถาวร” ได้ “สัญญา” ของตนเจริญสูงถึงขั้น “อภิสัญญานิโรธ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๓๘-๒๓๙ เป็นต้น

จึงจะเป็นผู้เข้าถึงไตรลักษณ์ขั้น “มีปัจจัตตลักษณะ” มิใช่ผู้มีไตรลักษณ์แค่ “สามัญลักษณ์” อันเป็นธรรมดา ธรรมชาติทั่วไปเท่านั้น แต่บรรลุถึง “ลักษณะของการเกิดผล นั้นในตน” เป็นปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ที่เดียว

“สามัญลักษณ์” นั้นเป็นเรื่องสามัญ ที่รู้ร่วมกันได้ ใครๆ ก็สามารถรู้ได้ ด้วยตรรกะเท่านั้นก็รู้ได้แล้ว ซึ่งเป็น “ลักษณะ ๓” เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ธรรมชาติทั้งหลายมัน ก็เป็นเช่นนี้ทั้งนั้น สามัญลักษณ์จึงเป็นแค่ “ความรู้” แต่ยังไม่ “ความจริง” ชั้นปรมาตธรรม

“ความจริง” ชั้นปรมาตธรรมนั้น หมายถึง ความจริง ของ “ผลธรรม” ที่ผู้ปฏิบัติบรรลุ “ลักษณะ ๓” ได้สำเร็จในตน

มี “ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” จึงชื่อว่า ปัจจัตตลักษณะ

ได้แก่ ผู้บรรลุลักษณะ ๓ คือ ได้ทำลายความเกิดขึ้นของกิเลสของตนได้ ก็ไม่มี “ความเกิดขึ้นของกิเลส” นั้น ในตน ก็ไม่มี “ความตั้งอยู่ของความทุกข์” นั้นในตน จึงมี แต่ “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” นั้นๆ ในตน

ซึ่ง “ปัจจัตตลักษณะ” จะเริ่มมีตั้งแต่ **ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายจนกระทั่งที่สุด ไปตามลำดับ** ปัจจัตตลักษณะ จึงคือ ผู้มีผลธรรมในตนไปตามฐานะฐานะของตนเองเฉพาะตน ผู้มี “ปัจจัตตลักษณะ” คือ ผู้มีลักษณะ ๓ ได้แก่

๑. ผู้พ้น “ความไม่เที่ยงนั้น” แล้ว มีความเที่ยง ไปตามลำดับ จนกระทั่งที่สุดท่านไม่มีอนิจจันนั้นแล้ว มีแต่ “ความเที่ยง” (นิจจัง) แล้ว นั่นก็คือ กิเลสที่ท่านดับได้ของ ตนนั้น ดับสนิท “เที่ยงแท้-ไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว” ได้ขาดจริง

๒. ผู้พ้น “ความทุกข์นั้น” แล้ว มีความเที่ยง ไปตามลำดับ จนกระทั่งที่สุดมีผลสำเร็จสัมบูรณ์ ท่านไม่มีทุกข์นั้นแล้ว ชนิดที่เป็น “ความเที่ยงแท้แน่นอน” (นิจจัง) แล้ว

ท่านไม่มีความทุกข์นั้นแล้ว นั่นก็คือ ทุกข์ที่ท่านดับ ได้ของตนนั้น ท่านได้ดับสนิทแล้ว **ไม่ตั้งอยู่ในจิตตนอีก** แล้วต่อไปชนิดที่เที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดไป (ัสสสตั้ง) ไม่แปรเป็นอันอื่นอีก (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไร หักล้างได้ (อสังหิริง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง) เพราะได้ “ดับเหตุ” นั้นๆ แล้วด้วยมรรคองค์ ๘ อย่างสัมมาทิฐิจริง “เหตุนอก-เหตุใน” ใดๆ ก็ไม่สามารถทำให้กิเลสเกิดขึ้นในใจท่านได้อีกแล้ว ในโลกจึงนับว่า “ไม่มีเหตุ” ทำให้ท่านเกิดทุกข์ได้อีกเลย

๓. ผู้ “ไม่มีตัวตนกิเลสนั้น (อนัตตา)” แล้วในตน มีความเที่ยง ไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดมีผลสำเร็จสัมบูรณ์ ท่านไม่มีตัวตนนั้นแล้ว ชนิดที่เป็น “ความเที่ยงแท้แน่นอน” (นิจจัง) แล้ว ซึ่งความว่า **ไม่มีตัวตน (อนัตตา) นั้นแล้วนี้** ก็คือ ตัวตนของรูปของนาม ทั้งหมดธาตุรูป ๔ และอุปาทายรูป ๒๔ ทั้งหมดก็ครบจิต ๑๒๐ และเจตสิก ๕๒ ที่ท่านกำจัด ส่วนที่เป็น “อกุศลธรรม” ในตนของตน (อนัตตา) นั้นได้สำเร็จ ท่านกำจัดได้จนดับหมดสนิทแล้ว ไม่เกิดในจิตตนอีกแล้ว ต่อไปชนิดที่เที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดไป (ัสสสตั้ง) ฯลฯ เพราะได้ “ดับตัวตน” นั้นๆ แล้ว ทั้ง “เหตุ” ของมันก็ได้

ด้วยอย่างสนิทเที่ยงแท้ยั่งยืน ไม่เกิด ขึ้นในใจท่านอีก แล้วเด็ดขาด ด้วย“มรรคองค์ ๘”อย่างสัมมาทิฏฐิจริง

นี่คือ บรรลุไตรลักษณ์ขั้นที่เป็น“ปัจจุตลักษณ์”

แต่คนที่หลงว่า ตนรู้แจ้งเป็น“สามัญลักษณ์”แล้วก็เชื่อว่า ตนแห่งทะเลปรหมัตถธรรมแล้ว คือ “ทุกอย่างย่อมเกิดขึ้น และดับไป วนเวียนอยู่เท่านั้น ไม่มีอื่น ทุกสรรพสิ่งมีแต่“ธรรม”(สิ่งที่ทรงอยู่)เท่านั้นที่เกิดขึ้น แล้วก็ต้องดับไป ยึดเอาอะไรไม่ได้”

แล้วก็หลงตนว่าตนรู้แจ้ง“ธรรม”ขั้นสูงสุดแล้ว

เพราะเห็นแจ้งแล้วว่า รูป-นามใดๆก็ล้วน“เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป อย่าไปยึดมั่นถือมั่น” เพราะฉะนั้น “ทุกสรรพสิ่งย่อมไม่ใช่ตัวตน” ไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น เป็นแต่การเกิดขึ้น และดับไปของรูปของนามเท่านั้น ในโลกนี้มีแค่“รูป”กับ“นาม”เท่านั้น ก็ใช่..ตามที่มีความรู้ ขั้นตรรกะ ขั้นสามัญ

[รายละเอียดเรื่อง“สกลัญญา”ที่เป็น“อภิสัญญา”นี้ ศึกษาได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ไปกฎปาหสูตร ข้อ ๒๗๕ ถึง ๓๑๓]

ผู้ที่มีจิตไปทางชอบคิด มีเหตุมีผล เหตุมากผลมาก ถนัดทางปัญญา นี้ เรียกว่า พวก“ตรรกจริต”

จริตที่ชอบตรรกะ หรือสายปัญญาดังว่านี้ จะมีทิฏฐิโด่งไปหา“อุจเจททิฏฐิ”(ทฤษฎีเห็นว่าทุกสิ่งขาดสูญ) คือ จะ“สูญญะ”ง่ายๆ โน้มไปทางหลงว่าตนเข้าใจดีแล้วเท่านั้นคือ บรรลุธรรม ก็อยากบรรลุเร็วๆ ก็จะมกง่าย เช่น แคเข้าใจ ลึกซึ้งซาบซึ้งว่า อะไรๆก็ล้วนถึงที่สุดคือ“ไม่มี”ทั้งนั้นแหละ ซึ่งทุกอย่าง“ขาดสูญ” ก็จริง สุดท้ายจริงๆนั้น อะไรๆก็ไม่มีอยู่จริง นั้นมันกำปั้นทุบดิน เพราะอะไรในมหาจักรวาลนี้ มันก็ต้องถึงขั้นสุดท้าย“สูญ”ทั้งนั้นแหละ แม้มันจะตั้งอยู่ได้นานเป็นล้านๆๆๆๆๆๆๆๆปี มันก็ต้องถึงสุดท้ายเสื่อมหมดไปเป็น“สูญ”ทั้งสิ้น คนที่ดวงตัดสิน“สูญ”เป็นความจบง่ายไป จึงโน้มไปทาง“นัตถิกทิฏฐิ”(ทฤษฎีที่ไม่มีมรรคผล) เป็นผู้มี“นัตถทิฏฐิ”(ทฤษฎีไม่มีอดีต)โดยแท้

นี่คือ จริตตรรกะ สายปัญญา จะต่งไปข้างไม่หลงเทพเทวดา เทพเจ้า ร่างกายแตกตายไปแล้ว ไม่กลัวนรก ไม่หลงสวรรค์หลังตาย จึงไม่กลัวนรกที่จะตก จะเอาแต่เสพสวรรค์ให้แก่ชีวิตเป็นๆนี้ หลงผลไปว่า“ความเป็นตนอยู่”มีเฉพาะในชีวิตเป็นๆนี้ เพราะตายไปแล้ว ไม่มีอะไร!!!

จริตอย่างนี้ จะไม่ยึดมั่นถือมั่นใน“รูป”ใน“นาม”เอาง่ายๆ เพราะตนเข้าใจชัดทะลุแล้วว่า ทุกอย่างมีแต่รูปกับนาม ทุกสรรพสิ่งเกิดเพราะเหตุปัจจัย ทุกอย่างมีแค่“ธรรม” คือ สิ่งที่เป็นสามัญลักษณ์ ตั้งอยู่ชั่วคราวเท่านั้นเกิดขึ้น แล้วก็ดับไป ยึดเอาอะไรไม่ได้ แล้วเขาก็เชื่อว่าเขาหมดความยึดมั่นถือมั่นแล้ว โดยที่ไม่ได้“ศึกษา”สมาทานฝึกฝนอะไร จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งในความเป็น“กาย”ในความเป็น“สัญญา”ได้อย่างถูกถ้วนครบครันสมบูรณ์

นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ชันท์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันท์ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันท์ ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อุต-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นได้ว่า“**ชีวิตนี้**”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อุต” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ

“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น“**ทรัพย์
ของตนๆ**”(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว
เพราะ“**กรรม** คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ
ชาตาน”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ จุดเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“**ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ**”
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“**กรรม**” หรือ“**การกระทำ**”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“**กรรม**”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี“**วิบาก**”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น“**บารมี**”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี
“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ
บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่**มนุษย์นับถือ
ว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่“**อำนาจของชาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มี
บารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดจนถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่ๆ** มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย**

**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชาตาน”ต่างหากขณะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสมโภทมิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโภทมิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง**
“**กรรม**” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่
เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ**(อาร์มภธาตุ) หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** สั่งสม
เป็น“**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น“**มโนกรรม**”แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า“**กัมม**”ที่หน้าหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ“**กัมมัสมณะ**”หรือ“**กัมมัสมโภทมิ**”และ“**กัมมทายาโท**”
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“**กัมมโยนิ**” ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“**กัมมพันธ**”จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง“**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ“**กรรม**”ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“**กัมมปฏิสรโณ**” ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัสมณะ”อันเป็นของ

ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียวว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และ**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวโคก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้ใน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘ ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีพ** ไม่มี**การค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕)** เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มิจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย**มิจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“โมหะ”ที่รู้ยากมาก ก็คือ การทำให้“กิเลส”โตขึ้น, มากขึ้น,หนาขึ้น,อ้วนขึ้นนั้น ยังเป็น“บาป” แต่เรากลับไปหลงยินดีที่กิเลสเราโตขึ้น,มากขึ้น,หนาขึ้น,อ้วนขึ้น ในทุกคราที่กิเลสเราได้สมใจ เช่น กิเลสกามได้เสพสมใจ กิเลสโทสะ

ได้สมใจ โดยเฉพาะกิเลสโมหะได้เสพสมใจ ซึ่งกิเลสได้ อาหาร มันก็อ้วนขึ้น,โตขึ้น,หนาขึ้น,มากขึ้น แต่ดีใจ

คำว่า**อ้วน,โต,หนา,มาก,ใหญ่**บาลีคือ**“ปฺลู”** คนที่ยังทำกิเลสให้อ้วน,โต,หนา,มาก,ใหญ่ เพิ่มขึ้นๆอยู่ จึงชื่อว่า **ปฺลูชน** คนที่ยัง**“เป็นสุข-ยินดี-พอใจ”**เมื่อได้**สมใจในกาม สมใจในโภค** คือคนยัง**“โมหะ”**ทั้งสิ้น และคือ**ผู้“สังสม กิเลสลงไปในใจ”** กิเลสก็หนา ก็โต ก็มาก ก็ใหญ่ ก็อ้วน กิเลสมันเพิ่มขึ้นๆในใจของตน นั่นเอง

นี้แหละ คือ ปฺลูชน นี้แหละคือ ยังเป็นบาป ที่**ต้อง“บํารั”** **ทำความเข้าใจกับคำว่า“บาป”ให้ดีๆเถิด**

บุญ คือ บํารัจิตสันดาน หรือบํารักิเลสที่มันยังมี
ในสันดานให้สะอาดหมด(สันดานัง ปุนาติ วิโสเขตติ)

บาป คือ กิเลส ที่ยังมีอยู่ในสันดาน

“บาปหรือกิเลส”จะออกจากจิตได้ ด้วย“กรรม”
ของตน หรือด้วยการกระทำของตน ผู้อื่นทำออกให้ไม่ได้

“กรรม”หรือ การกระทำ ไม่ว่า การกระทำทางกาย การกระทำทางวจี หรือการกระทำทางใจ เป็น**“กรรม”**ทั้งสิ้น **กรรมทุกกรรม หรือการกระทำทุกการกระทำ** ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น**“ผลวิบาก”**ที่ตนต้องรับทั้งนั้น

กรรมทุกกรรม หรือการกระทำทุกการกระทำ ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น**“ผลวิบาก”**ที่ตนต้องรับทั้งนั้น ไม่ยกเว้นไม่ขาดตกบกพร่อง เราทำลงไปจริงทั้งกรรมทางกาย,วาจา,ใจ เป็นสมบัติของตนทั้งสิ้น ทำแล้วไม่เอาก็ไม่ได้ด้วย เรียกตามภาษาวิชการทางธรรมว่า**“กัมมัตสกะ”**

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **สุกตทุกกฺขานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก** แปลว่า การกระทำดีหรือชั่ว เป็นผลวิบากทั้งสิ้น

เกิดอาการนั้นๆที่“ใจ”จริงๆ เป็นกิริยา ที่ถึงขั้นนั้นว่าเป็น**“กรรม”** นั่นคือ อาการหรือกิริยา ที่มี**การเคลื่อนไหวให้รู้ความหมายได้(วิญญูติ)** เป็นต้น

ดังนั้น จึงไม่ละเว้นแม้แต่“ใจ”ที่มันมีการกระทำ มีกิริยา เมื่อใจที่มันมีอาการขึ้นมา นี้แหละคือ “นามรูป”ที่ศาสนาพุทธเรารู้ ว่ากิริยานั้นมันเป็นกรรมของใจแล้ว ซึ่งเป็นการกระทำทางใจ เรียกว่า **มโนกรรม** อันเราจะต้องเรารู้ มีญาณปัญญาสามารถอ่านรู้**“อาการของใจ”**หรือแม้

[มีต่อฉบับหน้า]

เสียงข่อยข้างน้อยค่อยด้วยคน

● ลิขิตีลัจจะ ธรรมาธิปัตย์

การโค่นล้มหักดิบด้วยกำลังหมู่มวลชน
มักไม่ชนะถึงใจเท่ากับวิถีพุทธโลกุตระ

รู้จักสามัคคี มหาประชาชน : ปฏิบัติประชาธิปไตยทุนสามานย์

ธรรมเป็นอำนาจ ใช้ถืออำนาจเป็นธรรม

หลายคนชอบบอวดฉลาดสเปประมาทกลุ่มชุมนุมที่สวนลุมพินี จะไปมีน้ำยาอะไร เมื่อไหร่จะ
โค่นล้มทักษิณลงได้ ตูมันยากส์มากแน่นอน เลยชวนท้อแท้บ๊อแบ่ประมาณนั้น

สังคมเลวเพราะคนดีท้อแท้ สังคมแยเพราะมัวแต่เป็นไทยเฉยเมย ดูตาย มันก็ฉิบหายหมดเลยสิ ชิน
งอมืองอดินหลับไม่รู้ คู่ไม่เห็นได้ไงเอ่ย!

คนไทยไม่แล้งน้ำใจ มันต้องลุกขึ้นสู้ อย่ามาอ้าง มันยากนี้ ที่หาเงินอยากเที่ยวแรดๆ เหนื่อยถึงไหน
ยังเอาด้วยเต็มที

พ่อครูให้ดูตัวอย่างพระมหาชนก ต่อไม่เห็น
ฝั่งยังงอขวยลวยคอปไปเรื่อยๆ ดึกว่างอมืองอ
เท้าปล่อยตัวจมน้ำตายโง่ๆเปล่าๆ

สำหรับงานรัฐรักสามัคคีประชาชนโค่นทักษิณ
หนนี้ ท่านว่ามีแสงสว่างทางปลายอุโมงค์รำโรลิบๆ
รอวันดีคืนดีนัดกันเดินหน้าดูไป GO ON & SEE
OUT เป่านกหวีดตีพริบแสนสองแสน ไม่ก็หนัก
ชนล้าน รัฐบาลอีโง่หน้าด้านขนาดไหนๆ มันทน
ทุ้ช้อยไม่ไหวหรอก...

ใครฟังยังงี้มักเถียงต่ออีก อีโง่ไปเค้าเอาอีตัว
อื่นมาลุยใหม่ จะมีปัญญาทำอะไรมันได้ คนชอบ
จมอยู่ในกรอบกะลาครอบ ออกนอกกรอบอย่าง
พระโพธิสัตว์ไม่เป็น จึงน่าเห็นใจ และไม่มီးอะไร
ดีกว่า ตัดบท เอาไว้ค่อยดูไปเถอะน้อง!!

**เรื่องของเรื่องคือคนอยากชนะไวๆ และ
จำเป็นต้องใช้กำลัง ฝืนง่าย ๆ แบบนั้นเลย
ไม่ยอมเชื่อมันที่จะ “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป
ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ”**

ด้วยเหตุนี้ เป้าสุดท้ายมันอยู่ที่ตีแผ่ความจริง
ให้คนดีมีปัญญาตื่นรู้ สำนักโลกซึ่งทั่วถึงพอ
เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น

หน้าโง่ก่อนหน้าอีโง่

ณ ที่นี้ข้าน้อยขอสารภาพบาป ๔๒ ปีก่อน ย้อน
หลังครั้งฟังพระโพธิสัตว์เทศนาได้ร่วมลานอโศก
วัดมหาธาตุ แม้จะเกาะติดศรัทธาธรรมะทวน
กระแส ไม่เคยพบเห็นที่ไหนเหมือน ทว่าไม่วาย
กลางแคลงเหมือนดูแคลนแนวทางพระโพธิรักษ์
ว่า งานประกาศโลกุตระธรรมให้คนฟังนับสิบ
นับร้อย แล้วเมื่อไหร่ศาสนาจะนำพาแก้ปัญหา
บ้านเมืองได้ละ อีกนานถึงไหนจะไหวหรือ?

ยุคนั้นเผด็จการทรราชถนอม-ประภาสครอง
เมือง และลัทธิคอมมิวนิสต์ยังเฟื่องฟูอยู่ไม่น้อย

คนหนุ่มอย่างข้าพเจ้าไม่เอาด้วยกับคอมมิวนิสต์
ที่คิดวัตถุสำคัญกว่าจิตใจ แต่เห็นด้วยว่า มันต้อง
ยึดอำนาจรัฐ ถึงจะจัดบ้านเมืองใหม่ได้

พอเกิดเหตุ ๑๔ ตุลา ๑๖ ตะเพิดรัฐบาลถนอม-

ประภาสสำเร็จ ขบวนการศึกษาผองาด ประชาชน
ศรัทธาให้เงินถึง ๑๙ ล้านบาท ไม่ทันไรก็มีการ
โกงในหมู่ผู้นำนักศึกษา กระทั่งกรณีขบวนการศึกษา
ถูกทำลายเอาคืนเมื่อ ๖ ตุลา ๑๙ จนต้องหนีเข้าป่า
เป็นคอมจับปืนสู้

ข้าพเจ้าค่อยถึงบางอ้อว่า **หากขาดคุณธรรม
แก้ปัญหาบ้านเมืองไม่ได้ยั่งยืนเด็ดขาด!**

ต้นตอวิกฤต เกิดจากต้นน้ำนักการเมือง
วิปริตเป็นหัวเรือใหญ่ ธรรมาธิปไตยเลยจำเป็น
ต้องเข้ามาเป็นแก่นแกนอย่างสำคัญ ทั้งในฝ่าย
ประชาธิปไตยเสียงข้างมาก หรือเผด็จการคณะ
วิปของพรรค

อนึ่ง การโค่นล้มทักษิณด้วยกำลังหมู่มวล
โดดๆ ดังที่ทำกันอยู่ มักไม่ชนะถึงใจเท่ากับวิถีพุทธ
โลกุตระ ซึ่งดูว่าช้าไม่ทันใจ แต่มันยอมเร็วไวที่สุด
แล้วตามจริงเท่าที่ธรรมะจัดให้ได้ลงตัวตามเหตุ
ปัจจัย

อหิงสาคนดี-บุญนิยมโพธิรักษ์

มาถึงวันนี้ ณ ที่นี้ไม่อยากเชื่อเลยว่าพ่อครู
สามารถนำพาหมู่มวลชาวกองทัพธรรม แม่เล็ก ๆ
เข้ามามีบทบาททางการเมืองภาคประชาชน ใน
ระดับชาติเกินคาดหมาย

จากภาพพจน์พระโพธิรักษ์ผู้ทรงศีลเคร่งครัด
มังสวิรัตติ ไม่โกนคิ้ว สมณะ ไม่มีเงินทองสมบัติ ฉันท
ข้าวหนเดียว เดินเท้าเปล่า เทศนาปฏิบัติตัดกิเลส
บำเพ็ญสมาธิสมาธิ เป็นวิถีพุทธแบบอโศกคนละ
อย่างกับกระแสหลักอีกต่างหาก

พ่อครูใช้เวลาสี่สิบปี เพื่อสร้างคน จนเกิด
กลุ่มชุมชนสาธารณสุขอโศกทั่วภูมิภาคของ
ประเทศ จนพึ่งตัวเองได้ กระทั่งพร้อมทำ
ประโยชน์กว้างเกือบขึ้นทั้งทางเศรษฐกิจและการ
เมืองครบเครื่อง...

ปรากฏการณ์วันนี้ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ต้อง
มาสอนประชาธิปไตยใหม่คือได้เป็นทั้งนักการ
ศาสนาและนักการเมืองไปด้วยในตัวเบ็ดเสร็จ
ทำนองเดียวกับมหาตมะ คานธีเคยทำสำเร็จมาแล้วนั้น

ไม่น่าเชื่อเลยว่าวิกฤติกลายเป็นโอกาสของวีรบุรุษโดยจำเป็น คิดดูเถอะ ประชาธิปไตยของไทย ๘๑ ปีมาแล้ว ปล่อยให้ทุเรศชั่วร้าย ประวัติศาสตร์เผด็จการรัฐสภาและประชานิยมทุนสามานย์เช่นฮิตเลอร์แห่งเยอรมนีเคยทำพินาคมาแล้วด้วย กูรูทั้งหลายโดนไม่แฉโผยให้คนตื่นรู้เสียก่อนบ้างตั้งแต่ต้นน้ำ

พ่อครูไม่เคยเป็นกูรูนักรัฐศาสตร์กะเขาเลย กลับมาต้องบอกให้รู้จักใช้สิทธิ์ประชาธิปไตยทางตรงสด ๆ เช่นชุมนุมประท้วง ๑ คน ๑ เสียง ออกมาหมิ่นคนก็หมิ่นเสียง จึงเป็นตัวขี้วัดเรียบง่ายทันการอย่างดีที่สุด คือรัฐสภามันต้องมีสภาประชาชนข้างถนนคอยกำกับถ่วงดุลประมาณนี้แหละ

บทบาทพระโพธิสัตว์ลักษณะสูงสุดคือนิสสัยสามัญอย่างอรหันต์จึงง ตั้งที่พ่อครูชูธงธรรมะนำหน้าการเมืองให้มันหายยุ่ง ภาพสมณะเทศนาธรรมะบนเวทีที่ชุมนุมการเมือง นับเป็นปรากฏการณ์ใหม่ใต้ฟ้าเมืองไทยอันน่าตามดูไปเรื่อยๆ!

โคตรสามานย์ บูรณาการต้นน้ำ

ถึงนายกบฏยิงและของเราจะเง่าว่างเปล่าหัวคิดขนาดไหน ไม่บังควรเหยียบย่ำจนจมดิน จะว่าไปคุณเธอน่าสมเพศไม่เคยพบเห็น หลวมตัวมาเป็นหัวหน้ารัฐบาลเพื่อไทยได้ใจไม่รู้ โทษคนต้นยกเชิดขึ้น ช่างใจดำอำมหิตลั่นตี ผ่าส่งมาให้ล้างคมเชือดนึ้ม ๆ สุดลึ้มทิ่มคำด่าสารพัด ประหลาดช่างหน้าด้านหน้าทนต์เหลือเชื่อ...

เมื่อมีคนประจานฉีกหน้าลือลือไม่วายปองนายพัลวัน มันก็ทำถูกคนหนึ่งอีกคนก็ผิด ความจริงอยู่ที่ตัวนางปูเอง เป็นถึงนายกรัฐมนตรีกองกบฏกลาโหมคุม ๓ ทัพ เธอมีก๊นเก่งมาจากไหนเชียวดีแต่เที่ยวแรดเหลวไหลให้เขาเหยยหยัน เป็นเหยื่อมันปากชาวบ้านดีเหมือนกัน

เก้าอ้นนายกบฏมันคงร้อนกันเป็นบ้าถึงนั่งไม่ติดอยู่ไม่สุข หาเรื่องหนีเที่ยวไม่เสร็จ ผลาญงบอุดหนุนร้อยแปดสรรพคุณเนาหมื่น บรรยายไปใครอยากฟังเสียอารมณ์ เอาสั้นๆ ปัญหาประเทศนี้นางปูยิงและ

มีสูตรเด็ดแก้ได้ครบจักรวาล คือให้จัดบูรณาการตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ถึงปลายน้ำ สี่คำจำไว้ งานไหน ๆ เรียบร้อยหมดด้วยประการฉะนี้

โดยเฉพาะไหน ๆ จะไล่เรียงบูรณาการให้ถึงต้นน้ำ อย่าลืมนัดตำรับทักษิณาธิปไตย ใช้ทุนสามานย์ บูรณาการประชาธิปไตยผีเปรตเผด็จการสภาชี้ช้า จนกระทั่งตั้งรัฐบาลเพื่อไทยแล้วหน้าไหนจะไปแข่งโคตรโกงลงนรก ยกเว้นใจสุดซอຍ ถอยไม่เป็น

จะเห็นชัดว่า เหตุเพราะคนสามานย์โคตรโกงขึ้นไปมีอำนาจในแผ่นดิน ทางแก้กลับคือธรรมะต้องไปยุ่งการเมืองให้หายชั่ว ส่งเสริมคนกล้าดีเข้าไปมีอำนาจแทนที่พวกสารเลว ตั้งในหลวงทรงชี้ทางสว่างไว้ จนไม่น่าล้งเลสงลัยเลยสักนิด

ลวงโลกได้ชั่วคราว ยินยาวต้องของจริง

หลังจากทักษิณรวยและจากล้มปทานมือถือแล้วก้าวกระโดดสู่เวทีการเมือง แทกตาคนว่าผมรวยพอแล้ว หลายหมื่นล้าน ขอใช้หนี้แผ่นดินชูธงพรรคไทยรักไทยผงาด คิดใหม่ ทำใหม่ โดนใจคนยกใหญ่ เขียร์กันแหลก

ครั้นลวงโลกไม่ทันนาน ลันดานโผล่หางยาวขึ้นเรื่อย กว่าจะเริ่มรู้ทันทักษิณ คนทั้งแผ่นดินหลงเหยื่อประชานิยม ๓๐ บาทรักษาทุกโรค แจกทุนหมู่บ้านละล้าน

เวลาที่สุดในแผ่นดิน คือหากินบนคำว่าช่วยเขา วาทะพ่อครูนี้มีตัวจริงเยอะเยอะ แต่เบอร์หนึ่งต้องโคตรโกงทักษิณศรีธนญชินไม่มีใครเทียบ

ทำไปทำไม จากคิดใหม่ทำใหม่ แผลงมาเป็นทักษิณคิด เพื่อไทยทำ นับวันยิ่งระยำ ไม่ว่าจะ เป็นเงินกั๊น้ำท่วมสามแสนล้าน นโยบายรถคันแรก บ้านหลังแรก ขึ้นเงินเดือนหมื่นห้า จำนำข้าวอีกเจ็ดแสนล้าน เน่าเจ็งเป็นว่าเล่น

ผลาญงบประมาณเพิ่มหนี้บ้านหนี้สาธารณะไม่สะใจ กำลังดันเงินกั๊ ๒.๒ ล้านล้าน รถไฟความเร็วสูง มาถลุงต่อ อ้างว่าไม่ใช่เงินแผ่นดิน โฉนไม่ถามหน้อยแล้วมันเงินบิตรมารดาใครหว่า

ถึงประชาชนต้องใช้หนี้ยาวห้าสิบปี!

นับวันนับคืน ทักษิณยิ่งบ้าอำนาจ เข้ม
ประมาทคนไทยเป็นควายทั้งประเทศประมาณนั้น
ถึงต้นทุรังบ้าระห่ำระยำตำบอนสารพัดหักดิบ จะ
แก้ ธรณ.มีแต่ ส.ว.เลือกตั้ง แก่ ม.๑๙๐ ทำสัญญา
ต่างประเทศไม่ต้องผ่านสภาก่อน ไม่ต้องเอ่ยถึง
พ.ร.บ.นิรโทษกรรมล้างผิดทักษิณและลี้ล้อคดี
อาญา บ่อนทำลายชื่อแปนิติรัฐ

ทักษิณถือดีมีสภาโจรอยู่ในอุ้งตีน บังอาจใช้
กฎหมายเป็นตราขังประทัตชั่วตามใจกู จะล้าง
ผิดให้เป็นถูก เหมือนไม่เคยเกิดคดีความ

ลุยไปเลยเพ! ผันไปเหอะ แล้วแต่จะเลอะ
เทอะเพื่อเอาอย่างไรก็ได้ ทว่าไม่มีวันเป็นจริง เมื่อ
ประเทศไทยยังมีพระสยามเทวาริราชครองใจคน
ทั่วแผ่นดิน ใครไม่อยากเชื่อไม่ต้องไปถามยายเชื่อ
เมื่อคอยดูไป go on & see out!

ดูตัวอย่างชี้เทอ จะออกกฎหมายล้างผิดคดี
อาญา พาพวกแตกแยกขุ่นตายหะ เพื่อเข้าเป้า
ปรองดอง ชงเองกินเองมันไม่ครือ หันไปเอาแผน
โลกล้อมประเทศดีกว่า อุตสาห์ออกเทียบเชิญ
นายโทนี่ แบลร์ อดีตนายกรัฐอังกฤษเป็นต้น มา
สปีชเมื่อต้นกันยา เรื่องผืนกกำลังสู่อากาศ :
เรียนรู้ร่วมกันจากประสบการณ์

ผู้ตั้งกฤษฎาณายนี้ กลับชี้ชัดว่า **ประชาธิปไตย
ไม่ใช่แค่เลือกตั้ง** แม้มีเสียงมากในสภาแล้ว ไซ้ว่า
จะทำอะไรได้หมด มันต้องฟังเสียงข้างน้อยด้วย
จะแก้ปัญหารัฐบาลต้องไปรงใส ตรวจสอบได้
กระบวนการยุติธรรมต้องมีอิสระ สามารถทำงาน
ได้ไม่ถูกแทรกแซง สังเขปสำคัญดังนี้.

**นายโทนี่ แบลร์ พุดผ่าตรงประเด็นเหมือน
เห็นกับตา เท้ากับตบหน้ายังลักษณะแถมเคาะ
กะโหลกกลวงให้ด้วย อยู่ดีไม่ว่าดีลงทุนจ้าง
วานเขามาตั้งไกลอีกต่างหาก แบบนี้จะหนีหน้า
อีโง่ไปไหนพัน!**

เพราะฉะนั้นสงสารยิ่งลักษณ์ช่วยเชียร์ประเด็น
อย่าให้เป็นนายกยิ่งและต่อเด็ดขาด ประเทศยิ่ง
พินาศ นายกฯยิ่งบาปสาหัสใหญ่

ด้วยเหตุระบอบทักษิณ เจ้าเล่ห์ตั้งแต่ต้นน้ำ
ยันปลายน้ำดั่งที่กำลังบ้าดีเดือด ลุยปิดเกมเงินกู้
๒.๒ ล้านล้านในสภาชี้ช้าขณะนี้

หากกู้เงินนอกงบประมาณหนี้ทำได้อลุลยศาล
ธรณ.สมมติไม่ตัดขาด ต่อไปจะถลุงหนี้บ้านเบิกให้
ใช้คืนข้ามชาติเกินร้อยปีเท่าไรก็ได้เช่นนั้นหรือ

ยิ่งถือว่ามีใช้เงินแผ่นดิน ระเบียบงบประมาณ
เลยไม่เกี่ยวใช้กระดาดสองแผ่น สิ่งสภาพ
ไฟเขียวก็ล้านล้านผ่านโลดหมด สำนัก
งบประมาณคงอยู่นอกสายตา หรือสำนักตรวจ
เงินแผ่นดิน ไม่มีสิทธิ์มาจูนลิท่าหวังว่ามันแค่
ความรู้สึกนึกคิดเอาเองเหมือนข้าวของอีแพง ใคร
ชี้ต่อต่อแลกกันแน่แสะ?

เผด็จการทักษิณจึงลับลวงพรางด้วยเลื้อคลุม
ประชาธิปไตย ขึ้นต้นเป็นมะลิซ้อน พอแตกใบ
อ่อนเป็นอุตพิตไปฉิบ

ณ ลมหายใจเฮือกนี้ ไม่มีอะไรต้องปิด ๆ
บัง ๆ อย่างนางปูเนา เธอก้าวพันย่างอายุจะชาย
ชี้หน้าบานไหนไม่อัน อีฉันทนเก่งเสมอ เข้าตำรา
ด้านได้อายอดรีเปล่ามึทราบ สงสัยเคล็ดวิชา
หน้าด้านช่วยปูเอาอยู่หมดเป็นแน่...

เห็นไหม ใครอย่ามาด่าแสนแสบเผด็จยัง ไม่
เห็นกระเทือนทรงนางปูเลย ต่อให้เปรียบเปรย
ถึงกะหรีแค่ชายตัว หลึงชั่วร้ายชาติ ประจาน
ขนาดนั้น เธอยังนิ่งเฉย ล่าสุดคนช่างอึดว่า "อีโง่"
เธอคงชินชาติไปอย่างนี้

เท่าที่ร้ายยาวสาวไล่ในให้เห็นบ้างว่า แม้
ทักษิณจะดังเร็ว ก็พู่เฟื่องไม่กี่ปีแรก ๆ เอง ไม่ทัน
โรกลับดิ่งเหวลงเรื่อย ๆ จึงหายห่วงอย่างกลัวชาติ
ชั่วจะผงาดคืบฟ้าไปถึงไหน ๆ ยิ่งต่อแหลมหมกหมัก
เนาในโครงการยักษ์ ๆ จะบังอาจปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ
ยังงโง

ฉะนั้นนับวันแน่นอนพื้นที่โคตรโกงโดน
กระชับคืบแคบลงทุกที เหมือนความมิดยอหมับ
หายเมื่อมีแสงส่องสว่าง

ในขณะที่ฝ่ายธรรมะ ใช้แต่ความจริงเข้าสู่
หูดาประชาชนรังแต่สว่างแจ้งขึ้น ดังที่แม่น้ำร้อย

สายไหลมาพบกัน เป็นฝันอันกำลังเกิดจริง คือสภาพประชาชนปฏิรูปประเทศไทย ประกาศเปิดตัวพร้อมพริกสามัคคีภาคีตั้งต้นถึง ๔๕ องค์กร อันประกอบด้วยทั้งกองทัพประชาชนโค่นล้มระบอบทักษิณ กองทัพธรรม สยามประชาภิวัฒน์ กลุ่มหลากหลาย ไทยสปริง กลุ่มกรีน ชมรมนักธุรกิจฯ...

กล้าประมาทคนไทย ได้เวลาถึงชาติ

ในขณะที่ประชาชนกลุ่มสำคัญใช้เล่น เปิดฉากจุดกระแสปฏิรูปการเมืองยกใหญ่ ฟุ้งเป้าประเดิml้างบางระบอบทักษิณก่อนอื่นใด จากนั้นยังงัดต่อไม่ต้องห่วงจะตะแหมเข้าปากหมาดังเคยไม่เอาแล้ว

ฝ่ายพรรคเพื่อไทยกลัวตกรกระแส เลยจัดตั้งคณะปฏิรูปการเมืองขึ้นมาชิงพื้นที่ข่าวบ้าง ยิ่งลักษณะอยากได้หัวเรือใหญ่มีกินเช่นหมอบระเวศ วะสี หมอบไม่เอาด้วยเพราะเคยทำแผนกระจายอำนาจสร้างองค์กรท้องถิ่นให้เข้มแข็ง ทำนองนั้นรัฐบาลไม่เห็นแยะเลย

เสร็จแล้วไปลากบรรหารมาเป็นตัวชูโรง เสือเตี้ยก็สะเออะรับประสานเวทีนี้ ใครจะไปเชื่อ น้ำยาไม่ว่าปูเนาหรือเต่าปลาไหล คนไม่ขอเป็นฝ่ายค้านเด็ดขาด กลัวอดอยากปากแห้ง!

ซึ่งรัฐบาลโคตรโง่งและก๊วนร่วม ช่างไม่เจียมกะลาหัว ถึงทะเลสิ่งจะตามแห่ปฏิรูปบ้าง ทางที่ดีสุด เหล่าข้าฆ่าทักษิณหรือตัวปัญหาของชาติ มันน่าจะเฉดหัวตัวเองไปไกล ๆ ก่อนจะโดนตะเปิดจากสหบาทาของมหาประชาชน ไม่นานเกินรอวันหนึ่งวันนั้น...

หันไปมองเขมรกำลังตื่นตัว ฮุนเซนว่าแน่ ๆ ครอบอำนาจยี่สิบกว่าปีถึงที่ขาลงอย่างแรง ผลเลือกตั้งที่ผ่านมา สม รังษีฝ่ายค้านไม่ยอมรับเพราะโง่งกันสะบัดขนาดนั้น ฮุนเซนยังชนะแค่สูสีกันมาก

ตีไม่ตีรัฐบาลฮุนเซนจะไปก่อนยิ่งลักษณ์รีเปลาคนไทยคงต้องอายเขมรไหมเนีย

อย่างไรเสีย ส่วนตัวเชื่อคนไทยไม่แล้งน้ำใจ แต่ไหนแต่ไรมา จึงไม่เคยคิดว่าไทยเราจะฉลาดน้อยกว่าเพื่อนบ้านแม่เขมร

อีกไม่นานนักดอก ปรากฏการณ์ตื่นตัวตื่นรู้ จักบังเกิดขึ้นเกินคาดหมาย

ยิ่งรัฐบาลปูเนาพายุยู่ย่าตาท้องประเทศไม่เกรงใคร มีสภาชี้ขาดให้เต็ม ๆ ตามใบสั่งสารเลวพวกนี้ มันจะมีหัวคิดจิตสำนึกดีที่ตรงไหน คงได้แต่ตามกันไอ้เงี้ยวพอดันน้ำดูย ๆ ไป ซึ่งไม่มีที่ไหนในโลกจะออกกฎหมายให้กู้อาบอคอแตกอย่างปูเนาให้เอาอยู่ นี่ นักกฎหมายใหญ่เช่น ดร.คณิต ณ นคร ยืนยันว่าไม่เคยพบเห็นเช่นกัน

ดังนั้นเราท่านไม่ต้องไปโมโหทั้งไอ้เงี้ยวหรือไอ้เงี้ยวมันขาดทุนเปล่า ๆ สู้เอาแรงไว้คอยโดดเดี่ยวเที่ยวประจานพวกมันไปทุกแห่งหน ต่อให้หน้าด้านหน้าหนาถึงไหน มันต้องถอยวันยังค่ำ ตรงกันข้ามกับเรา คนดีต้องสามัคคีเดินหน้าเรื่อย ฉลาดสู้ดูไป

ผู้สู้เอาดีอยู่ยอมจำเริญ ผู้สู้เอาช่วยอยู่ ย่อมฉิบหายเอง สุวิชา โน ภวัง โทติ ทูวิชาโน ปราภโว

๗

ความเห็นอันพร้อมเพรียงกัน

เมื่อชนมีความเห็นอันพร้อมเพรียงกันมีความเห็นอันสอดคล้องตรงกัน มีความเห็นเสมอสมานกัน เป็นทิวีสามัญตา แม้ว่าจะขัดกันบ้างในรายละเอียด แต่ความเห็นหลัก เป้าหมายใหญ่ อุดมการณ์สุดท้ายตรงกันแล้วไซ้ก็ย่อมจะทำให้ชนหมู่นั้น กลุ่มนั้น สามารถจะนำพา การกระทำ กิติ สิ่งที่จะสร้างสรรกิติ ไปสู่ทิศทาง เป้าหมายได้อย่างมีพลัง ยิ่งประพฤติตน ลังวรตน ไม่มีมานะ อัดตา หรือ พยายามลดมานะ อัดตา พยายามเห็น ความสำคัญของความสามัคคี ความปรองดอง รวมกันอยู่เป็นเอกภาพ ได้มากเท่าใด ชนผู้นั้น ยิ่งจะมีกำลัง มีสมรรถภาพ สามารถสร้าง สรร จรรโลงสิ่งที่มีงหมาย อุดมการณ์ที่ปรารถนา ได้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ กำลังของความเห็นที่รวมกัน ความเข้าใจ ที่ตรงกัน และการลดมานะกิเลส สองจุดใหญ่ ๆ นี้ จะทำให้ กำลังของหมู่ชน สมรรถภาพ ประสิทธิภาพของ หมู่ชน กลุ่มใดก็ตาม เป็นหนึ่ง เป็นเอก เป็นเลิศ ในโลก

● (คาถาธรรม) ๖ ตุลาคม ๒๕๒๙

● นายชิง วินเทอร์

เรื่องที่ ๑ นาฬิกาติดข้างฝาของรัฐสภา
ลั้งชื่อ ๒๐๐ เรือน ในราคาเรือนละ ๓๕,๐๐๐ บาท

เรื่องที่ ๒ นายกรัฐมนตรียังลักษณะไปต่าง
ประเทศ ณ ขณะนี้ รวม ๔๒ ประเทศ นับครั้งได้
๔๕ ครั้ง (หมายเหตุ เข้าร่วมประชุมในรัฐสภา
กี่ครั้ง ใครทราบบ้าง?)

เรื่องที่ ๓ ส.ส.เปิดคลิปสยิวขณะอภิปรายร่าง
งบประมาณแผ่นดิน (หมายเหตุ แกรอยกมืออย่าง
เดียว)

เรื่องที่ ๔ ขณะอภิปราย ส.ส.เพื่อไทยถอด
รองเท้าวางไว้ที่หน้าไมค์!

เรื่องที่ ๕ ได้ถล่ม ตำรวจพลีชีพอีก ๕, ได้ถล่ม
ทหารพลีชีพอีก ๓, ได้ถล่มครูพลีชีพอีก ๒ ฯลฯ... ฯลฯ
(หมายเหตุ ควรแจกศพละ ๑๐ ล้านบาท ชดเชย
ทันที ถือเป็นคำขอโทษจากรัฐบาล) **ข**

● ลากยศอย่ายี่พระ
เสียดสละละทิ้งไป
ทิ้งโลภรวยทั้งอยากใหญ่
ยิ่งสูญได้ยิ่งสูงจริง.

ยิ่งสละยิ่งสูง

(คั่งคมาลชาดก)

วันหนึ่ง พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวันกรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ได้ตรัสกับพวกรักษาอุโบสถ(รักษาศีล ๘ วันพระ)ว่า

“ดูก่อนอุบาลก(ผู้ยึดพระพุทฺธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง)ทั้งหลาย ผู้ประพฤตศีล ๘ นั้น พึงรักษาศีล ให้ทาน ไหมโภจ เจริญเมตตา อยู่รักษาศีล ๘ ให้สำเร็จด้วยดี แม้บัณฑิตในกาลก่อน ก็สามารได้ยศยิ่งใหญ่ เพราะอาศัยการรักษาศีล ๘ เพียงแค่ครั้งวันเท่านั้น”

พวกอุบาลกได้ยินอย่างนั้น จึงทูลขอให้

ตรัสเล่า พระศาสดาก็ทรงแสดงเรื่องราวให้ฟัง

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อ **สุจิตวิวาร** มั่งคั่งร่ำรวยถึง ๘๐ โกฏิ (๘๐๐ ล้านบาท) เป็นผู้มีความยินดีในการทำบุญ ทำทานและการรักษาอุโบสถในวันพระ แม้บุตรภรรยาข้าทาสบริวารทั้งหมดในเรือน ทุกคนต่างก็รักษาอุโบสถเดือนละ ๘ วัน

ในกาลนั้น มีชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูลคนจน เขามีอาชีพเป็นกรรมกร ต้องใช้ชีวิตอยู่

อย่างยากลำบาก จึงตัดสินใจไปที่เรือนของสุจิตวิวาร
เศรษฐี เพื่อขอการทำงาน

“ท่านเศรษฐีผู้เจริญได้โปรดรับกระผมทำงานใน
เรือนของท่านด้วยเถิด กระผมยากจนลำบากเหลือเกิน”

ปกติแล้ว หากสุจิตวิวารเศรษฐีจะรับลูกจ้าง
เข้ามาทำงาน มักจะบอกก่อนว่า

“ผู้ที่จะมาทำงานในเรือนของเรา จะต้อง
รักษาศีลทุกคน หากรักษาศีลได้ จึงจะรับเข้าทำงาน”

แต่ครั้งนี้เศรษฐีลืมนอก แค่ว่ากับชายหนุ่มว่า

“เออละ ถ้าอย่างนั้นเจ้าจงทำงานที่นี้”

นับแต่นั้นมา ชายหนุ่มซึ่งเป็นคนว่าง่าย ขยัน
ขันแข็ง ก็ทุ่มเทชีวิตทำงานให้เศรษฐี อย่างไม่เห็น
แก่ความเหนื่อยยากของตนเลย เขาทำงานตั้งแต่
เช้าจรดค่ำเต็มกำลัง

อยู่มาวันหนึ่ง เป็นวันพระที่จะรักษาอุโบสถ
เศรษฐีได้ส่งนางทาสี(ทาสผู้หญิง)เอาไว้

“วันนี้เป็นวันรักษาศีล ๘ กินมื้อเดียว เจ้า
จงหุงข้าวให้พวกคนงานแต่เช้า พวกเขาจะได้
กินกันแต่เช้า เสร็จแล้วจะได้รักษาศีลกัน ตั้ง
จิตมั่นระลึกถึงศีลตลอดทั้งวัน”

แต่ชายหนุ่มผู้ยากไร้นั้น ไม่รู้เรื่องนี้ เขาตื่นแต่
เช้ามืด รีบออกไปทำงานก่อนใครๆ โดยไม่ได้กิน
อาหารเช้านั้น ส่วนพวกคนงานอื่นๆพากันกิน
อาหารเชาก่อน แล้วจึงอยู่ในเรือนรักษาศีลตลอด
วัน แม้เศรษฐีกับบุตรภรรยา และทุกคนในเรือน
ก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันหมด

ครั้นชายหนุ่มนั้นทำงานจนพลบค่ำ จึงเลิก
งานกลับมาที่เรือน เขาทั้งเหนื่อยทั้งหิวจัด เพราะ
ไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากน้ำเปล่าๆเท่านั้น เขา
จึงไปขออาหารที่ครัว แล้วถามว่า

“วันอื่นๆในเวลานี้จะมีผู้คนมาก มีเสียงอื้ออึง
แต่ทำไมวันนี้ผู้คนไปไหนกันหมด”

เขาจึงได้รู้คำตอบจากแม่ครัว

“ทุกคนสมาทาน(ถือปฏิบัติ)ศีล ๘ ระมัดระวัง
รักษาศีลอยู่ในที่พักของตนกันหมด”

ได้ฟังอย่างนั้น เขาคิดทันที

“เราจะเป็นคนทุศีล(ไม่มีศีล)อยู่คนเดียวหรือ

ถ้าอย่างนั้นเราจะอยู่ไม่ได้ในกลุ่มของคนมีศีล
เหล่านี้ ฉะนั้นเราจะต้องอธิษฐาน(ตั้งใจมั่น)รักษา
ศีล ๘ เตียวนี้เลย เอ๊ะ! แล้วเราทำตอนนี้จะถือเป็น
การรักษาอุโบสถมั๊ย”

เขาจึงไม่ยอมกินอาหาร แล้วไปถาม
สุจิตวิวารเศรษฐี ก็ได้คำตอบว่า

**“จะถือเป็นการรักษาศีล ๘ บริบูรณ์ไม่ได้
เพราะไม่ได้กระทำมาตั้งแต่เช้า แต่ก็ถือได้ว่าเป็น
ครึ่งหนึ่งของอุโบสถในวันนี้”**

“แม้ได้เพียงครึ่งวันก็ยังมี”

เขาจึงกลับที่พักของตน เผื่อระลึกถึงศีล
รักษาศีลของตนอยู่ พอดตกึกเขาเกิดลมจุกเสียด
แน่นหน้าอกเพราะทำงานหนักและอดอาหารทั้งวัน
แม้เศรษฐีจะให้คนมาช่วยรักษา หายาต่างๆมาให้
แต่เขาไม่ยอมกินยา ด้วยคิดว่า

**“จะไม่ยอมทำลายอุโบสถนี้ แม้ต้องสละชีวิต
ก็ตาม”**

ทำให้เวทนายิ่งเกิดขึ้นรุนแรง จนกระทั่งเขา
สิ้นสติไป คนทั้งหลายคิดว่าเขาตายแล้ว จึงหาม
ไปไว้ที่โรงเก็บของ

ขณะนั้น พระเจ้ากรุงพาราณสีพร้อมด้วย
ขบวนอันยิ่งใหญ่ เสด็จประพาศมิชฌ(แสดงความ
เคารพโดยการเวียนขวา)พระนคร ผ่านที่บริเวณ
โรงเก็บของนั้น พอดีชายหนุ่มได้สติขึ้นมาเป็นครั้ง
สุดท้าย เห็นสิริราชสมบัติของพระราชราชาแล้ว ก็
ปรารถนาได้ราชสมบัติอย่างนั้น แล้วจิตก็ดับไป
ตายอยู่ที่ตรงนั้นเอง

วิญญาณของเขาได้ไปปฏิสนธิในพระครรภ์
อัครมเหล็ของพระเจ้าพาราณสี ก็ด้วยผลบุญผล
ประโยชน์ของอุโบสถครึ่งหนึ่งนั่นเอง

พระอัครมเหล็กได้ประสูติ**พระราชโอรส** มีพระ
นามว่า **อุทัย** ครั้นอุทัยกุมารเจริญวัยแล้ว ได้สำเร็จ
การศึกษาศิลปะทุกอย่าง สามารถระลึกชาติก่อน
ได้ จึงอุทานเนืองๆว่า

**“เราได้เกิดอย่างนี้ เพราะผลบุญที่ได้กระทำ
แม้เพียงเล็กน้อยของเรา”**

ต่อมาพระราชบิดาสวรรคต **พระเจ้าอุทัยราช**

จึงครองราชสมบัติสืบมา แม้กระนั้นก็ทรงเปล่ง
อุทานเช่นเดิมเสมอๆ

วันหนึ่ง มีมหรลพการละเล่นในพระนคร ๗ วัน
ชาวเมืองพากันสนใจมาเที่ยวชมกันจำนวนมาก

ครานั้น **ชายกำพร้าคนหนึ่งมีอาชีพรับจ้าง
ตักน้ำ** เขาเก็บสะสมทรัพย์ได้**ครึ่งมาสก**(๑๐ สตางค์)
นับเป็นของมีค่ามากสำหรับเขา จึงเอาช้อนไว้ที่
ชอกอิฐกำแพงเมืองประตูทิศเหนือ

เขามี**ภรรยาเป็นหญิงกำพร้า** ซึ่งมีอาชีพ
รับจ้างตักน้ำเหมือนกัน นางได้ถามเขาว่า

“พี่จำในพระนครมีมหรลพสนุกสนาน เราสอง
คนน่าจะไปเที่ยวดูกัน พี่พอจะมีเงินเก็บไว้บ้างไหม”

“พี่มีอยู่ครึ่งมาสก เก็บไว้ที่กำแพงเมืองประตู
ทิศเหนือ อยู่ไกลจากที่นี่ ๒ โยชน์(๓๒ กม.) ก็
แล้วน้องมีเงินเก็บไว้บ้างหรือไม่”

“น้องก็มีอยู่ครึ่งมาสกเหมือนกัน”

“ดีละ เามารวมกันเป็น ๑ มาสก(๒๐ สตางค์)
เราก็จะซื้อดอกไม้ได้ ซื้อของหอม ซื้อของกิน
แล้วเที่ยวดูมหรลพกันอย่างมีความสุข”

ภรรยาเห็นด้วย เขาจึงรำเรียงยินดีนัก รีบ
บอกกับภรรยาทันที

“พี่จะรีบไปเอาเงินมาเดี๋ยวนี้เลย”

ไม่รอช้า เขาออกเดินทางไปอย่างรวดเร็วด้วย
ด้วยความครื้นคริ้มใจ เร่งเดินไปก็ร้องเพลงไป
แม้เจอแดดร้อนจัด เหยียบย่ำพื้นทรายร้อนๆ ก็ม
มีความสุขยิ่งนัก

ขณะที่เขาผ่านไปทางพระลานหลวง พระเจ้า
อุทัยราชทอดพระเนตรทางสี่บัญชี(หน้าต่าง)
เห็นเข้า ทรงดำริในพระทัย

“อะไรหนอทำให้ชายคนนี้ไม่หวั่นลมร้อน ไม่
กลัวแดดจัด เดินไปร้องเพลงไปอย่างรำเรียงย
เห็นทีเราจะต้องถามเขาให้ได้”

จึงรับสั่งให้ราชบุรุษไปเรียกเขามา พอเขามา
แล้ว ก็ทรงถามข้อที่พระองค์ทรงสงสัย

“แผ่นดินร้อนเหมือนถ่านไฟ พื้นทรายร้อน
ระอุเหมือนถ้ำถ่าน เป็นเช่นนี้ทำไมเจ้ายังทำ
เป็นทองไม่รู้ร้อน เดินร้องเพลงอยู่ได้ แดดไม่

เผาเจ้าดอกหรือ เบื้องบนก็ร้อน เบื้องล่างก็ร้อน”

ชายรับจ้างได้ยินคำตรัสนั้น จึงกราบทูล

“ข้าแต่พระราชา แดดไม่ได้เผาข้าพระองค์อยู่
แต่**วิตุกาม**(ความใคร่อยากในวัตถุ) กับ**กิเลส**
กาม(ความใคร่อยากในจิตใจ)ต่างหาก ที่กำลังเผาข้า-
พระองค์อยู่ ด้วยความอยากปรารถนาหลายๆอย่าง”

“เจ้าปรารถนาอะไรอยู่”

เขาจึงเล่าเรื่องจะไปเอาเงินที่ช้อนไว้ที่
กำแพงประตูด้านทิศเหนือ เพื่อใช้เที่ยวรื่นรมย์
ชมมหรลพกับภรรยา พระราชาทรงสดับอย่างนั้น
จึงตรัสถามเขาอีก

“เจ้าเก็บเงินช้อนไว้สักแสนได้ไหม”

“ไม่ถึงหรอก พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น สักหมื่น...สักพัน...สักร้อย...
สักกหาปณะ(๒๐ มาสก)...สักมาสก(๒๐
สตางค์)ได้ไหม”

“ก็ยังไม่ถึงขนาดนั้น พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น สัก**ครึ่งมาสก**(๑๐ สตางค์)ได้ไหม”

“ใช่แล้วพระเจ้าข้า เงินของข้าพระองค์มีเพียง
เท่านี้ ข้าพระองค์เดินไปด้วยใจคิดว่า ได้เงินนั้น
มาแล้ว จะได้รื่นรมย์กับภรรยาอย่างสุขสันต์ แม้
ลมและแดดจึงไม่อาจเผาข้าพระองค์เลย”

พระเจ้าอุทัยราชทรงได้ยินแล้ว ทรง
ปรารถนาจะช่วยเหลือเขาไม่ให้อดลำบาก

“ทางยังอีกไกลนัก แดดก็ร้อน เจ้าอย่าไปที่
นั้นเลย เราจะให้เงินครึ่งมาสกแก่เจ้าเอง”

“ข้าพระองค์ไม่อาจขัดพระดำรัสได้ จะยอม
รับเงินครึ่งมาสกไว้ แต่ไม่ทำลายอารมณ์แห่ง
ความสุขที่มุ่งหมายจะไปเอาเงินนั้นมา พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น เราจะให้เงินสักมาสก...สัก
กหาปณะ...สักร้อย...สักพัน...สักหมื่น...สักโกฏิ
(๑๐ ล้านบาท)แก่เจ้า เจ้าอย่าไปที่นั้นเลย”

แต่ชายรับจ้างนั้นยังคงยืนยันจะต้องไปให้
ได้ พระราชาจึงตรัสพระราชทานเพิ่มขึ้น

“เราจะยกตำแหน่งอุปราชให้แก่เจ้า...
ยกตำแหน่งพระราชทำให้ครองราชสมบัติครึ่งหนึ่ง
แก่เจ้า เจ้าอย่าไปเลย”

ในที่สุด เขาก็ยอมรับเป็นพระราชอาครองราช-
สมบัติคนละครึ่งกับพระเจ้าอุทัยราช เขาได้นามว่า
พระเจ้าอัทธมาสกราช(พระราชอาครอง)

นับแต่นั้นมา พระราชาทั้งสองพระองค์ ก็ทรง
สามัคคีกัน ทรงสนทนากัน ครองราชสมบัติร่วม
กันตลอดมา

กระทั่งวันหนึ่ง ทั้งสองพระราชเสด็จไปพระ
ราชอุทยาน พระเจ้าอุทัยราชทรงสนทนากับ
การเล่นจนเหนื่อย จึงเอาพระเศียร(ศีรษะ)พาด
ไว้ที่พระเพลา(ตัก)ของพระเจ้าอัทธมาสกราช
แล้วบรรทมหลับไป

พระเจ้าอัทธมาสกราชทอดพระเนตรพระ
ราชาผู้เป็นสหายหลับสนิทอยู่ พลันบังเกิดความ
คิดชั่วร้ายวูบขึ้นมา

**“เรื่องอะไรที่เราจะครองราชสมบัติแค่ครึ่ง
เดียว เราน่าจะปลงพระชนม์พระเจ้าอุทัยราช
เสียจะได้ครองราชสมบัติแต่เพียงผู้เดียวดีกว่า”**

ทรงดำริแล้ว ก็ชักพระแสงดาบออกจากฝัก
หมายปลงพระชนม์พระเจ้าอุทัยราช แต่สติก็
บังเกิดความขึ้นมา

“พระราชอาครองนี้ช่วยเราที่เป็นคนยากจน
เป็นคนกำพร้า ให้มียศศักดิ์เสมอด้วยพระองค์ ตั้ง
เราไว้ให้อิสระอันยิ่งใหญ่ การที่เราจะฆ่าผู้มี
คุณแก่เรา ช่างไม่สมควรเลย”

ทรงได้สติแล้ว ก็สอดพระแสงดาบเข้าฝัก
แต่เพราะอารมณ์ของพระเจ้าอัทธมาสกราชยังไม่สงบ
ลักประเดี๋ยวก็ทรงบังเกิดความคิดชั่วร้าย
ขึ้นอีก แล้วก็ทรงได้สติอีก เป็นอยู่อย่างนี้ถึงสาม
ครั้งสามครา

จนในที่สุด พระเจ้าอัทธมาสกราชต้องตั้ง
พระทัย สกัดกันจิตชั่วร้ายของพระองค์ ทำ
พระทัยให้เข้มแข็งขวางพระแสงดาบทิ้งไป แล้ว
ปลุกพระเจ้าอุทัยราชให้ตื่นบรรทม ทรงหมอบลง
กราบแทบพระบาทของพระราชอาครองผู้เป็นสหาย
ทรงสารภาพบาปทั้งหมด แล้วขอภัยโทษ

“ขอพระองค์โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์
ด้วยเถิด”

“ดูก่อนสหาย โทษใดกัน ระหว่างท่านกับเรา
ไม่เห็นมีโทษใดเลย แล้วถ้าหากท่านคิดว่าเป็นโทษ
เราก็จะยกโทษให้ แล้วถ้าท่านปรารถนาครอง
ราชสมบัติทั้งหมด เราก็จะยกให้ เราจะเป็น
อุปราชท่านบำรุงท่านเอง”

พระเจ้าอัทธมาสกราชทรงได้สติอย่างนั้น
ยิ่งทรงละอายต่อบาปของตนเป็นอย่างมาก
กราบพูลว่า

“ข้าแต่พระราชอาครองผู้ประเสริฐ ข้าพระองค์ไม่
ต้องการราชสมบัติใดๆแล้ว เพราะ**ตัณหา(ความ
ดิ้นรนปรารถนา)**จะทำให้ข้าพระองค์ไปเกิดใน
อบาย(คือนรก-ดิรัจฉาน-เปรต-อสุรกาย)
ฉะนั้นขอให้พระองค์ทรงครองราชสมบัติ
ทั้งหมดเพียงผู้เดียวเถิด ข้าพระองค์จะขอลา
ไปบวช เพราะข้าพระองค์ได้เห็นนรกแห่งของ
กาม(ความใคร่อยาก)แล้ว กามเกิดจากความดำริ
ข้าพระองค์จะไม่ดำริถึงกามอีกต่อไป กามจึงจะ
ไม่เกิดขึ้นได้ด้วยการกระทำอย่างนี้

ข้าพระองค์จะขอลาไปบวช เพราะ**กามแม้
น้อยก็ไม่เพียงพอ กามแม้มากก็ไม่อึดพอ** จึงนำ
สลดใจที่พวกคนพาล(คนโง่เขลา)พากันบ่นว่า
รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสที่น่าใคร่พอใจ จงมี
แก่เรา ดังนั้นผู้มี**ความเพียร(ในธรรม)**อยู่ พึงเว้น
กามให้ขาดเถิด”

จบคำ พระเจ้าอัทธมาสกราชก็ถวายบังคมลา
เสด็จไปยังป่าหิมพานต์(ป่าหนาวแถบเหนือของ
อินเดีย) บวชบำเพ็ญเพียรอยู่ ณ ที่นั้น

เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ พระเจ้าอุทัยราช
ทรงอยู่ครองราชย์เพียงผู้เดียว คราใดที่ระลึกถึง
เรื่องในอดีต ก็มักจะทรงอุทานออกมาบ่อยๆว่า

“การที่เราได้เป็นพระเจ้าอุทัยราช ได้ถึง
ความเป็นใหญ่เป็นโตนี้ ก็เพราะผลบุญที่ได้กระทำ
แม้เพียงเล็กน้อยของเรา **ส่วนการที่ชายผู้ละ
กามราคะออกบวชแล้ว ชายคนนั้นยอมชื่อว่า
ได้ลาภดีแล้ว”**

ถึงพระองค์จะทรงอุทานเช่นนี้อยู่เสมอๆ แต่
ก็ไม่มีใครรู้ความนัยของข้อความนี้เลย แม้

พระอัครมเทลีจะทูลถามเนื้อความนี้ พระองค์ก็มี
ได้ตรัสตอบให้รู้ ทำให้พระนางยิ่งทรงอยากรู้ยิ่งนัก

ณ พระราชวัง พระเจ้าอุทัยราชทรงมี**ช่าง
กลบก(ช่างตัดผม)คนหนึ่งชื่อ คังคมาละ** เขามัก
จะแต่งพระมัสสุ(หวด)ของพระราชาก่อนด้วย
การใช้มิดโกน เวลานั้นพระราชาก็จะทรงมีความสุข
สบายมาก เสร็จแล้วจะตามด้วยการให้แหวน
ถอนพระโลมา(ขน) คราวนี้แหละพระราชาก็จะทรง
เกิดความทุกข์มาก ครั้นถอนเสร็จเขาค่อยขอให้
พระราชาทรงพระราชทานพรแก่เขา ก่อนที่เขาจะ
ปลงพระศก(ผม)บนพระเศียร(หัว)ของพระราชา
เป็นขั้นสุดท้าย เขาทำอย่างนี้เป็นประจำ

วันหนึ่ง พระราชาทรงบ่นเรื่องนี้กับพระ
อัครมเทลี

“พระเทวี ช่างกลบกของเราคนนี้เป็นคนโง่
เขลาเหลือเกิน”

“ข้าแต่พระองค์ โง่อย่างไรหรือเพคะ”

“ก็เป็นช่างตัดผม น่าจะรู้ว่าควรถอนเส้นขน
ก่อน แล้วค่อยใช้มิดโกนในภายหลัง เราจะได้
ลำบากก่อน แต่จะได้สุขสบายในภายหลัง”

พระนางทรงสับสนอย่างนั้น ก็เห็นเป็นโอกาส
ดีมาถึงแล้ว จึงทรงฉวยโอกาสบอกเล่ากับ
คังคมาละกลบกว่า

“คราวนี้เมื่อถึงวันปลงพระศกของพระราชา
ท่านควรถอนเส้นพระโลมาก่อน แล้วจึงใช้มิดโกน
ในภายหลัง เมื่อพระราชาทรงพระราชทานพรแก่ท่าน ก็
จงกราบทูลว่า **ไม่ต้องการอย่างอื่น ขอพระองค์
โปรดบอกความนัยของคำอุทานของพระองค์
เถิด** แล้วท่านจงมาบอกเล่าแก่เรา ท่านก็จะได้
ทรัพย์สินเป็นจำนวนมากจากเรา”

ช่างกลบกรับคำตามพระเสาวนีย์นั้น

ถึงวันปลงพระศกของพระเจ้าอุทัยราช
คังคมาละกลบก็ถอนเส้นพระโลมาก่อนด้วยแหวน
พระราชาทรงฉงนพระทัย จึงตรัสถาม

“แน่ะ ! คังคมาละ ทำไมครั้งนี้จึงไม่ได้ทำ
เหมือนครั้งก่อนๆ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ ธรรมดาช่าง

กลบก็ย่อมเปลี่ยนแปลงได้ แม้สิ่งที่เคยทำประจำ
พระเจ้าข้า”

แล้วเขาก็แต่งพระมัสสุด้วยมิดโกน เสร็จขึ้น
นี้พระราชาก็ได้ตรัสประทานพรแก่เขา

“คังคมาละ ท่านจงรับพรจากเรา”

“ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาพรอย่างอื่นเลย
อยากรู้เพียงอย่างเดียวว่า ที่พระองค์ทรงอุทาน
อยู่บ่อยครั้งนั้น มีความหมายเช่นใด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงละอายพระทัยที่ตรัสเรื่องใน
อดีตนั้น จึงทรงกล่าวว่า

“ท่านจงรับพรอย่างอื่นเถิด”

“ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาพรอื่นจริงๆ ขอ
พระองค์ทรงประทานพรข้อนี้เท่านั้น”

ในที่สุด เป็นกษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ จำ
ต้องประทานพรนั้น ไม่อาจตรัสมุสาได้

“ดูก้อคังคมาละ คำอุทานตอนแรกนั้น เรา
หมายถึงตัวเราเอง ซาดิก่อนได้เกิดเป็นคนยากจน
ลำบากมาก แต่มีศรัทธาแรงกล้า รักษาศีลอุโบสถ
ครึ่งวันให้บริสุทธิ์จนตาย เกิดมาชาตินี้จึงได้เป็น
กษัตริย์ชื่อ อุทัย

ส่วนคำอุทานตอนท้ายนั้น หมายถึงสหายของ
เราจะกามราคะไปบวชแล้ว ได้ดีแล้ว คงเหลือแต่
เราผู้ประมาท หลงครองราชสมบัติอยู่ที่นี่”

ช่างกลบกฟังเรื่องราวแล้ว ได้สติบังเกิด
ความสลดสังเวชในใจ

“**พระราชารักษาอุโบสถแค่ครึ่งวันจึงได้เป็น
กษัตริย์ บุญกุศลเป็นสิ่งที่บุคคลควรกระทำ
อย่างยิ่ง ฉะนั้นเราควรออกบวช สร้างที่พึ่ง
ของตนเอาไว้**”

คิดอย่างนี้ เขาก็ทูลขอลาบวช แล้วละทิ้ง
ทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง ออกจากเรือนมุ่งสู่ป่า
หิมพานต์ บวชเป็น**ฤาษี**(นักบวชผู้บำเพ็ญพรต
แสวงธรรม) พากเพียรประพฤติธรรมจนกระทั่ง
บรรลุปะเป็น**พระปัจเจกพุทธเจ้า**(พระพุทธเจ้าที่
มิได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา)

๕ ปีผ่านไป **พระคังคมาละปัจเจกพุทธเจ้า**
ปรารถนาไปเยี่ยมพระเจ้าอุทัยราช จึงออกจากที่

พำนักไปสู่พระราชอุทยานของพระเจ้าอุทัยราช ณ กรุงพาราณสี

คนเฝ้าพระราชอุทยานพบปะพูดคุยแล้วก็จำได้ จึงไปกราบทูลพระราชินีให้ทรงทราบ

“ขอเดชะ ช่างกลับก้มค้มมาละบวชบำเพ็ญเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า มาพักอยู่ที่พระราชอุทยานพระเจ้าข้า”

ทรงสดับแล้ว ดีพระทัยอย่างยิ่ง รีบเสด็จไปพร้อมกับ**พระราชชนนี**(แม่ของพระราชินี) ทั้งข้าราชการบริวารติดตามด้วย

พอถึงที่พำนักของพระปัจเจกพุทธเจ้า พระราชาทรงกราบไหว้พระปัจเจกพุทธเจ้า และประทับ ณ ที่อันควร พร้อมด้วยผู้ติดตามทั้งหลาย

พระปัจเจกพุทธเจ้าได้กระทำปฏิสันถาร (ทักทายปราศรัย)กับพระเจ้าอุทัยราช

“ดูก่อนอุทัยราช พระองค์ทรงเป็นผู้ไม่ประมาทครองราชย์โดยธรรม บำเพ็ญบุญให้ท่านดีอยู่หรือ”

สิ้นเสียงทักทาย พระราชชนนีทรงไม่พอพระทัยอย่างมาก ทรงดำริว่า

“คังคมาละมีชาติเป็นคนชั้นต่ำ เป็นช่างกลบกล ไม่รู้จักเจียมตน เรียกชื่อโอรสของเราโดยตรง ซึ่งเป็นถึงพระเจ้าแผ่นดินนี้”

จึงทรงติเตียนพระปัจเจกพุทธเจ้าทันที

“สัตว์ทั้งหลายย่อมละกรรมชั่วด้วยตบะ(ความเพียรเพากิเลส) แต่สัตว์เหล่านั้นจะละชาติของความเป็นคนตักน้ำให้เขาอาบ จะละชาติของความเป็นคนตัดผมให้เขา ด้วยตบะได้หรือ

นี่แน่ะคังคมาละ การที่ท่านถือว่ามีตบะ แล้วเอามาชมชู้ ร้องเรียกชื่อโอรสของเราตรงๆ ไม่เป็นการสมควรเลย”

พระราชินีทรงได้ยินอย่างนั้นแล้ว รีบตรัสห้ามพระราชชนนีไว้

“เสด็จแม่ ทั้งพระราชินีและอำมาตย์ทั้งหลายล้วนพากันกราบไหว้พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วเพราะ**พระปัจเจกพุทธเจ้านั้น เป็นบุคคลผู้ที่มีหาชนทั้งปวงควรบูชากราบไหว้** เชิญเสด็จแม่ทอดพระเนตรดูผลแห่งขันติ(ความอดทน)และโลภจะ

(ความสงบเสงี่ยม)ในปัจจุบันนี้เกิด”

แม้ทรงห้ามพระราชชนนีได้ แต่ชนทั้งหลายในที่นั้น พากันกล่าวว่า

“ข้าแต่พระราชินีผู้ใหญ่ การที่คนชั้นต่ำเรียกพระนามของพระองค์ตรงๆเช่นนี้ ไม่สมควรแก่พระองค์เลย”

พระราชินีจึงต้องทรงห้ามชนทั้งหลายนั้น ตรัสแสดงคุณของพระปัจเจกพุทธเจ้าให้รับรู้

“ท่านทั้งหลายอย่าได้ว่ากล่าวอะไรๆต่อพระปัจเจกพุทธเจ้าเลย **ท่านคังคมาละนี้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว ท่านประพฤติดูอยู่ในคลองแห่งมณี(นักบวชผู้รู้แจ้งถึงธรรม) ได้ข้ามห้วงน้ำ(การเวียนว่ายตายเกิด) ที่พระปัจเจกมณีทั้งหลายข้ามแล้ว เป็นผู้หมดสิ้นความเศร้าโศกทั้งปวงแล้ว”**

ตรัสจบ ทรงหันไปถวายนมัสการพระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วทรงกล่าว

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ขอได้โปรดอดโทษแก่พระราชชนนีและชนทั้งหลายด้วยเถิด”

“อาตมาอดโทษให้”

แม้ทุกคนในที่นั้น ต่างพากันขอขมาโทษจากพระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วรีบฟังโอวาทท่าน จบแล้วพระคังคมาละปัจเจกพุทธเจ้าก็กลับคืนสู่ที่อยู่ของตนตามเดิม

.....

พระศาสดาทรงแสดงเรื่องราวนี้แล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนอุบาสิกาทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าการรักษาอุโบสถนั้น เป็นกิจที่บุคคลควรรักษาไว้ให้บริสุทธิ์ แล้วทรงเฉลยตัวบุคคลในอดีตกับปัจจุบันนี้

“พระคังคมาละปัจเจกพุทธเจ้าในครั้งนั้น ได้ปรินิพพานไปแล้ว พระเจ้าอัทธมาสกกราชได้มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ พระราชชนนีได้มาเป็นพระนางสิริมหามายา พระอัครมเทสีได้มาเป็นพระนางพิมพา ส่วนพระเจ้าอุทัยราชได้มาเป็นเรตถาคต”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๕๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๕๑๐)

ประเทศสามารถพัฒนา
ไปไกลกว่าสิงคโปร์อีก
ถ้านักการเมืองไม่โกงกิน

••

ข้อคิดจากต่างแดน

ปลายนเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา มีเหตุการณ์มากมายที่เข้ามาให้เรียนรู้ ทั้งการชุมนุมของกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง โดยใช้หลักที่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ให้ไว้ว่า “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไช้ความจริง ออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ” ซึ่งฉันมีโอกาสร่วมชุมนุมและร่วมงานด้านสื่อ FMTV ด้วย

และประสบการณ์ใหม่ ๆ อีกอย่างหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นในช่วงนี้เช่นกัน ลูกอโคกอย่างฉันมีโอกาสเดินทางไปเยือนประเทศสิงคโปร์เป็นครั้งแรกหลังจากที่ใช้ชีวิตเป็นเด็กเหนือบ้านดอยมานานับสิบปี โดยแต่แรกเดิมทีนั่นเป็นแผนชีวิตเล็ก ๆ ที่ฉันกับเพื่อนตั้งใจฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มเติมตั้งแต่ช่วงต้นปีแล้ว แต่เพิ่งมาลงตัวช่วงนี้ เนื่องจากเกิดความจำเป็นที่เสมือนบังคับให้เราต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบเร่งรัดไปในตัว หลังจากที่เราออกจากการศึกษาภาษาอังกฤษไปหลายปี เพื่อที่จะใช้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

เราเดินทางตอนเช้าวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๖ เครื่องบินออกจากสนามบินสุวรรณภูมิ ๐๘.๓๐ น. ถึงสนามบินชางกีแอร์พอร์ต (Changi Airport)

ประเทศสิงคโปร์ ในเวลาเพียงกว่า ๆ (เวลาของสิงคโปร์จะเร็วกว่าของไทย ๑ ชั่วโมง) และเดินทางกลับวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๖ รวม ๕ วัน ๔ คืน เพื่อนร่วมเดินทางมีด้วยกันทั้งหมดสามคน พี่จ๊อบ พี่ฝ้าย และฉัน เราเป็นศิษย์เก่าซึ่งสนิทสนมกันมาตั้งแต่สมัยเรียนเป็นอีกหนึ่งความทรงจำดี ๆ ภายใต้มืออโคกแห่งนี้กับการเป็นนักเรียนผ้าถุงไทยของฉัน

การเดินทางครั้งนี้มีฝ้ายคนเดียวที่เคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว และเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ จึงทำให้ตลอดการเดินทางของเราเสมือนมีไกด์คอยช่วยนำทางให้ สำหรับฉันเองเรียกได้ว่าแทบไม่ได้เตรียมตัวอะไรกับการไปเยือนประเทศสิงคโปร์ครั้งนี้เลย ไม่มีความรู้ ไม่ได้ศึกษาความเป็นมา ภาษาอังกฤษก็รู้แบบงู ๆ ปลา ๆ แต่ฉันเชื่อว่าการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ยาก เพียงเราฝึกฟัง พูด อ่าน เขียน ทำบ่อย ๆ ฝึกเยอะ ๆ เรียงลำดับไปตามขั้นตอน ลักวันหนึ่งก็คงจะเก่งขึ้น

วันแรกที่ฉันได้เยือนดินแดนสิงโตพ่นน้ำ ได้มองเห็นบ้านเมืองที่มีการจัดสรรอย่างลงตัว มีธรรมชาติ มีต้นไม้ในทุก ๆ ที่ มีการจัดผังเมืองที่ดี มีระบบการคมนาคมที่เยี่ยมยอด ปลอดภัย ผู้คนมี

ระเบียบวินัย บวกกับการแนะนำ การบรรยาย จากโค้ดจำเป็นของเรา ก็ทำให้ฉันรู้สึกสะท้อนใจ อยู่ลึก ๆ อย่างบอกไม่ถูก มีหลายสิ่งที่ทำให้ฉัน เกิดคำถามขึ้นกับตัวเองมากมาย ทั้งเรื่องบ้านเมือง สังคม สิ่งรอบตัว หลายครั้งที่พวกเรามักพูดคุย และถามกันเองว่า ทำไมบ้านเมืองของเราถึงไม่ พัฒนาเท่าเขา ทั้ง ๆ ที่เราก็มีทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรทางธรรมชาติมากมายกว่าเขาเสียอีก เรามีความครบพร้อมแทบทุกด้าน แต่ประเทศเขา เป็นเพียงเกาะเล็ก ๆ ที่แทบจะไม่ได้มีอะไรน่าสนใจ เลย แต่กลับดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก ให้มาเยือน และเขาสามารถสร้างบ้านเมืองให้น่า ประทับใจได้ถึงเพียงนี้

สิงคโปร์เป็นประเทศที่เล็กที่สุดประเทศหนึ่งใน โลก ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติมากเหมือนประเทศอื่น แต่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี เป็นประเทศที่มีความ หลากหลายทางวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ มี ระบบการคมนาคมที่สะดวกสบายมาก มีความ เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด และที่สำคัญคือมี ความปลอดภัยสูง สมกับที่เป็นประเทศที่พัฒนา แล้วประเทศเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เราได้มีโอกาสเดินทางไปสัมผัสสถานที่หลัก ๆ มากมาย เนื่องจากสิงคโปร์เป็นเมืองเล็กๆ จึงใช้ เวลาเดินทางไม่นานก็สามารถไปทัศนศึกษาได้โดย รอบแล้ว

ประสบการณ์ต่างแดน ๕ วัน ๔ คืน ครั้งนี้ ทำให้ฉันได้เข้าใจความจริงข้อหนึ่งอย่างชัดเจนขึ้นว่า นักการเมืองเราโกงกินกันมากมายขนาดไหน เงิน ที่พวกเขาโกงไปเป็นส่วนตัว สามารถก่อประโยชน์ ให้แก่ส่วนรวมได้มากมายเพียงใด ประเทศของ เราสามารถพัฒนาไปได้ไกลกว่าสิงคโปร์อีกเยอะถ้า นักการเมืองไม่โกงกิน ไม่คอร์รัปชั่นเงินภาษีของ ประชาชน

เมื่อก่อนฉันก็พอเข้าใจจากการที่ถูกหลอหลอม ฝึกฝนให้เติบโตมากับการต่อสู้เคียงข้างประชาชน ในการชุมนุมหลายต่อหลายครั้ง เราเคยฟัง วิทยากรมาพูดถึงปัญหาต่าง ๆ ของประเทศ เคยดู ชาวนักการเมืองที่ทุจริตคอร์รัปชั่นมากมาย แต่

เราก็ไม่เข้าใจแจ่มชัดว่ามันมากมายมหาศาล สร้างความเสียหายให้แก่ประเทศไทยเพียงใด ฟัง ชาวพวกนี้ที่ไรกรู้สึกหดหูใจ เหมือนตกอยู่ในสภาพ จำยอม เหมือนถูกบีบให้ยอมรับชะตากรรมเหล่านี้ ต่อไป ถ้าคนไทยยังไม่ตระหนักรู้ถึงสิทธิและ เสรีภาพของตัวเองมากเพียงพอ

จนเมื่อฉันได้มาเห็นด้วยตาตนเอง จึงได้รู้ว่า นักการเมืองของเราโกงโกงกินจากแผ่นดิน ไทยไปมากมายเหลือเกิน มากจนอธิบายไม่ถูก มันทำให้ฉันเศร้าอยู่ลึก ๆ ที่รู้ว่าประชาชนคน เดินดินอย่างพวกเราต้องถูกเอารัดเอาเปรียบมา นานขนาดไหน แล้วทำไมต้องยอมรับสิ่งเหล่านี้ อยู่ต่อไป คนไทยมากมายอาจยังมีความเชื่อว่า ถึงนักการเมืองจะโกงกิน แต่แบ่งผลประโยชน์ให้ เราบ้าง ก็ถือเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ แต่ส่วนแบ่ง นั้นมันน้อยนิดจนเทียบไม่ติดกับสิ่งที่นักการเมือง เหล่านั้นสูบไปจากเงินภาษีของเราเลย และนี่เป็น เหตุผลว่าทำไมประเทศไทยถึงติดอันดับต้น ๆ ใน การทุจริต คอร์รัปชั่นมาโดยตลอด

สิทธิที่ประชาชนควรจะได้รับทั้งความสะดวก สบายในการใช้ชีวิต การเดินทาง คมนาคม สวัสดิการทางการศึกษา การรักษาพยาบาลยาม เจ็บไข้ สวัสดิการผู้สูงอายุ ฯลฯ เราได้รับกัน มากแค่ไหน เมื่อเทียบกับเงินภาษีที่เราต้องเสียไป ฉันเข้าใจมากยิ่งขึ้นแล้วว่ามันเทียบไม่ได้เลยกับสิ่ง ที่เขาเอาไปจากเรา และเหลือเศษเสี้ยวนิดเดียว มาถึงเรา ถ้านักการเมืองไม่โกง ฉันว่าประเทศ ไทยจะเจริญรุ่งเรือง มีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าที่เป็น อยู่ เป็นประเทศที่น่าอยู่ที่สุดประเทศหนึ่งในโลก ที่เดียว

และคำตอบหลังจากนี้ คงอยู่ที่ประชาชนคน ไทยทุกคน ว่าเราจะอยู่แบบก้มหน้ารับกรรมอย่าง นี้ต่อไป หรือเราจะมาร่วมกันแสดงสิทธิ์ ทำหน้าที่ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญของการเป็นคนไทยร่วมกัน

**“หนึ่งคนลุกทำหน้าที่
จะมีเพิ่มอีกมากมาย
หนึ่งคนนิ่งเฉยนำเสียดาย
จะไม่มีแม่น้ำแม่สายเดียว”** ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

สนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี
เกิดขึ้นจากการมุ่งควบคุมการประพฤติปฏิบัติที่ตัวเองเป็นหลัก
ไม่ใช่การมุ่งควบคุมที่ผู้อื่น หรือคอยระแวงระวังจับผิดผู้อื่น
ที่ไม่ประพฤติปฏิบัติตามกฎกติกา

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ตัวอย่างอีกเรื่องในระดับกว้างขึ้นของ “สนามพลังที่เกิดจากการปฏิบัติในกฎกติกา” และระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกันที่เห็นเป็นรูปธรรมก็คือ การเดินสวนสนามของแถวทหารเพื่อแสดงแสนยานุภาพของกองทัพ ถ้าทหารต่างคนต่างเดินอย่างไม่มีระเบียบแบบแผน เราก็จะไม่รู้สึกลึกถึงความมีพลังอะไร แต่เมื่อเห็นทหารทุกคนเดินพร้อมเพรียงกันอย่างมีจังหวะตามระเบียบแบบแผนที่กำหนด เราจะสามารถสัมผัสได้ถึง

“สนามพลัง” ที่เกิดจากการประพฤติปฏิบัติในระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกันดังกล่าวในทันที และทหารเหล่านั้นก็จะสามารถอาศัย “สนามพลัง” ของความมีระเบียบวินัยแบบนี้เพื่อเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งสำหรับการต่อสู้เอาชนะข้าศึกในสงครามต่าง ๆ ได้

หรือวงดนตรีซิมโฟนีก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการสร้าง “สนามพลัง” ในลักษณะนี้ ที่เมื่อ

ควบคุมให้เครื่องดนตรีแต่ละชิ้นสามารถเล่นกัน
อย่างประสานพร้อมเพรียง ตาม**ระเบียบแบบแผน**
ของโน้ตเพลงที่กำหนด เสียงของเครื่องดนตรี
แต่ละชิ้นก็จะหลอมรวมเข้าด้วยกันจนเกิดเป็น
“**สนามพลัง**” ของคลื่นเสียง ที่สามารถจะส่งผล
กระทบต่อการกำหนดอารมณ์ความรู้สึกของคนฟัง
ให้เกิดเป็นอารมณ์เศร้า อารมณ์ที่เบิกบาน หรือ
อารมณ์ฮึกเหิมได้ ในทางกลับกัน ถ้าเสียงของ
เครื่องดนตรีไม่ประสานกันอย่างเป็นระเบียบก็จะ
ไม่มีสนามพลังอะไร เป็นต้น

เคร่งครัดที่ตน ผ่อนปรนผู้อื่น

สนามพลังของการปฏิบัติในกฎกติกาโดยเท่าเทียม
เสมอกัน หรือ**สนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี** ของ
“**A**” เกิดขึ้นจากการ**มุ่งควบคุมการประพฤติปฏิบัติ**
ที่ตัวเองเป็นหลัก ไม่ใช่การมุ่งควบคุมที่ผู้อื่น หรือ
คอยระแวดระวังจับผิดผู้อื่นที่ไม่ประพฤติปฏิบัติตาม
กฎกติกา จน**พลังของสติปัญญา**ที่จะใช้เพื่อการ
ควบคุมตัวเองมีระดับความเข้มข้นลดน้อยลง

ใน**เสถทสูตร** พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงหลักการ
เกี่ยวกับการสร้าง**สนามพลังควบคุม** (Control
Power Field) หรือ**สนามพลังของการปฏิบัติใน**
ระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกันนี้ไว้ว่า

“**ภิกษุทั้งหลาย** เรื่องเคยมีมาแล้ว **นัก**
กายกรรมยกลำไม้ไผ่ขึ้นตั้งแล้ว เรียกศิษย์มา
บอกว่า **มานี่แน่ะเธอ เจ้าไผ่ไผ่ขึ้นไปแล้วจง**
(เลี้ยงตัว) อยู่เหนือต้นคอเรา” ศิษย์รับคำแล้วก็
ไต่ลำไม้ไผ่ขึ้นไปยืน (เลี้ยงตัว) **อยู่บนต้นคอของ**
อาจารย์

คราวนั้น**นักกายกรรมได้พูดกับศิษย์ว่า**
“**นี่แน่ะเธอ เธอจงรักษาฉันนะ** ฉันก็จะรักษาเธอ
เราทั้งสองระวังรักษากันและกันไว้อย่างนี้ **จัก**
แสดงศิลปปะได้ด้วย จักได้เงินด้วย และจักลง
จากไม้ไผ่ได้โดยสวัสดิ์ด้วย”

ครั้ง**อาจารย์กล่าวอย่างนี้แล้ว** ศิษย์จึงกล่าว

กับ**อาจารย์บ้างว่า** “**ท่านอาจารย์ขอรับ** จะทำ
อย่างนั้นไม่ได้ **ท่านอาจารย์ (นั่นแหละ)** จง
รักษาตัวเองไว้ **ผมก็จักรักษาตัวผมเอง** เราทั้ง
สองต่างระวังรักษาตัวของเราไว้อย่างนี้ **จัก**
แสดงศิลปปะได้ด้วย จักได้เงินด้วย และจักลง
จากลำไม้ไผ่โดยสวัสดิ์ด้วย”

พระพุทธเจ้าได้ตรัสต่อไปว่า “**นั่นเป็นวิธีปฏิบัติ**
ที่ถูกต้องในเรื่องนั้น **คุณเดียวกับที่ศิษย์พูดกับ**
อาจารย์ (นั่นเอง) เมื่อคิดว่า “**เราจะรักษา**
ตัวเอง” ก็**พึงต้องใช้สติปัญญา (มีสติไว้)** เมื่อ
คิดว่า “**เราจะรักษาผู้อื่น**” ก็**พึงต้องใช้สติปัญญา**
(เหมือนกัน)”

“**ภิกษุทั้งหลาย** เมื่อ**รักษาตน** ก็**ชื่อว่ารักษา**
ผู้อื่น (ด้วย) เมื่อ**รักษาผู้อื่น** ก็**ชื่อว่ารักษาตน**
ด้วย”

“เมื่อ**รักษาตน** ก็**ชื่อว่ารักษาผู้อื่น** นั้น**อย่างไร?**
ด้วยการหมั่นปฏิบัติ **ด้วยการเจริญอบรม** **ด้วย**
การทำให้มาก **อย่างนี้แล** เมื่อ**รักษาตน** ก็**ชื่อ**
ว่ารักษาผู้อื่น (ด้วย)”

“เมื่อ**รักษาผู้อื่น** ก็**ชื่อว่ารักษาตน** นั้น**อย่างไร?**
ด้วยขันติ **ด้วยอิหิงสา** **ด้วยความมีเมตตาจิต**
ด้วยความเอ็นดูกรุณา **อย่างนี้แล** เมื่อ**รักษาผู้อื่น**
ก็**ชื่อว่ารักษาตน (ด้วย)**”

“**ภิกษุทั้งหลาย** เมื่อคิดว่า “**เราจะรักษาตน**”
ก็**พึงต้องใช้สติปัญญา** เมื่อคิดว่า “**เราจะรักษา**
ผู้อื่น” ก็**ต้องใช้สติปัญญา** เมื่อ**รักษาตน** ก็**ชื่อ**
ว่ารักษาคนอื่น (ด้วย) เมื่อ**รักษาคนอื่น** ก็**ชื่อว่า**
รักษาตนเอง (ด้วย)” [พุทธพจน์อ้างถึงใน พระ
ธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) , ๒๕๓๘ : ๘๐๘.]

จากหลักการของพุทธพจน์ที่กล่าวมา ชี้ให้
เห็นว่าการสร้าง**สนามพลัง**ที่เกิดจากการประพฤติ
ปฏิบัติในกฎกติกา จนสามารถส่งผลให้เกิดเป็น
ประโยชน์สุขต่อระบบสังคมนั้น ๆ โดยรวม

(เหมือนการแสดงกายกรรมที่เป็นไปด้วยความเรียบร้อยตามตัวอย่างในพุทธพจน์ที่กล่าวถึงข้างต้น) จะต้องมุ่งควบคุมการประพฤติปฏิบัติที่ตัวเอง (the Self) เป็นหลัก ไม่ใช่มุ่งควบคุมที่ผู้อื่น (the Others) เป็นหลัก

โดยการควบคุมการประพฤติปฏิบัติที่ตัวเองนั้น จะส่งผลกระทบต่อผู้อื่น หรือในการจะควบคุมผู้อื่นก็ต้องอาศัยพื้นฐานจากการควบคุมที่ตัวเองก่อน เพื่อสร้างสนามพลังความเมตตา มุ่งดี มุ่งเจริญ ต่อกายต่อใจต่อกัน (ด้วยขันติ ด้วยอิหิงสา ด้วยเมตตาจิต ด้วยความเอ็นดูกรุณา) ซึ่งถ้าจะเทียบเคียงกับกระบวนการ AIC (หรือการสร้าง AIC Power Field) ก็คือการสร้างสนามพลังความเข้าใจ (Appreciation Power Field) ก่อนเพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างสนามพลังการประสานงานประสานประโยชน์ หรือสนามพลังกระทบ (Influence Power Field) จนนำไปสู่การสร้างสนามพลังควบคุม (Control Power Field)* ที่จะทำให้ระบบสังคมของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น ๆ เกิดพลังการพัฒนาไปสู่ “ผลที่ดี” ที่พึงปรารถนา อันคือ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” โดยภาพรวมของทั้งระบบตามกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนที่ร่วมกันคิดทำร่วมกันทำอย่างเสมอสมานดังกล่าว

เช่น ในการปฏิบัติตามกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนในการเข้าแถวเพื่อซื้ออาหารตอนเที่ยง ซึ่งถ้าหากมีคนซื้อจำนวนมากโดยต่างพากันแย่งซื้ออาหารอย่างไม่มีการระเบียบแบบแผน ทำให้คนที่มาก่อนบางคนถูกแซงคิวจนต้องรอด้วยความหงุดหงิดหรือเบียดเสียดแย่งซื้อกันจนอาหารหกหล่น ฯลฯ แล้วเราก็ออกจากแถวมาร่วมแย่งซื้ออาหารกับคนอื่นด้วย พร้อมกับตะโกนเรียกร้องคนอื่นให้เข้าแถวให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ดังนั้นก็จะไม่เกิดประโยชน์

อะไรต่อการสร้างความเป็นระเบียบแบบแผนของแถวผู้ซื้ออาหารมากนัก (เพราะเราได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความเป็นระเบียบด้วย จึงไม่มีน้ำหนักอะไรในการพูด)

แต่ถ้าหากตัวเรายังยืนหยัดอยู่ในแถว โดยอาจจะร้องขอให้คนอื่นช่วยเข้าแถวให้เรียบร้อยควบคุมไปด้วยก็ได้ การควบคุมพฤติกรรมของตัวเองให้อยู่ในแถวอย่างสงบมั่นคงดังกล่าว (โดยอาจไม่ต้องพูดร้องขออะไรด้วยซ้ำ) จะส่งผลกระทบต่อเป็นแรงเหนี่ยวนำให้คนที่มาทีหลังเริ่มยืนต่อคิวของเรา และเมื่อมีคนต่อคิวให้เห็นเป็นแถวเป็นแนว ๓-๔ คน ก็จะกลายเป็นพลังเหนี่ยวนำให้เกิดแถวการซื้ออาหารที่เป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นมาในที่สุด เป็นต้น

การมีแต่จะมุ่งควบคุมผู้อื่นให้รักษากฎกติกาจนพลังของสติที่จะควบคุมรักษาตัวเองให้อยู่ในกฎกติกานั้น ๆ มีลดน้อยลงและเกิดเฟอเรือประพฤติก่อนนอกระเบียบแบบแผนหรือกฎกติกากำหนดไว้ ก็คล้ายกับนิทานเช่นเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีนักปฏิบัติธรรม ๓ คน ตั้งสัจจะร่วมกันว่าต่างคนจะต่างนั่งบำเพ็ญภาวนากันอย่างจริงจัง โดยจะไม่พูดคุยกันเลยตลอดสามวันสามคืน พอถึงคืนวันสุดท้าย เทียนไขที่เตรียมไว้เล่มสุดท้ายมอดดับลง ชายคนแรกจึงเปลือยพูดขึ้นว่า เทียนไขมอดดับไปแล้ว ใครมีเทียนไขสำรองบ้างหรือไม่ ชายคนที่สองก็เตือนขึ้นว่า เราตั้งสัจจะที่จะไม่พูดคุยกันเลยตลอดสามวันสามคืนไม่ใช่หรือนี่กำลังใกล้จะครบกำหนดอยู่แล้ว ทำไมจึงขาดสติเอ๋ยปากขึ้นมาทำไม ชายคนที่สามนั่งอยู่สักครู่ก็อดรนทนไม่ไหว พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอันภาคภูมิใจในตัวเองว่า ในที่สุดก็มีแต่ตัวฉันเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถรักษาสติให้ปฏิบัติตามสัจจะได้โดยไม่พูดอะไรเลย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

* กระบวนการ AIC นี้ พัฒนาขึ้นโดย Dr. William E. Smith และ Ms. Turid Sato แห่งสถาบัน ODI (Organizing for Development an International Institute) และนำเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ จนเป็นที่รู้จักกว้างขวางตลอดจนมีการประยุกต์กระบวนการ AIC ในการ ประชุมระดมความคิดเห็นของประชาชน ๙ อนุภูมิภาคทั่วประเทศ เพื่อประกอบการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (ต.ค. ๒๕๓๙ - ก.ย. ๒๕๔๔)

บทความพิเศษ

โดย : พิมพ์วิทย์ ชูโต

วัวแต่ละตัวถ่ายปัสสาวะและมูลประมาณ ๒๓ กิโลกรัมต่อวัน
ของเสียถูกทิ้งลงในหลุมขนาดมทึมา
โรงฆ่าสัตว์เพียง ๒ แห่งผลิตของเสียรวมแล้วมากกว่าของเสีย
ของเมืองเดนเวอร์บอสตัน แอตแลนตัน และเซนต์หลุยส์
ซึ่งมีประชาชนรวมกันกว่า ๑๓.๕ ล้านคนเสียอีก

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๗๘

● โรงกลั่นน้ำมันขนาดใหญ่ที่สุดในโลกของ เอ็กซอนโมบิลตั้งอยู่ในพื้นที่ ๓,๐๐๐ เอเคอร์ หรือ ๗,๕๐๐ ไร่ ในรัฐเท็กซัสและอุตสาหกรรมสกรอก อีกมากก็ตั้งอยู่ในรัฐนี้ด้วย อุตสาหกรรมเหล่านี้ เป็นเหตุให้แม่น้ำลำคลอง ๑ ใน ๔ ของรัฐนี้เป็น พิษเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนด และหมอกควัน พิษสูงกว่ามาตรฐานด้วยในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) เมือง ฮิวส์ตันมีหมอกควันพิษปกคลุมอยู่มากกว่า

ลอสแอนเจลิส เท็กซัสก็ยังเป็นรัฐที่ปล่อยมลพิษ ขึ้นสู่อากาศสูงที่สุดในสหรัฐฯ ด้วยในปีเดียวกัน เท็กซัสเป็นรัฐที่มีค่าของหมอกควันพิษสูงสุดถึง ๑๕ ครั้งจากการวัด ๓๐ ครั้งทั่วประเทศ เมืองฮิวส์ตัน ดัลลัส ซานอันโตนิโอ ออสติน เอลปาโซ และ ลอนจิวต่างก็ไม่ผ่านมาตรฐานของอากาศที่วัดโดย หน่วยพิทักษ์สิ่งแวดล้อม เฉพาะในเมืองฮิวส์ตัน ค่าใช้จ่ายสำหรับการรักษาพยาบาลที่เกิดจาก

อากาศเสียเป็นเงินถึง ๓ พันล้านดอลลาร์ และมีผู้เสียชีวิตจากสาเหตุดังกล่าวปีละ ๔๓๕ คน นอกจากนั้นฮิวส์ตันยังครองอันดับหนึ่งของการมีเด็กที่เป็นโรคหอบหืดและมะเร็งมากที่สุดด้วย เทกซัสส่งคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศมากที่สุด ในสหรัฐฯ และมีการละเมิดกฎหมายน้ำสะอาด (Clean Water Act) มากที่สุดด้วย โรงงานเก่าๆจำนวนพันๆแห่งได้รับการยกเว้นจากการปฏิบัติตามกฎหมาย โรงงานเหล่านี้ปล่อยควันทoxic ถึงปีละ ๙๐๓,๘๐๐ ตัน เฉพาะบริษัท Alcoa ซึ่งเป็นโรงงานผลิตอะลูมิเนียมที่ใหญ่ที่สุดในอเมริกาเหนือแห่งเดียวก็ปล่อยควันทoxicขึ้นสู่บรรยากาศถึง ๑๐๐,๐๐๐ ตันในปี ๑๙๙๓(๒๕๔๐) ระหว่างปี ๑๙๙๓-๑๙๙๘ (๒๕๓๖-๒๕๔๑) บริษัท Alcoa, Exxon, Shell, Amoco, Dow, Chemical และอื่นๆ บริจาคเงิน ๑.๕ ล้านดอลลาร์ให้การรณรงค์หาเสียงของนาย ยอร์ช บุษ (ลูก) ผลคือนายยอร์ช บุษ ออกกฎหมายใหม่ให้อุตสาหกรรมสกปรกตรวจและควบคุมการปล่อยสารพิษของตนเอง และนั่นทำให้ไม่มีการเปิดเผยตัวเลขของมลพิษ ไม่มีการปรับและไม่มีการติดตามโดยรัฐบาลอีกต่อไป ที่น่าตระหนกก็คือ มีโรงเรือนกว่า ๒๙๐ แห่ง ตั้งอยู่ภายในรัศมี ๒ ไมล์จากโรงงานสกปรกดังกล่าว

จีอีหรือเจเนอรัลอิเล็กทริกส์เป็นบริษัทที่ผลิตยุทธโธปกรณ์ที่ใหญ่ที่สุดของสหรัฐฯ และได้รับเงิน “ธุรกิจสงคราม” จำนวนมากจากรัฐบาล จีอีมีแหล่งทิ้งขยะพิษถึง ๘๖ แห่ง ซึ่งมากที่สุด ในสหรัฐฯ จีอีทิ้งขยะพิษลงในแม่น้ำลำคลอง และเป็นเหตุให้ชาวประมงต้องตกงานในขณะที่แจ็กเวลล์ ซีอีโอของบริษัทได้รับเงินเดือนและโบนัสเป็นเงินถึงปีละ ๘๕ ล้านดอลลาร์ บริษัทเวสต์อิงโฮลด์เป็นอีกบริษัทหนึ่งซึ่งมีแหล่งทิ้งขยะพิษถึง ๓๙ แห่งทั่วสหรัฐฯ บริษัทนี้เป็นเจ้าของโรงงานไฟฟ้าปรมาณู และเป็นผู้ผลิตอาวุธนิวเคลียร์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก

● เมืองถ่านหินที่ทำโดยการทลายยอดเขา ลงมาได้ทิ้งขยะซึ่งมีสารพิษกว่า ๖๐ ชนิดตามลำธารในเทือกเขาแอปาลาเชียนกินบริเวณ

๑,๒๕๐ ไมล์ และทำลายพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความสมบูรณ์ทางชีวภาพจนราบเรียบเป็นบริเวณ ๔๐๐,๐๐๐ เอเคอร์ หรือ ๑.๐ ล้านไร่ และอีกหนึ่งล้านเอเคอร์จะถูกทำลายในไม่กี่สิบปีข้างหน้า การทำลายทั้งหมดกินเนื้อที่ถึง ๒,๒๐๐ ตารางไมล์ ซึ่งมีขนาดเท่ากับมลรัฐเดลาแวร์

ในปี ๑๙๖๐ มีคนทำงานเหมืองถึง ๑๒๐,๐๐๐ คน ในเฉพาะเวอร์จิเนียตะวันตก แต่ปัจจุบันเหลือเพียง ๑๕,๐๐๐ คน เพราะบริษัทหันไปใช้รถตักขนาดมหึมาแทน เหมืองถ่านหินสร้างก๊าซเรือนกระจก ปรอท ฝนกรด และฝุ่นละอองมากกว่าอุตสาหกรรมอื่นๆ ทั้งหมด เหมืองถ่านหินและกิจการที่ใช้พลังงานจากถ่านหินร่วมกันบริจาคเงิน ๒๐ ล้านดอลลาร์ให้นายอริช บุษ และพรรครีพับลิกันในปี ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) และหลังจากนั้นก็บริจาคอีก ๒๑ ล้านดอลลาร์ ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีอุตสาหกรรมใดที่ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากรัฐบาลมากไปกว่าอุตสาหกรรมเหมืองถ่านหิน พวกเขาได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการวิจัยเป็นเงิน ๒ พันล้านดอลลาร์ (ภาษีของประชาชน)

● หมูผลิตมูลในแต่ละวันมากกว่ามนุษย์ถึง ๑๐ เท่าและฟาร์มหมูขนาด ๕๐,๐๐๐ ตัวสร้างมูลมากเท่าๆ กับเมืองที่มีคนอาศัย ๕๐๐,๐๐๐ คนบริษัทสมิทฟีลด์ซึ่งเลี้ยงหมูแบบอุตสาหกรรมถึง ๘๕๐,๐๐๐ ตัว ในรัฐยูทาห์ ผลิตมูลในแต่ละวันเท่าๆ กับชาวเมืองนิวยอร์กเกือบ ๑๐ ล้านคนรวมกัน นอกจากนั้นการเลี้ยงหมูแบบอุตสาหกรรมของสหรัฐฯ ก่อให้เกิดสารพิษเกือบ ๔๐๐ ชนิดรวมทั้งโลหะหนัก สารปฏิชีวนะ ฮอริโมน ยาฆ่าแมลง และเชื้อโรคอีกมาก ขยะพิษจำนวนเป็นล้านๆ ตันจากอุตสาหกรรมการเลี้ยงหมูใน ๓๔ มลรัฐได้เล็ดลอดเข้าสู่แหล่งน้ำต่างๆ และทำให้ปลาจำนวนล้านๆ ตัวตาย น้ำในแหล่งนั้นๆ ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ ก่อให้เกิดโรคและต้องใช้จ่ายเงินสำหรับการบำบัดจำนวนมหาศาล

วัวในสหรัฐฯ นอกจากฉีดฮอร์โมนเร่งการเจริญเติบโตและเพิ่มปริมาณนมซึ่งเป็นวิธีการซึ่งหลายประเทศไม่ยอมรับแล้ว บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ

ยังเลี้ยงวัวด้วยการให้กินซากวัว ซากแมว ซากสุนัข ซากม้า และมูลไก่อันเป็นต้นเหตุของโรคควัวบ้า ด้วย วัวเป็นสัตว์ที่มี ๔ กระเพาะสำหรับกินหญ้า ได้ถูกเปลี่ยนให้เป็นสัตว์กินเนื้อด้วยความละโมภที่จะได้กำไรสูงสุด

สำหรับเมืองที่เป็นที่ตั้งของโรงงานฆ่าวัวมีกลิ่นที่ยากจะลืมเลือน เป็นกลิ่นที่ผสมผสานระหว่างกลิ่นของสัตว์เป็นๆ ปุ๋ยคอกสัตว์ที่ตายแล้ว กลิ่นจากการเผาขนและเลือด กลิ่นไขมันและกลิ่นไขเน่าที่ลอยขึ้นมาจากบ่อของเสียมันซึมซับเข้าไปทุกแห่ง ทำให้กลิ่นไล่ ปวดหัวและนอนไม่ เป็นสุข ในโรงงานหนึ่งๆ วัว ๕,๐๐๐ ตัวถูกส่งเข้าโรงฆ่าทุกวัน วัวแต่ละตัวถ่ายปัสสาวะและมูลประมาณ ๒๓ กิโลกรัมต่อวัน ของเสียถูกทิ้งลงในหลุมขนาดมทึมา โรงฆ่าสัตว์เพียง ๒ แห่งผลิตของเสียรวมแล้วมากกว่าของเสียของเมืองเดนเวอร์บอสตัน แอดแลนตัน และเซนต์หลุยส์ ซึ่งมีประชาชนรวมกันกว่า ๑๓.๕ ล้านคนเสียอีก

ฟาร์มหมู วัว และไก่แบบอุตสาหกรรมได้ปล่อยให้มูลและสารพิษทำลายทางน้ำเป็นระยะทางร้อยๆ ไมล์ อีกทั้งทำลายเกษตรกรรมแบบครอบครัว ฆ่าปลาจำนวนล้านๆ ตัว และสร้างพิษภัยให้ชาวอเมริกัน แต่พวกเขากลับได้รับรางวัล คือ การลดหรือ ยกเว้นโทษตามกฎหมาย และแถมด้วยข้อห้ามไม่ให้ นักอนุรักษ์ถ่ายรูปความสกปรกของโรงเลี้ยงและ โรงฆ่าอีกด้วย อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมเหล่านี้ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลต่างๆ ที่ต้นทุนการผลิตต่อปอนด์ (ถ้าไม่ทำผิดกฎหมาย) นั้นสูงกว่าต้นทุนของการเลี้ยงแบบครอบครัว ซึ่งสร้างปัญหาต่อสิ่งแวดล้อมน้อยกว่ามาก

● นโยบายพลังงานของสหรัฐฯ คือการเพิ่มการใช้ น้ำมัน และไม่สนใจจะใช้เทคโนโลยีที่มีอยู่ แล้วผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงาน เพราะกลัวจะเป็นภาระแก่บริษัทน้ำมัน นอกจากนี้รัฐบาลยังให้เงินอุดหนุนจำนวนมหาศาลเพื่อหาแหล่งน้ำมันใหม่ๆ ทั้งนอกและในประเทศ การกระทำเช่นนี้ ทำให้สหรัฐฯ ไม่มั่นคงทางด้านพลังงานและพึ่งตนเองไม่ได้ แถมท่อส่งน้ำมันยังมีเป้านิ่งให้

ผู้ก่อการร้ายด้วย สหรัฐฯ ทำดังกล่าวเพื่อผลประโยชน์ของบริษัทพลังงานซึ่งมีนายออร์ช บุษ และนายดิก เซนีย์เป็นตัวแทน ยิ่งกว่านั้นเขาทั้งสองยังประกาศถอนคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากการควบคุมของกฎหมาย “อากาศสะอาด” (Clean Air Act) และหยุดการให้เงินอุดหนุน “ซูเปอร์ฟันด์” ซึ่งเป็นกองทุนที่เก็บเงินจากอุตสาหกรรมสกปรกเพื่อใช้สำหรับแก้ไขและบำบัดปัญหาสุขภาพที่เกิดจากการกระทำของอุตสาหกรรมสกปรกด้วยความหมายคือต่อไปนี้อุตสาหกรรมสกปรกจะประหยัดเงินได้ปีละร้อยๆ ล้านดอลลาร์ และการกำจัดมลพิษต้องใช้เงินจากภาษีของประชาชนแทน แจ็ก สปาราโด วิศวกรคนหนึ่งผู้ได้รับการแต่งตั้งเพื่อตรวจสอบการก่อมลพิษกล่าวว่า “นี่เป็นการบริหารที่ผมต่อต้าน คอร์รัปชันและการไร้ซึ่งกฎหมายได้กัดกินไปจนถึงตำแหน่งที่สูงสุด”

● แหล่งน้ำส่วนใหญ่ในนครนิวยอร์กและในอีก ๑๓ มลรัฐ ปนเปื้อนด้วยสารปรอทมากจนปลาที่จับได้ไม่สามารถบริโภคได้อีกต่อไปและในอีก ๔๕ มลรัฐ ประชาชนได้รับคำแนะนำไม่ให้บริโภคปลาจากแหล่งน้ำในท้องถิ่นบางแห่งเป็นประจำ เพราะมีสารปรอทปนเปื้อน ยิ่งกว่านั้นทะเลสาบ ๕๐๐ แห่งจากจำนวน ๒,๘๐๐ แห่ง เสียหายจากฝนกรด นอกจากมลพิษและสารปรอทจะทำให้เกิดฝนกรดแล้ว ยังทำให้เกิดโรคหอบหืดด้วย ฝนกรดดังกล่าวส่วนใหญ่เกิดจากโรงไฟฟ้าที่ใช้พลังงานถ่านหิน การปล่อยมลพิษดังกล่าวเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่รัฐบาลนายทุนของสหรัฐฯ กลับไม่ดำเนินการแถมให้โรงงานที่ปล่อยมลพิษเขียนแผนแก้ไขและทำความสะอาดเองเพราะโรงงานเหล่านั้นบริจาคเงิน ๔๘ ล้านดอลลาร์ให้นายออร์ช บุษ และพรรค รีพับลิกันในการรณรงค์หาเสียงปี ๒๕๔๓ และหลังจากนั้นก็บริจาคให้อีก ๕๘ ล้านดอลลาร์ ในปัจจุบันอุตสาหกรรมสกปรกที่รอดพ้นจากการต้องถูกดำเนินการตามกฎหมาย สามารถประหยัดเงินได้เป็นพัน ๆ ล้านดอลลาร์ในขณะที่ชาวอเมริกันต้องเป็นผู้รับผลลบทั้งด้านชีวิตและสุขภาพ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

หากจะทำงานหนัก ก็ทำงานหนักอย่างเต็มใจ รู้คุณค่างานนั้น
ยิ่งทำก็ยิ่งเป็นประโยชน์ในการลดละกิเลสเห็นแก่ตัว
อีกทั้งเพิ่มบุญบารมี และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นไปด้วยในขณะเดียวกัน

หลายคนบ่นว่าตนเองทำงานหนัก อยากจะหา
งานเบา ๆ ทำแต่ถ้าได้ชมสารคดีเรื่องหนึ่งซึ่ง
จัด ๑๐ อันดับสัตว์ที่ทำงานหนักแล้ว บางทีเสียง
บ่นอาจจะลดน้อยลง

๑๐ อันดับสัตว์ที่ทำงานหนักที่สุดในโลก คือ

๑๐. ปลาคาราซินสะบัดหาง
๙. เพนกวินจักรพรรดิ
๘. นกสร้างขุม (นกบาวเวอร์)
๗. สุนัขล่าเนื้อ
๖. ลิงโตตัวเมีย
๕. บีเวอร์
๔. นกเมกกะโบ
๓. ปลานักทำความสะอาดแลล
๒. มด
๑. ผึ้งงาน

จะขอเล่าเพียงอันดับที่ ๑๐ และอันดับที่ ๙
เพื่อเป็นข้อคิดดังนี้

ปลาคาราซินสะบัดหางอยู่แถบลุ่มแม่น้ำ

อะเมซอน พวกมันไม่วางไข่ในน้ำแต่จะกระโดด
ขึ้นไปวางไข่ตามใบไม้เหนือผิวน้ำ โดยปลาตัวผู้
และตัวเมียจะแนบลำตัวชิดติดกัน แล้วกระโดด
พร้อมกันเอาตัวไปแปะบนใบไม้ที่หย่อนเหนือผิวน้ำ
โดยตัวผู้จะผสมพันธุ์และตัวเมียก็จะวางไข่บนใบไม้
ทำอย่างนั้นไปเรื่อย ๆ จนมีไข่ประมาณ ๕๐ ฟอง
จากนั้นตัวผู้จะต้องคอยเอาหางวิดน้ำตวัดขึ้นไป
ราดรดฟองไข่ที่ติดบนใบไม้ เพื่อไม่ให้ไข่แห้ง
เพราะถ้าไข่แห้งลูกปลาจะตาย ดังนั้นเพื่อให้ไข่มี
ความชุ่มชื้นอย่างต่อเนื่อง มันจึงต้องวิดน้ำนาที่
ละ ๑ ครั้ง กว่าไข่จะโตเต็มที่ ตัวผู้ก็ต้องสะบัด
หางไปมากกว่า ๖,๐๐๐ ครั้ง ตลอดเช้า-ค่ำยาวถึง
๔ วัน ๔ คืน โดยไม่ได้หยุดพัก จนไข่ในฟองได้พัก
เป็นตัวพร้อมลงสู่ได้ตัวอย่างปลอดภัย

อันดับ ๙ เพนกวินจักรพรรดิ อยู่ทวีปแอน-
ตาร์กติกา อุณหภูมิหนาวเย็นจนติดลบบางครั้งถึง
-๖๐ องศาเซลเซียส พื้นเกาะขาวโพลนไปด้วย
แผ่นน้ำแข็ง เพนกวินนับพันนับหมื่นต่างมาจับ

จงไว้เป็นที่พักพิง และผสมพันธุ์ตามฤดูกาล ตัวเมียแบ่งไข่ออกมาได้ตัวละ ๑ ฟอง ทันทีที่ไข่ออกมา มันจะใช้จะงอยปากเขี่ยไข่อีกครั้งมาอยู่บนหลังเท้า จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของตัวผู้ที่จะต้องมารับผิดชอบต่อไป โดยย้ายไข่จากตัวเมียมาไว้บนหลังเท้าของมันแทน ส่วนตัวเมื่อก็กอหกทะเลเพื่อหากิน ตัวผู้จะใช้ขาหนีบเอาขนปีกและหางปกปิดไว้อย่างมิดชิด เพื่อให้ฟองไข่มีความอบอุ่นอย่างต่อเนื่อง มันต้องระมัดระวังอย่างดี เพราะหากไข่ร่วงลงบนพื้นน้ำแข็ง ไข่จะเย็นจนแข็งภายใน ๒ นาที และลูกของมันจะตาย นับได้ว่าเพนกวินจักรพรรดิเป็นสัตว์ที่ต้องทำงานในสภาพสุดโหด มันจะต้องอยู่โดยไม่กินอาหารเลยตลอด ๒ เดือน ทำให้มันเสียน้ำหนักตัวไปถึง ๔๕ % ถ้าหากลูกเกิดก่อนที่แม่มันจะกลับมา ตัวพ่อจะจับลูกให้มาอยู่ส่วนเท้าและใช้ตัวเองกันความหนาวให้ พร้อมทั้งให้อาหารเป็นสารเหลวสีขาวคล้ายนมที่เกิดจากต่อมที่อยู่ไหลอดอาหารของตนเอง และเมื่อตัวเมียมารับหน้าทีดูแลลูกต่อ ตัวผู้ก็จะออกไปหาอาหารที่ทะเลอีกหลายสัปดาห์ และจะกลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูกถ้าไม่ตกเป็นเหยื่อสัตว์อื่นก่อน

สัตว์มีสี่เท้าและวิถีความเป็นอยู่ตามสายพันธุ์นั้น ๆ ถึงแม้จะยากลำบากมีความทุกข์หนักหนาอย่างไร ก็ต้องจำนนไม่สามารถที่จะดิ้นออกมาได้

สมัยโบราณ แรงงานทาสจัดอยู่ในกลุ่มผู้ทำงานที่หนักแบบต่อเนื่องที่ยาวนาน แรงงานทาสมากมายได้ล้มตายไปในขณะที่ถูกใช้ทำงานหนักอย่างไร้ความปราณี

มาถึงยุคสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง เซลยศึกฝ่ายตรงข้าม ก็จะถูกบังคับให้ทำงานหนักจนกระทั่งทหารกล้าหลายพันนายต้องมาล้มตายเพราะทำงานที่หนักเกินกำลัง

เมื่อ ๓๐ กว่าปีมานี้เอง ก็มาถึงยุคสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เป็นโคกนาฏกรรม “กัมพูชา” ในช่วงเขมรแดงเรืองอำนาจ หลังจากบุกยึดกรุงพนมเปญได้ในปี ๒๕๑๘ ทิวทัศน์แผ่นดินแดงฉาน

ด้วยเลือดของประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ตกเป็นเหยื่อความโหดเหี้ยม

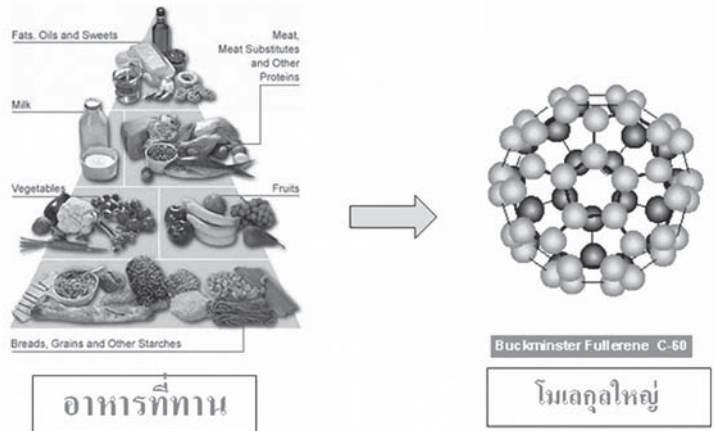
กัมพูชาในกำมือของนายพลพต ในระหว่างปี ๒๕๑๘-๒๕๒๒ ตกอยู่ในความรุนแรงสุดขีด ประชาชนนับล้าน ๆ ถูกจับกุมไปกักขัง ได้รับความทุกข์ทรมานและล้มตายไปจากคำสั่งของอมนุษย์ป่าเถื่อน แม้ผู้คนล้มตายเป็นล้านก็ไม่สะดุ้งสะเทือน เพียงเพื่อให้ตนเองขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งผู้มีอำนาจอันยิ่งใหญ่เท่านั้น

สัตว์เดรัจฉานบางจำพวก เกิดมาก็ต้องทำงานที่หนัก ทุกข์ทรมานแทบจะเอาชีวิตไม่รอดด้วยความจำนนเป็นตามกฎธรรมชาติ แต่สัตว์อีกหลายชนิดก็มีความเป็นอยู่แบบเสรี ไม่ค่อยจะมีงานหนักหนาอะไรมากนัก

คนก็เช่นกัน กลุ่มหนึ่งถูกกฏแห่งกรรมจัดสรรจำแนกให้ชีวิตตกอับ อีกทั้งยอมจำนนไม่เปลี่ยนแปลงตนในปัจจุบัน จึงต้องรับความทุกข์ทรมานจากการทำงานที่แสนหนักไปจนตลอดชีวิต อีกกลุ่มหนึ่งมีความเป็นอยู่อย่างเสรี ไร้ผู้บังคับให้จำต้องทำงานหนัก มีความสุขกายสบายใจเสมอ ๆ

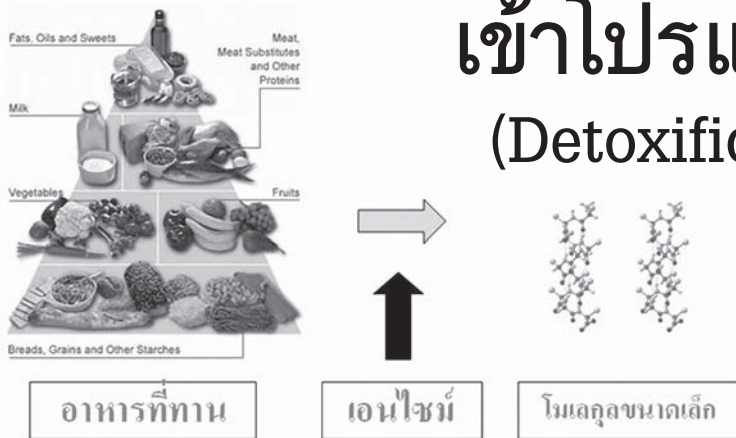
ดังพระพุทธองค์ท่านได้ตรัสเอาไว้ว่า คนผู้ได้ปฏิบัติธรรมจนบรรลุพระโสดาบันไว้เป็นเบื้องต้น ชีวิตและจิตวิญญาณจะไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา ทั้งในชาตินี้และในชาติต่อ ๆ ไป ดังนั้นชาวพุทธในเมืองไทยมีโอกาสมากกว่าผู้คนทั่วโลกที่ห่างไกลพระธรรมคำสอนของพระศาสดา ก็ควรตั้งใจแล้วพากันตั้งใจฝึกฝนถือศีล ๕ ลดละอบายมุขแบบเอาจริงให้ได้ เพราะเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้จิตวิญญาณหลุดพ้นไปจากการเกิดเป็นสัตว์จำพวกที่ต้องทำงานหนักตลอดชีวิตหรือเกิดมาเป็นคนตกอับ ถูกคนอื่นกดขี่บังคับให้ทำงานหนักไร้ความเป็นธรรมไปจนวันตาย

หากเราจะทำงานหนัก ก็ทำงานหนักอย่างเต็มใจรู้คุณรู้ค่างานนั้น เป็นงานดีมีสาระที่ควรทุ่มเทหมกหมุ่นสร้างสรรค์ยิ่งทำก็ยิ่งเป็นประโยชน์ในการลดละกิเลสเห็นแก่ตัว อีกทั้งเพิ่มบุญบารมีและเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นไปด้วยในขณะเดียวกัน **๗**

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๔๖)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

ประการที่สอง น้ำหนักตัวภาพเพื่อการบริโภค
ที่ถูกต้องมีคุณสมบัติน่าสนใจ

ประเด็นนี้เป็นที่รับรู้กันว่า เมื่อมีการหมักจะต้องมีจุลินทรีย์เกิดขึ้น ซึ่งที่จริงแล้ว ไม่เพียงแต่มีจุลินทรีย์ หากแต่มีหลายสิ่งที่เป็นพิษซึ่งเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องการ เช่น **เกิดปฏิกิริยาทางเคมี** ทำให้มีเมทานอล เอทานอล และกลุ่มฟูเซลล์แอลกอฮอล์ (Butanol, Propanol) ซึ่งหากรับประทานจะทำให้มีอันตราย ดังนั้น เราต้องมีการควบคุมคุณภาพให้ได้ น้ำหมักที่ดี คือ

๑. ไม่พบสิ่งปลอมปน
๒. เอทานอลต้องไม่เกินร้อยละ ๓
๓. เมทานอลต้องไม่เกิน ๒๔๐ มิลลิกรัมต่อลิตร

ส่วนจุลินทรีย์นั้นในการหมักอาจพบจุลินทรีย์ได้ ๒ กลุ่ม คือ

๑. กลุ่มก่อโรค
๒. กลุ่มเสริมสุขภาพ

จุลินทรีย์ที่ก่อให้เกิดโรคที่ต้องควบคุม คือ

- ซาลโมเนลลา ต้องไม่พบในตัวอย่าง ๕๐ กรัม
- สตาฟีโลค็อกคัส ออเรียส ต้องไม่พบในตัวอย่าง ๑ มิลลิกรัม
- คลอสทริเดียม เพอร์ฟริงเจนส์ ต้องไม่พบในตัวอย่าง ๐.๑ กรัม
- เอสเชอริเชีย โคลิ ต้องน้อยกว่า ๒.๒ ต่อตัวอย่าง ๑๐๐ มิลลิลิตร
- ยีสต์และรา ต้องไม่เกิน ๑๐๐ โคโลนีต่อตัวอย่าง ๑ มิลลิลิตร

ส่วนจุลินทรีย์ที่ดี คือ

๑. จุลินทรีย์เสริมชีวณะหรือ **โพรไบโอติก** (probiotic) เป็นกลุ่มจุลินทรีย์ที่ทำให้เกิด **กรดแลคติก** (กรดน้ำนม) จุลินทรีย์ชนิดนี้ถูกนำไปใช้ในการผลิตโยเกิร์ต นมเปรี้ยว มีประโยชน์ คือ ช่วยไม่ให้เชื้อก่อโรคเจริญได้ ปรับสมดุลของระบบทางเดินอาหาร ช่วยในการเหนี่ยวนำ ให้ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายทำงานได้อย่างสมดุล

๒. นอกจากนี้ยังพบคุณสมบัติของจุลินทรีย์เสริมชีวณะในการช่วยลดการเกิดสารก่อมะเร็ง และกลไกที่ชักนำให้เกิดมะเร็ง จากการสามารถย่อยและจับสารก่อมะเร็งเอาไว้ได้ รวมถึงการลดการทำงานของเอนไซม์ที่มีกิจกรรมก่อให้เกิดสารพลอยได้ที่เป็นสารก่อมะเร็ง เป็นต้น ยกตัวอย่างจุลินทรีย์กลุ่มนี้ คือ **แบคทีเรีย แลคโตบาซิลลัส เคซีอี** (*Lactobacillus casei*), **แลคโตบาซิลลัส อะซิโดฟิลัส** (*Lactobacillus acidophilus*), **แลคโตบาซิลลัส แพลนทารัม** (*Lactobacillus plantarum*) เป็นต้น

การควบคุมอีกเรื่องที่สำคัญซึ่งเกิดขึ้นในการหมัก คือ **กรด** ซึ่งโดยทั่วไปกรดที่เกิดในกระบวนการหมักถือเป็นการถนอมอาหารไปในตัว **ความเป็นกรดของน้ำหมักเพื่อการบริโภคต้องมีค่าความเป็นกรดต่าง หรือค่าพีเอช (pH) ต่ำกว่า ๔.๓** จึงจะควบคุมการเจริญของเชื้อก่อโรคได้

“สำหรับกรณีที่เป็นข่าวว่านำน้ำหมักไปใช้หยอดตานั้น โดยทั่วไปผลิตภัณฑ์สำหรับตานั้นต้องไม่มีจุลินทรีย์รวมทั้งต้องปรับสภาพความเป็นกรดต่างให้มีค่า ๗.๔ เพื่อไม่ให้ระคายเคืองต่อตา การนำน้ำหมักที่ยังไม่ผ่านกระบวนการใด ๆ ไปหยอดตาถือเป็นเรื่องที่ไม่สมควร”

ประโยชน์ของน้ำหมักชีวภาพเพื่อการบริโภคคือ ได้จากจุลินทรีย์ ซึ่งก็จะขึ้นอยู่กับว่าหัวเชื้อเป็นอย่างไร และประโยชน์จากคุณค่าสารสำคัญตามชนิดของพืชผักผลไม้ที่นำมาใช้หมัก เพราะ **การหมักเป็นการแปรรูปที่เป็นการสกัดสาร**

สำคัญในพืชผักผลไม้ ซึ่งในประเทศไทยเรามีพืชวัตถุดิบมากมาย ที่นำมาใช้ เช่น ลูกยอ มะขามป้อม ผลไม้ชนิดต่าง ๆ ตามฤดูกาล

ดังนั้น **น้ำหมักชีวภาพที่ดี** ก็ต้องมีสารสำคัญ ของพืชผักผลไม้ในระดับที่เหมาะสม ซึ่งในการหมักจะมีสารสำคัญออกมา สารสำคัญนี้แหละที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการเสริมสุขภาพ นอกเหนือจาก **โพรไบโอติก** ดังนั้น **ในวัตถุดิบที่เราหมัก จะใช้เวลาแตกต่างกันที่จะสกัดสารสำคัญออกมา**

ระยะเวลาที่เหมาะสม ในการหมักน้ำหมักชีวภาพ

การหมักแต่ละชนิดจะมีระยะเวลาที่เหมาะสม ๒ องค์ประกอบ คือ

๑. ระยะเวลาของ **การเจริญของจุลินทรีย์ที่เป็นประโยชน์** ซึ่งหากมีการหมักนานกว่า ๒ ปี จุลินทรีย์กลุ่มนี้ ก็จะตายหรือหมดไป

๒. การหมักจะทำให้เราได้ **สารสำคัญ**ออกมา เพราะเมื่อสารสำคัญออกมาหมดแล้ว กระบวนการสกัดก็จะสิ้นสุดลง เหลือเพียงกระบวนการเปลี่ยนแปลงขนาดของโมเลกุลให้เล็กลง เมื่อเวลาหมักนานขึ้น

นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยอื่นที่มีผลต่อคุณสมบัติของน้ำหมัก คือ เมื่อมีการหมักอาจทำให้ **วิตามินซี สลายตัวไป** โดยปกติคนเราจะคิดว่ารสเปรี้ยวแสดงว่ามีวิตามินซี ตรงนี้เป็นความเข้าใจผิด สำหรับน้ำหมักจะมีรสเปรี้ยวเพราะเกิดจากจุลินทรีย์กลุ่มแลคติกที่อยู่ในกระบวนการหมัก ส่วน **ภาชนะบรรจุ แสง อุณหภูมิ และ อากาศ** ก็เป็นปัจจัยที่ทำให้คุณสมบัติของน้ำหมักไม่คงตัว ดังนั้นการควบคุมคุณภาพของน้ำหมักเพื่อการบริโภคจึงต้องดูปัจจัยที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ด้วย

ระยะเวลาที่เหมาะสม ในการหมักน้ำหมักชีวภาพที่ใช้ได้ตรงรอมจักรวาล หรือไม

ประเด็นนี้แหละที่เกิดปัญหาโฆษณาเกินจริง เพราะมีการเหมารวม ซึ่งไม่ถูกต้อง

- **ประการแรก** น้ำหนักชีวภาพเพื่อการบริโภค เป็นการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร (พืช ผักผลไม้) เพื่อการสร้างเสริมสุขภาพไม่ใช่เป็นยา
- **ประการที่สอง** น้ำหนักแต่ละชนิดจะมี คุณสมบัติต่างกัน จากวัตถุดิบที่ต่างกัน และหัวเชื้อต่างกัน ดังนั้นน้ำหนักแต่ละ ชนิดไม่สามารถดูแลสุขภาพได้ครบจักรวาล

ประการที่สาม น้ำหนักชีวภาพแบบภูมิปัญญาชาวบ้านใช้ไม่ได้จริง

เรื่องนี้เป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของประเทศไทยเรา ที่มี**ภูมิปัญญาดั้งเดิม**สำคัญ คือ

- (๑) กระบวนการหมักของชุมชน
- (๒) วัตถุดิบพืชผักผลไม้ไทยที่หลากหลาย
- (๓) ภูมิปัญญาการนำพืชไทยมาใช้ให้เกิดประโยชน์

ทั้งสามประการนี้เป็นพื้นฐานสำคัญของน้ำหนักชีวภาพ แต่ประเด็นที่อยากทำความเข้าใจคือ แต่เดิมมาการใช้น้ำหนักชีวภาพ ใช้เป็นลักษณะ

พื้นบ้าน ผลิตกันเองในครอบครัวหรือในหมู่บ้าน ไม่ได้ทำจำนวนมากไม่มีการขายไม่มีการเห่ตามกระแส แต่ปัจจุบันมีการผลิตเพื่อการจำหน่ายมากขึ้น การควบคุมคุณภาพมาตรฐานจึงต้องมีการพัฒนาเพื่อความปลอดภัย และเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีประโยชน์ในการเสริมสร้างสุขภาพ

ปัจจุบันมีความพยายามพัฒนาน้ำหนักชีวภาพเพื่อการบริโภคในชุมชนตลอดมา และขณะเดียวกันก็มีการต่อยอดการวิจัยมากมาย เพื่อพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนที่มีคุณภาพมาตรฐาน จึงมีการวิจัยร่วมกับชุมชน เพื่อพัฒนากระบวนการผลิตโดยใช้**ต้นเชื้อผักดอง**

“หากชุมชนหรือผู้ประกอบการต้องการที่จะผลิตน้ำหนักชีวภาพเพื่อการบริโภค ควรเพิ่มเติมความรู้เพื่อการผลิตที่ดีและพึงตระหนักว่า **น้ำหนักชีวภาพไม่ใช่ยา แต่เป็นผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพที่มีคุณสมบัติแตกต่างกัน** จึงไม่ควรหลงเชื่อการโฆษณาเกินจริง”

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

ไม่กังวลกับความรำรวย
ไม่หิวโหยกับความบั้นเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

康復病人照顧老人

www.bkknursinghome.com

Elder patients care center

- สถานพักฟื้นผู้ป่วยและผู้สูงอายุ
- บริหารงานโดย พยาบาลปริญญาวิชาชีพ
- เราเป็นบริษัทจำกัด มีทุนจดทะเบียนสูง
- มีอาคารที่เหมาะสมเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง

มาตรฐานโรงพยาบาล

Hospital standards

- ปรัชญาของเรา ●
- ผู้พักไม่ใช่สินค้า แต่เป็นญาติที่ต้องดูแลอย่างดีด้วยหัวใจ

醫院規格可靠

สถานที่ตั้ง 5/1 ถนน รามอินทรา ซอย 4 แขวงอนุสาวรีย์พื้นที่กรุงเทพมหานคร เขตบางเขน
bkknursinghome@gmail.com

We care with love and respect.
การคมนาคมสะดวกมาก
ญาติมิตรมาเยี่ยมง่าย Tel.66-81-5848-520, 66-02-9716-582

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๗๘

สิทธิของบุคคลผู้ได้มาซึ่งทรัพย์สินโดยมีค่าตอบแทน และโดยสุจริตนั้น ท่านว่ามีเสียไปถึงแม้ว่าผู้โอนทรัพย์สินให้จะได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยนิติกรรมอันเป็นโมฆียะ และนิติกรรมนั้นได้ถูกบอกล้างภายหลัง

ความไม่สมบูรณ์แห่งนิติกรรม

นิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้นมีผล ๓ ประการคือ

๑. นิติกรรมนั้นกฎหมาย “ถือว่า” สมบูรณ์จนกว่าจะมีการบอกล้าง

๒. นิติกรรมนั้นอาจถูกบอกล้างได้

การบอกล้างโมฆียะกรรม คือ การแสดงเจตนาทำลายนิติกรรมที่เป็นโมฆียะซึ่งสมบูรณ์อยู่ในขณะนั้นให้เป็นอันเสียเปล่าไม่มีผล การบอกล้างเป็นการแสดงเจตนาทำนิติกรรมฝ่ายเดียวเมื่อมีการแสดงเจตนาบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะโดยบุคคลที่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะบอกล้างนิติกรรมนั้นแล้ว สิทธิและหน้าที่ตามนิติกรรมที่เป็นโมฆียะซึ่งแต่เดิมสมบูรณ์อยู่นั้นก็จะป็นอันระงับลงไม่มีผลอีกต่อไป คู่กรณีจะต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิมทุกกรณี

การบอกล้างโมฆียะกรรมต่างไปจากเรื่องที่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียยกความเสียหายของโมฆะกรรมขึ้นกล่าวอ้างซึ่งผู้ที่มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่งก็สามารถจะกล่าวอ้างได้ แต่สำหรับนิติกรรม

ที่เป็นโมฆียะ กฎหมายกำหนดตัวบุคคลได้แน่ชัดว่าบุคคลใดบ้างที่มีสิทธิบอกล้างบุคคลอื่น ๆ นอกจากที่กฎหมายกำหนดไว้ไม่มีสิทธิบอกล้าง

การบอกล้างเป็นแต่เพียงสิทธิ ไม่ใช่หน้าที่ ถ้าบุคคลที่กฎหมายกำหนดไม่ใช้สิทธิ บอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะ นิติกรรมนั้นก็จะยังคงสมบูรณ์อยู่ หากล่วงเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วก็จะบอกล้างไม่ได้ ทำให้นิติกรรมนั้นสมบูรณ์ตลอดไป

กำหนดเวลาบอกล้าง

การบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะสัมพันธ์กับเรื่องของการให้สัตยาบันทั้งนี้เพราะมาตรา ๑๘๑ บัญญัติถึงเวลาในการที่จะบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะได้ว่า “โมฆียะกรรมนั้นจะบอกล้างมิได้เมื่อพ้นเวลา ๑ ปี นับแต่เวลาที่อาจให้สัตยาบันได้ หรือเมื่อพ้นเวลา ๑๐ ปี นับแต่ได้ทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะนั้น”

๒.๑ บุคคลผู้มีสิทธิบอกล้าง

มาตรา ๑๓๕ บัญญัติว่า “โมฆียะกรรมนั้น บุคคลต่อไปนี้จะบอกล้างเสียก็ได้

(๑) ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้เยาว์ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่ผู้เยาว์จะบอกล้างก่อนที่ตนบรรลุนิติภาวะก็ได้ ถ้าได้รับความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรม

(๒) บุคคลซึ่งศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ เมื่อบุคคลนั้นพ้นจากการเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถแล้ว หรือ ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ แล้วแต่กรณี แต่คนเสมือนไร้ความสามารถจะบอกล้างก่อนที่ตนจะพ้นจากการเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถก็ได้ ถ้าได้รับความยินยอมของผู้พิทักษ์

(๓) บุคคลผู้แสดงเจตนาเพราะสำคัญผิด หรือถูกกลฉ้อฉล หรือถูกข่มขู่

(๔) บุคคลวิกลจริตผู้กระทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะตามมาตรา ๓๐ ในขณะที่จริตของบุคคลนั้นไม่วิกลแล้ว

ถ้าบุคคลผู้ทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะถึงแก่ความตายก่อนมีการบอกล้างโมฆียะกรรม ทายาทของบุคคลดังกล่าวอาจบอกล้างโมฆียะกรรมนั้นได้”

ฉะนั้น บุคคลที่จะบอกล้างได้นี้มีแต่เฉพาะบุคคลที่กฎหมายกำหนด กล่าวคือ

(ก) บุคคลที่กระทำนิติกรรมเพราะไม่มีความสามารถในการใช้สิทธิตามกฎหมาย

(ข) บุคคลที่ดูแลบุคคลที่บกพร่องในความสามารถ ตามข้อ (ก) ซึ่งได้แก่ ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ แล้วแต่กรณี

(ค) บุคคลที่ได้แสดงเจตนาโดยวิปริต เมื่อทราบถึงความจริงหรือหลุดพ้นจากสภาวะต่าง ๆ ที่ทำให้เจตนาวิปริตนั้นแล้ว

ตัวอย่าง แก้วอายุ ๑๙ ปี ทำสัญญาซื้อขายรถยนต์คันหนึ่งราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท จากม่วง โดยมีได้รับความยินยอมจากดำและแดงผู้เป็น

บิดามารดา สัญญาซื้อขายดังกล่าวย่อมตกเป็นโมฆียะ เช่นนี้ผู้มีสิทธิบอกล้างโมฆียะกรรมนี้ได้

(๑) ดำและแดงผู้แทนโดยชอบธรรม

(๒) แก้วผู้เยาว์ที่ได้รับความยินยอมจากดำและแดงหรือแก้วซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว

๒.๒ วิธีการบอกล้างโมฆียะกรรม

การบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้นจะต้องกระทำโดยชัดแจ้งด้วยการแสดงเจตนาต่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งที่มีตัวกำหนดแน่นอน (มาตรา ๑๓๘) เพราะฉะนั้นการบอกล้างโดยปริยายไม่อาจจะกระทำได้ เนื่องจากการบอกล้างโมฆียะเป็นนิติกรรมฝ่ายเดียวที่จะทำลายสิทธิที่เคยก่อให้เกิดขึ้นมาแล้วจึงควรที่จะต้องทำโดยชัดแจ้งเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม กฎหมายมิได้กำหนดแบบเฉพาะของการบอกล้างโมฆียะไว้ การบอกล้างจึงสามารถทำได้ด้วยการแสดงเจตนาต่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้ หรือด้วยการฟ้องร้องหรือแม้แต่การยกข้อต่อสู้ก็ได้เช่นกัน

เมื่อผู้มีสิทธิบอกล้างโมฆียะกรรมด้วยการแสดงเจตนาต่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีตัวกำหนดแน่นอนแล้ว ผลของการบอกล้างก็จะเกิดขึ้น โดยที่บุคคลอีกฝ่ายหนึ่งไม่จำเป็นต้องยินยอมหรือมีเจตนาร่วมด้วย เนื่องจากการบอกล้างโมฆียะกรรมเป็นนิติกรรมฝ่ายเดียวที่ต้องมีผู้รับการแสดงเจตนา

๒.๓ ผลของการบอกล้างโมฆียะกรรม

(ก) ผลระหว่างคู่กรณี

(ก.๑) กฎหมายให้ถือว่านิติกรรมเป็นโมฆะมาตั้งแต่เริ่มแรก

(ก.๒) ให้คู่กรณีกลับคืนสู่ฐานะเดิม

มาตรา ๑๓๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติต่อไปอีกว่า “...และให้ผู้เป็นคู่กรณีกลับคืนสู่ฐานะเดิม ถ้าเป็นการพ้นวิสัยจะให้กลับคืนเช่นนั้นได้ก็ให้ได้รับค่าเสียหายชดใช้ให้แทน”

(ก.๓) อายุความในการเรียกร้องให้คืนฐานะเดิม กฎหมายกำหนดไว้ว่า “ต้องใช้สิทธิเรียกร้องการกลับคืนสู่ฐานะเดิมภายในเวลา ๑ ปีนับแต่วัน

บอกล้างโมฆียะกรรม”แต่ตราใบใดที่ยังไม่มีการบอกล้างโมฆียะกรรม เวลา ๑ ปีก็ยังไม่เริ่มนับ

(ข) ผลที่มีต่อบุคคลภายนอก

(ข.๑) ผลที่มีต่อบุคคลภายนอกโดยทั่วไป

บุคคลภายนอกผู้รับโอนทรัพย์สินไปนั้นอาจจะไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเพราะมาตรา ๑๓๒๙ ได้บัญญัติรับรองสิทธิไว้แล้วว่า “สิทธิของบุคคลผู้ได้มาซึ่งทรัพย์สินโดยมีค่าตอบแทนและโดยสุจริตนั้น ท่านว่ามีเสียไป ถึงแม้ว่าผู้โอนทรัพย์สินให้จะได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยนิติกรรมอันเป็นโมฆียะ และนิติกรรมนั้นได้ถูกบอกล้างภายหลัง”

(ข.๒) ผลที่มีต่อบุคคลภายนอกเฉพาะกรณีของการบอกล้างโมฆียะเพราะกลฉ้อฉล

สำหรับกรณีของการบอกล้างโมฆียะกรรมเพราะกลฉ้อฉลนั้น บทบัญญัติในมาตรา ๑๖๐ บัญญัติว่า “การบอกล้างโมฆียะกรรมเพราะถูกกลฉ้อฉลตามมาตรา ๑๕๙ ห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้กระทำการโดยสุจริต”

ตัวอย่างที่ ๑ ดำซื้อแหวนเพชรจากแดงเพราะถูกหลอกลวงว่าเป็นเพชรที่ไม่มีตำหนิ ซึ่งถ้าไม่มีการหลอกลวงดำจะไม่ซื้อ แต่ดำก็หลงเชื่อตามที่แดงหลอก แล้วดำนำแหวนเพชรดังกล่าวมาเป็นของขวัญวันเกิดแก่สัมคูร์กของตน โดยสัมไม่รู้ถึงการหลอกลวงดังกล่าว หากต่อมาได้มีการบอกล้างสัญญาซื้อขายนี้แล้ว แแดงจะยกข้อต่อสู้ว่าสัญญาซื้อขายตกเป็นโมฆะมาต่อสู้สัมเพื่อเอาแหวนเพชรนั้นคืนไม่ได้ เพราะสัมเป็นบุคคลภายนอกผู้สุจริต แม้สัมจะมีได้เสียหาก็ตาม

ตัวอย่างที่ ๒ ดำเป็นหลานชายของแดงมาหลอกลวงแดงว่าตนประกอบธุรกิจขาดทุน ไม่มีเงินหมุนเวียน จึงมาขอเงินจากแดง ๑๐,๐๐๐ บาท และแดงหลงเชื่อจึงได้ให้เงินดำไป ซึ่งถ้าหากไม่มีการหลอกลวงดังกล่าวแดงก็จะไม่ให้ดำ ต่อมาดำได้นำเงินดังกล่าวมาให้แสดงเพื่อนสนิทของตน โดยแดงได้รู้ถึงการหลอกลวงดังกล่าว เช่นนี้หากแดงได้บอกล้างสัญญาให้ตกเป็นโมฆะไปแล้ว

แดงก็สามารถยกข้อต่อสู้ขึ้นต่อสู้แสดงเพื่อเรียกเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าวคืนได้ เพราะแดงเป็นบุคคลภายนอกที่ไม่สุจริต

ข้อสังเกต บุคคลภายนอกที่ได้รับการคุ้มครองตามมาตรา ๑๖๐ นี้เป็นเพียงแต่เป็นผู้สุจริต คือไม่รู้ถึงการหลอกลวงนั้นเพียงแต่อย่างเดียวก็นับได้รับความคุ้มครองแล้ว ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่ต้องเสียหายหรือเสียค่าตอบแทนด้วย

(ค) กำหนดเวลาในการบอกล้างโมฆียะกรรม

กำหนดเวลาในการบอกล้างโมฆียะ ก็คือ ๑ ปี หรือ ๑๐ ปี ดังที่มาตรา ๑๔๑ ได้บัญญัติไว้ว่า “โมฆียะกรรมนั้นจะบอกล้างมิได้เมื่อพ้นเวลาหนึ่งปีนับแต่เวลาที่อาจให้สัตยาบันได้ หรือเมื่อพ้นเวลาสิบปีนับแต่ได้ทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะนั้น”

(ค.๑) กำหนดเวลาในการบอกล้างนี้มีใช้อยู่ ความ เพราะกำหนดเวลานี้มิได้กำหนดไว้เพื่อการใช้สิทธิเรียกร้องโดยการฟ้องร้องในทางคดี

(ค.๒) กำหนดเวลาในการบอกล้างแบ่งออกเป็น ๒ ช่วง คือ

(ค.๒.๑) กำหนด ๑ ปี นับแต่เวลาที่อาจให้สัตยาบันได้

(ค.๒.๒) กำหนด ๑๐ ปี นับแต่วันทำนิติกรรม

ตัวอย่างที่ ๑ ดำทำนิติกรรมยกแหวนเพชรให้แก่แดง โดยถูกแดงฉ้อฉลถึงขนาดเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๐ ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๓๒ ดำได้ทราบถึงกลฉ้อฉลนั้น เช่นนี้แล้วดำมีสิทธิบอกล้างนิติกรรมยกแหวนเพชรที่เป็นโมฆียะนั้นได้ แต่ต้องไม่เกิน ๑ ปี นับแต่เวลาที่ทราบถึงกลฉ้อฉลนั้น ซึ่งเป็นเวลาที่มูลเหตุให้เป็นโมฆียะกรรมนั้นหมดสิ้นไป ดังนั้นดำต้องบอกล้างโมฆียะกรรมภายในปี พ.ศ.๒๕๓๓

แต่ถ้าปรากฏว่าดำมาทราบความจริงเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๑ เช่นนี้แล้วดำไม่อาจจะบอกล้างโมฆียะกรรมนั้นได้เลยเพราะเกิน ๑๐ ปี นับแต่เวลาที่ได้ทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะ

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

นักการเมืองหลงทาง

เมื่อการเมืองยังนำเน่ามิแปรผัน
ยิ่งต้องเร่งสร้างสรรคสังคมใหม่
สังคมเก่าเหลวแหลกเพราะเหตุใด
ยังไม่ซึ่งแก้ไข...อีกหรือไม่

แผ่นดินนี้สืบสานเนิ่นนานนัก
ด้วยศรัทธาดีนักบรมันหน้าที
ต่างกับไทยบางคนในวันนี้

ยอมผลาญชาติเอาดีเพียงพวกตน
นักการเมืองนักสู้ผู้อาจหาญ
ยอมต้านทานอยู่ได้ทุกแห่งหน
ชุมชนใดหลากหลายผู้ทุกข์ทน
ที่นั่นแหละ! มีคนรอน้ำใจ

คนยากจน...เพราะบังการเมืองอำมหิต
ชี้ทางผิดเป็นทางชอบให้หลงไหล
ยกประโยชน์ซึ่งหน้ามาล่อใจ
นักการเมืองจัญไรใช้ลวงตา

การเมืองไทยจึงมารากแต่ไร้แก่น
ความมั่นแมนผูกขาดไว้แน่นหนา
จำเพาะพงศ์เผ่าพ้องมองอวดตา
ประเมินค่าปวงประชา...เขี้ยวร้ายทาง.

๒

ชุดท่อکش ฟารินหวาน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

ติดต่อสั่งซื้อส่งทางไปรษณีย์ได้ที่

09-0828-2728, 08-1253-7677, 08-2345-3648

หรือ farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com

เพลงนี้แต่งเสร็จ ๓ ก.พ. ๒๕๓๑ แต่ทำนองนั้นแต่งไว้ตั้งแต่ ๑๓ ก.ย. ๒๔๙๙ ก่อนชุมชนหัตถกรรมนี้จะเกิด แล้วบันทึกเสียงเสร็จ ๒ มิ.ย. ๒๕๓๑ “วีชราภรณ์ สุขสวัสดิ์” ขับร้องเป็นคนแรก “ธนิศ เภญพิพัฒนสกุล” เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสาน ออกเผยแพร่อยู่ในอัลบั้ม “ความลับของฟ้า” วางตลาด มิ.ย. ๒๕๓๑ ซึ่งเป็นเพลงยืนยันทันแดนอารยชน ที่เกิดแล้วเป็นแล้ว มีขึ้นมาในแดนไทยแล้ว แม้จะยังเป็นกลุ่มเล็ก กระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทยแต่ก็เอา “สาระ” แห่ง “พุทธธรรม” ขึ้น “โลกุตระ” เป็นแกนของชีวิตชุมชนโดยยืนยันทันความเป็น “ศิลปะ” คือ มงคลอันอุดม ซึ่งเห็นชัดว่าแตกต่างจากสังคมส่วนใหญ่ที่ยังเต็มไปด้วย “โลกียะ” เต็มไปด้วย “ข้าศึกแก่กุศล” ฟุ้งเฟ้อด้วยรูปรถกลิ้งเสียงสัมผัส และหรรษา แบ่งแย่ง อวดเบ่ง โดยเฉพาะด้านการเมืองและทะเลาะทู่จริตอกุศล แต่เราเป็นชาวพุทธ เป็นลูกพระพุทเจ้า เราจึงพยายามนำธรรมะ “โลกุตระ” ของพระพุทเจ้ามาปลูกฝังลงไป ในสังคม จนเกิดจนได้บ้างแล้ว แต่ผู้คนส่วนใหญ่ก็ยังไม่ยอมศึกษาเรา กลับมองเราว่าแปลกแหกคอก จนถึงขั้นเป็นคนทำลายสังคม ก็ต้องขอให้ศึกษาเราบ้าง ฝากูให้รู้แก่ใจจริง ๆ เกิด.

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๙ ก.ย. ๒๕๕๖

อีกหนึ่งฟากฟ้า

อีกหนึ่งฟากฟ้าชวนทำทาย
ว่ามันหมายอย่างไร ใครบ้างเคยไปเห็น
โลกนี้แปลกจ้ง หยั่งรู้ยากเย็น
เป็นโลกเทวดา

โลกเก่าเราเคยหลงนิยม
ด้วยสุขสมเสพชม จมอยู่กับตณหา
รูปเสียงกลิ่นรส ลายศตต่างพา
เราน้ำจามัลย์

แต่อีกหนึ่งฟากฟ้า กล้าทวนกระแส
ถึงใครทยามเหยย ไม่แคร์ไม่งวัน
แม้อือ ว่าบ้า ยังทำคงมั่น

โลกสั้นคลอนหัวนไหว
อย่าหมิ่นอย่าเมินจนเผินมอง

ใช้เป็นของตำทราม ทยามเหยยดไปถึงไหน
ศึกษา ฝากู ให้รู้แก่ใจ
ใครบ้า ใครดี.

ใช้ ๗ ส.

บ่อเกิด บุญนิยม

๑. ส.สุข

๒. ส.สูง

๓. ส.สร้างสรร

๔. ส.เสี่ยสละ

๕. ส.สุญ

๖. ส.สมบัติ

๗. ส.สัมบูรณ์

ดาวนโหลดเพลง “อีกหนึ่งฟากฟ้า” จากชุด “ความลับของฟ้า”

ขับร้องโดย วีชราภรณ์ สุขสวัสดิ์

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect to www.bunniyam.com

